

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

FLAVII IOSEPHI HEBRAEI
OPERA OMNIA
GRAECE ET LATINE

EXCVSA AD

EDITIONEM LVGDVNO-BATAVAM
SIGEBERTI HAVERCAMPPI

CVM
OXONIENSI IOANNIS HYDSONII
COLLATAM

CVRAVIT

FRANCISCVS OBERTHÜR

S. S. THEOL. ET V. I. DOCTOR INSIGNIS ECCLESIAE MAGNENSI
CANONICVS CAPITVLARIS S. S. DOGMATVM IN VNIVERSITATE
WIRCEBVRGENSI PROFESSOR PVBL. ORD.

TOMVS III

LIPSIAE

SVMTV K. B. SCHWICKERTJ

CIDIDCCLXXXV

17

THE

OF

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ ΒΙΟΣ.
FLAVII JOSEPHI VITA.

ΕΜΟΙ δὲ γένος ἐστὶν ἕκ ἄσσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερῶν ἄνωθεν καταβεβηκός. ὥσπερ δὲ παρ' ἐκάστοις ἄλλη τῆς ἐστὶν εὐγενείας ὑπέθεσις, ἔτιωσ παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερωσύνης μετὰ τὴν τεκμήριον ἐστὶ γένους λαμπρότης. ἐμοὶ δ' ὁ μόνον ἐξ ἱερῶν ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρώτης Ἰφίμελδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, πολλὰ δὲ καὶ τὰτα διαφωρὰ καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ τῆς ἀρίστης. ὑπάρχω δὲ καὶ τῷ βασιλικῷ γένει ἀπὸ τῆς μητρός. οἱ γὰρ Ἀσάμωναίαι παῖδες, ὧν ἐκγονος ἐκείνη, τῷ ἔθνει ἡμῶν ἐπὶ μήκιστον χρόνον ἡρχιστάτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. ἐγὼ δὲ τὴν διαδοχὴν. ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλός ἐπικαλῶμενος. οὗτος ἐγένετο κατ' ὃν καιρὸν ἡρχιστάτευσε Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, ὃς πρῶτος ἀρχιερῶν Τρεκάνος ὀνομαζόμενος γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι παῖδες ἐννέα. τῶντων εἰς ἐστὶ

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unamquamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita apud nos honoris sacerdotalis participatio splendidi generis indicium est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriundus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas xxiv. (et magna sane in hoc est excellentia) et nobilissima populorum ad eandem pertinentium familia. Quin et maternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonaei liberi, e quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontificatum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem successionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomine Psellus. Hic vixit eo tempore, quo Simonis pontificis filius, qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, pontificatum gessit. Simoni autem Psello filii erant quatuor: et

Ματθίας ὁ Ἰσραὴλ λεγόμενος· οὗτος ἠγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωσήφ ἀρχιερέως, τῇ πρώτῃ ἐκ τῶν Ἀσαμωναῖς παίδων γένους ἀρχιερατεύσαντες, τῇ ἀδελφῇ Σίμωνος τῇ ἀρχιερέως. καὶ γίεται παῖς αὐτῷ Ματθίας ὁ Κυρτός ἐπικληθεὶς, ἀρχοντας Τερκανὸν τὸν πρῶτον ἐνιαυτὸν, τῆτις γίεται Ἰώσηπος ἐννάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρας ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήφ Ματθίας βασιλεύοντος Λεγελαῖν τὸ δεκάτον, Ματθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίης Καίσαρος ἡγεμονίας. ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς· Τερκανὸς μὲν ὁ πρεσβυτάτος ἔτι τετάρτῳ τῆς Οὐρσπάσιανς Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰῆσος, ἐννάτῳ δὲ Ἀγρίππας. τὴν μὲν οὖν τῇ γένεσις ἡμῶν διαδοχὴν, ὡς ἐν ταῖς δημοσίαις δέλτοις ἀναγεγραμμένην εὖρον, οὕτως παρ' αὐτίθεμα, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς κειρωμένοις χαίρειν. Θεσφας.

β. Ο πατήρ δὲ μη Ματθίας ὁ δὲ διὰ μόνην τὴν εὐγένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλεονὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ ηὐαίτο, γνωριμιάτος ὢν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν παρ' ἡμῖν τοῖς Ἰεροσολύμοις. ἐγὼ δὲ συμπαιδευόμενος ἀδελφῷ Ματθία τῷ νόμῳ, ἐγγόνει γάρ μοι γήσιος ἐξ αὐφοῖν τῶν γονέων, εἰς μεγάλην παιδείας πρὸς κοπτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν. ἔτι δ' ἄρα παῖς ὢν, περὶ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος, διὰ τὸ φιλογραμμάτων ὑπὲρ πάντων ἐπηνούμην, συνιόντων αἰετῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρώτων, ὑπὲρ τῆ παρ' ἐμῶ περὶ τῶν νομίμων ἀκριβέστερον τι γινώσκαι. περὶ ἐκκαίδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβυβλίθην τῶν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν. τρεῖς δ' εἰσὶν αὐταί· Φαρισαίωι μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδδουκαίωι ἡ δευτέρα· τρίτη δὲ ἡ Εὐσσηνῶν, καθὼς πολλάκις εἴπαυεν· ὅπως γὰρ ὡόμην αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθασμι. σκληραγωγήσας γὰρ ἐμαυτὸν, καὶ πολλὰ ποιηθεὶς, τὰς τρεῖς διηλθον. καὶ μηδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἐμαυτῷ νομίσας εἶναι, πυθόμενός τινα Βαβυλῶνα, ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἰδοῦν τι μὲν ἀπὸ δένδρου χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως Οὐραμένην

in his vnus Matthias, Ephliae filius dictus. Hic vxorem duxit Ionathae pontificis filiam, qui quidem primus ex Asamonaeorum genere Pontificatum in domum suam intulit; frater vero exstitit Simonis pariter Pontificis. Et ex ea filium Matthiam, Gibbosum nominatum, suscepit, primo anno, quo genti imperauit Hyrcanus. Huic nascitur Iosephus nono anno regni Alexandrae, Iosepho vero Matthias anno Archelai regis decimo, Matthiae autem ego primo anno principatus Caii Caesaris. Mihi porro tres sunt liberi: Hyrcanus quidem maximus, anno quarto natus imperii Vespasiani Caesaris, Iustus vero septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum inueni, in medium attfero: illis interim valere iussis, qui nos calamitiis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobilitate illustris erat, sed multo magis ex iustitia gloriam adeptus est; omnium sermone maxime celebratus Hierosolymis, vrbe apud nos saepe amplissima. Ego autem vix cum fratre germano, nomine Matthia, liberaliter educatus, multum in literis proficiebam, sic vt crederer aliis antecellere memoria et rerum intelligentia. Itaque cum puer adhuc essem, annum circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam, literarum amore ab omnibus laudem reportavi; ad me concurrentibus quotidie pontificibus vrbisque primoribus, vt ex me certius aliquid scirent de penitiori legum sensu. Cum autem ad annos plus minus sexdecim peruenissem, decreui sectas nostras experiri et tentare. Illae vero tres sunt. Pharisaeorum prima; Sadducaeorum altera; et tertia Essenorum, vti saepius diximus. Ita enim fore putabam, vt optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi: et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, cum audissem quendam, Bauum nomine, in deserto agere, amictum sibi [ex] arboribus parantem, alimentisque sponte prouenientibus vescentem, crebrisque noctu et interdum lacrimis

προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λούμενον πρὸς ἀγνείαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. καὶ διατείνας παρ' αὐτῷ ἐνιαυτὸς τρεῖς, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων, ἠρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἰρέσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλλήσι Σταϊκῇ λεγομένῃ.

γ'. Μετ' εἰκοσὸν δὲ καὶ ἑκτὸν ἐνιαυτὸν εἰς Ρώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεχθησομένην αἰτίαν. καθ' ὃν χρόνον Φῆλιξ τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευσεν, ἱερεῖς τινὰς συνήθεις ἐμοί, καλῶς καίγαθός, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυχῆσαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ρώμην ἐπέμψεν, λόγον ὑφ' ἑξουσίας τῷ Καίσαρι. οἷς ἐγὼ πόρον εὐρέσθαι βηλόμετος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος, ὅτι, καίπερ ἐν κακοῖς ὄντες, ἔκ ἐξελάθοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφουσιν δὲ σύκοις καὶ καρύοις, ἀφικόμεναι εἰς Ρώμην πολλάκις κινδυνεύσας κατὰ θάλασσαν. βαπτισθέντος γάρ ἡμῶν τῶ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίαις τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεῶ πρόνοιαν Κυρηναικῆ πλοίου, φθάσαντες τῶ ἄλλῃ ἐγὼ τε καὶ τινες ἕτεροι, ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. διασωθεῖς δ' εἰς τὴν Δικαιοσύναν, ἣν Ποτιόλως Ἰταλοὶ καλεῖσιν, διὰ Φιλίας ἀφικόμεναι Ἀλιτύρῳ. μιμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλιστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος. καὶ δι' αὐτῆς Ποππηίας τῇ τῷ Καίσαρος γυναικὶ γνωστῇ, προνοῶν ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηίας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ πολλὰς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονῶντας. κατασέλλειν οὖν ἐπειρώμην τῶς πασιώδεις καὶ μετανοεῖν ἐπειθόν, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς ἃς πολεμήσασιν, ὅτι Ῥωμαίων ἢ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ

frigidis utentem in vitae sanctimoniam, coepi eius institutum imitari; exactisque in eius contubernio tribus annis, cum iam ea, quae expetiueram, perfecissem. in urbem redii. Iamque annos vndeuginti natus, vitam instituere exorsus sum conuenienter Pharisaeorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero aetatis sextum ac vigesimum, Romam ut adscenderem mihi contigit, ex causa iam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Iudaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi pers familiares, viros honestos et bonos, ob culpam leuiculam et fere contemnendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens inuenire viam ad salutem, maxime vero cum audirem, quod, licet in malis, non obliti essent suae in Deum pietatis, et fidei ac quibus vitam sustentarent, Romam tandem perueni, multis in mari aditis periculis: nostra enim naui in medio sinus Adriatici submersa, cum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natauimus. Et tandem sub diluculum conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli, ad octoginta vniuersi, feliciore vbi natatu, in eam recepti sumus. Cumque ita euasissem in urbem Dicaearchiam, (quam Puteolos vocant Itali) veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor, in magna apud Neronem gratia, genere Iudaeus) perque eum vbi Poppaeae uxori Caesaris innotui, id quam ocyssime ago, ut meis apud ipsam precibus soluerentur sacerdotes. Cumque praeter hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppaea, in patriam reuertebam.

4. Atque iam eo tempore deprehendi nouarum rerum studia gliscere, multosque post defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad sanio rem mentem redirent suadebam, ob oculos positus, cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis

κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται· καὶ μὴ προπετῶς καὶ πάντα-
 πασιν ἀνοήτως πατρίσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσι αὐτοῖς τὸν
 περὶ τῶν ἐχάτων καλῶν κίνδυνον ἐπάγειν. ταῦτα δ' ἔλε-
 γον, καὶ λιπαρῶς ἐνεκείμεν ἀποτρέπων, δυστυχέσατον
 ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προσεώμενος. οὐ
 μὲν ἐπίστα. πολὺ γὰρ ἡ τῶν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε
 μανία.

ε'. Δείσας γοῦν, μὴ, ταῦτα συνεχῶς λέγων, διὰ μί-
 σθας ἀφικοίμην καὶ ὑπόψιας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων Φρονῶν,
 καὶ κινδυνεύσω ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἐχομένης
 ἤδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν Φρύριον, εἰς τὸ ἐνδοτέρῳ ἱερὸν
 ὑπεχώρησα. μετὰ δὲ τὴν ἀνάρεσιν Μαναήμ καὶ τῶν πρώ-
 των τῆ ληστρικῆς σίφης, ὑπεξελθὼν τῆ ἱερᾶ πάλιν τοῖς ἀρ-
 χιερεῦσιν καὶ τοῖς πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον.
 Φόβος δ' ἔκτετι μέτριος εἶχεν ἡμᾶς, ὀρῶντας τὸν μὲν δῆμον
 ἐν τοῖς ὅπλοις. αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ, τί ποιήσωμεν, καὶ
 τοὺς νεωτεριστὰς παύειν ἢ δυνάμενοι, προδήλως δ' ἡμῖν τῆ
 κινδύνου παρσιῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐτῶν ταῖς γνώ-
 μαῖς ἐλέγομεν, συνεβλεύομεν δὲ μένειν ἐφ' αὐτῶν, καὶ
 τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας εἶναι, ἐλπίζοντες ἕκ εἰς μακρὰν
 Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως ἀναβάντα, παύσειν τὸν
 νεωτερισμόν.

ς'. Ο δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
 λῶν τῶν μετ' αὐτῆ πεσόντων. καὶ γίνεται τὸ Γεσσὶς πταῖσ-
 μα, συμφορὰ τῆ παντὸς ἡμῶν ἔθνους. ἐπῆρθησαν γὰρ ἐπὶ
 τῷ τῷ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαντες, καὶ νικήσαν-
 τες τῆς Ῥωμαῖς εἰς τέλος ἡλπίσαμεν, προσγενομένης καὶ
 ἐτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. οἱ τὰς πέριξ τῆς Συρίας πό-
 λεις κατοικῶντες, τοὺς παρ' ἑαυτοῖς Ἰουδαίους συλλαμβά-
 νοντες σὺν γυναῖξιν καὶ τέκνοις ἀνήρην, ἑδὲ μίαν αὐτοῖς αἰ-
 τίαν ἐπικαλεῖν ἔχοντες. ἔτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποσάσει
 νεώτερόν τι πεφρονήκεσαν, ἔτε πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐχθρὸν
 ἢ ἐπίβηλον. Σκυθοπολίται δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ πα-
 ρανομώτατα διεπράξαντο. ἐπελθόντων γὰρ αὐταῖς Ἰου-

non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu; insuper monebam, ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et seipsum in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam, ut a bello eos dehortarer, ut qui animo praeviderem, exitum illius nobis fore infelicissimum. At, ne sic quidem persuasi: in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur, ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita demum a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata iam Antonia, quae castrum erat, in interiora templi meinet subduxi. At post caedem Manaheim et principum cohortis latronum, templo clanculum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phariseorum primoribus. Iam autem timor non medioeris nos occuparat, cum videremus, populum quidem arma corripuisse, ipsi vero, cum, quid agendum nobis foret, prorsus ambigeremus, nec penes nos esset seditiosos compescere, atque ante oculos versaretur periculum; simulabamus quidem nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen, ut se continerent, et hostem abire sinerent, quod speraremus, Gessium brevi cum validis copiis adscensurum ad nos, et tumultum motumque sedaturum.

6. At ille, cum aduenisset et seditiosis praelio congressus esset, victus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii clades in uniuersam gentem nostram calamitatem inuexit. Nam ex hac re animis elati erant, qui bellum appetebant, et in magna eramus spe, fore, ut deinceps Romanos vinceremus: quin et altera quaedam belli causa accedebat, quae huiusmodi erat. Nam Syriae urbium nobis finitimarum incolae Iudaeos intra eadem moenia secum degentes, comprehensos una cum vxoribus et liberis, trucidabant, etiam cum nihil haberent, de quo ipsos accularent. Neque enim rebus nouis studuerant, ut a Romanis deficerent, neque aduersum Syros illos hostile quidpiam aut insidiosum moliti fuerant. At Scythopolitae omnium maxime impia et iniquissima perpetrarunt. Cum enim bello pe-

δαίων ἐξῶθεν πολεμίων, τὰς παρ' αὐτοῖς Ἰουδαίους ἐβιάσαντο κατὰ τῶν ὁμοφύλων ὅπλα λαβεῖν, ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον. καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόντες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν, ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνοίκους καὶ συμμαχὰς πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεχερήσαντο, πολλὰς μυριάδας ὄντας. ὁμοῖα δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκριβέστερον ἐν ταῖς περὶ Ἰουδαϊκῆς πολέμου βίβλοις δεδηλώκαμεν. νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθην, βεβλόμενος παραστήσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν, ὅτι ἔκ προαίρεσος ἐγένετο τῇ πολέμῳ πρὸς Ῥωμαῖους Ἰουδαίους, ἀλλὰ τὸ πλεον ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος ἡμῶν. ὡς ἔφαμεν, τῇ Γεσσίᾳ, τῶν Ἰεροσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θρασυάμενοι τὰς μὲν λησὰς ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορημένους ὅπλων, δέισαντες δὲ αὐτοὶ, μὴ ἄνοπλοι καθεστηκότες ὑποχείριοι γένωνται τοῖς ἐχθροῖς, ὃ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι τὴν Γαλιλαίαν ἔπω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀφιστάναί, μέρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἡμῶν καὶ δύο ἄλλης τῶν ἱερῶν, καλὰς καγαθὰς ἀνδράς, Ἰωάζαρον καὶ Ἰούδαν, πείσοντάς τας ποιηρῆς κατ' ἐξοχὴν τὰ ὅπλα, καὶ διδάζοντάς, ὥς ἐς τὸ ἄμελλον τοῖς αἰσίοις τῇ ἔθνεος αὐτὰ τηρεῖσθαι. ἔγνωστο δὲ ταῖς αἰσίοις ὅτι ἔχουν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι, μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας, ἀφικόμην εἰς τὴν Γαλιλαίαν. καὶ Σιπφωρίτας μὲν ἔκ ἐν ὀλίγῳ περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας εὗρον, διαρπάσαι κεκρινότων αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαῖους ἐκείνῳ Φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεσίῳ Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιὰν τε καὶ πίσιν προτείνεμεν. ἀλλὰ τότε μὲν ἐγὼ πάντας ἀπῆλλαξα τῇ φόβῳ, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας, ὅσας τις θέλῃσι, διαπέμπεσθαι πρὸς τὰς ἐν Δύροισι οἰκίαις ὁμηρεύοντάς Γεσσίῳ. τὰ δὲ Δῶρα πόλεις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. τὰς ἐν Τιβεριαδί δὲ κατοικοῦντας εὗρον ἐφ' ὅπλα κεχωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

terentur a Iudaeis exteris, Iudaeos, qui apud ipsos erant, vi adegerunt ad arma contra tribules suos capeſſenda, id quod noſtris vetitum eſt legibus: et illorum ope, poſtquam manus conſeruiffent, eos, qui ipsos adorti ſunt, proſtigarunt. poſt victoriam autem, oblitifidei inquilinis et ſociis debitae, eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt. Nec diſſimilia perpeſſi ſunt qui Damafcum habitabant Iudaei. Sed hac de re æccurate magis narravimus in libris de Bello Iudaico: nunc autem eorum obiter memini, eo animo, vt lectoribus oſtendam, Iudaeos non de induſtria bellum mouiſſe contra Romanos, ſed neceſſitate potius compulſos.

7. Itaque proſtigato, vti iam diximus, Geſſio, Hieroſolymitarum primores, vbi viderant, latrones ſeditioſos armis abundare, veritique, ne ipſi, armis deſtituti, inimicis obnoxii fierent, id quod et poſtea accidit, auditoque, quod Galilaea nondum omnis a Romanis deſeciſſet, ſed pars eius etiam tum quiete ageret, eo miſerunt me et alios duos ſacerdotes, viros bonos et hōueſtos, Iozarum et Iudam, vt homines iſtos facinoroſos ſuaderemus arma deponere, et doceremus ſatius eſſe, ea aſſeruari viris in gente noſtra optimis et fortiffimis. quippe decretum erat, vt illi quidem ſemper arma in futurum parata haberent, manendum vero, vt ſciatur, quidnam acturi ſint Romani.

8. Ego igitur, cum iſta mandata accepiſſem, in Galilaeam perueniebam; et Sepphoritas quidem reperiebam in magna ſollicitudine de patria, quod rapinae eam addixiſſent Galilaei, tam quod perſtiterint in amicitia cum Romanis inita, quam quod et Ceſtio Gallo tum Syriae praefidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberaui, cum illorum in gratiam mitiora perſuaſiſſem multitudini, permiſiſſemque, vt, quoties vellent, in Dora (Dora enim vrbs eſt Phoeniciae) mitterent ad ſuos, quos obſides Geſſio dederant. Tiberiadis autem incolae comperiebam prius aliquanto ad arma provolafſe, ob huiusmodi cauſam.

θ'. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν. μία μὲν ἀνδρῶν εὐσχημόνων, ἤρχε δ' αὐτῆς Ἰάλιος Καπέλλος. οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ηρώδης ὁ Μιαρῷ, καὶ Ηρώδης ὁ τῷ Γαμᾶλ, καὶ Κομφῷς ὁ τῷ Κομφῷ. Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τῷ Λαγρίππα μεγάλῃ βασιλείῳς γενόμενός ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύγχανεν, πέραν τῷ Ιερὺάν. πάντες οὖν οἱ προειρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκῆνον ἐμμένειν συνέβλεπον τῇ πρὸς τῆς Ῥωμαίης καὶ τὸν βασιλεῖα πίσει. τῇ γνώμῃ δ' ἔσυνήεσκειτο Πισός, παραγενόμενος ὑπὸ Ἰᾶτῃ τῷ παιδός. καὶ γὰρ ἦν Φύσει πῶς ἐπιφανής. ἡ δευτέρα δὲ εἰσικ, ἐξ ἀσημοτάτων συνεσηκῦα, πολεμεῖν ἔκρινεν. Ἰᾶτος ὁ Πισῷ παῖς, ὁ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον. νεωτέρων δ' ἐπεθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἑαυτῷ περιποιήσιν. παρελθὼν οὖν εἰς μέσας διδάσκειν ἐπεράτο τὸ πλῆθος, ὡς ἡ πόλις αἰετῆς Γαλιλαίας, ἄρξινεν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ηρώδου χρόνων, καὶ τῷ τετραρχῇ, καὶ κτίσῃ γενομένου, βουλευθέντος αὐτοῦ ἵτην Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβερίῳν ὑπακύν. ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρῶτον αὐτοὺς, μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τῷ πατρὸς, διαμῆναι δὲ καὶ μέχρι Φέλικος προῖταμείου τῆς Ἰερὺαίας. νῦν δὲ, ἔλεγεν, αὐτὰς ἦτις χηκύναι, τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος. ἄρξαι γὰρ εὐθύς τὴν μὲν Σεπφώριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίους ὑπήκνυτε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχαῖα. ταῦτα καὶ πρὸς τέτοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλέως Ἀγρίππα λέγων, ὑπὲρ τῶν τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσετίθει, νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμῆας ὅπλα, καὶ Γαλιλαίους συμμάχους προσλαβόντας. ἄρξιν γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μίσος ὑπάρχειν αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίσιν διαουλίσθωσιν. μεγάλη χεὶρ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τρέπεσθαι. Ταῦτα λέγων, προετρεψάτο τὸ πλῆθος. ἦν

9. Tres in ea ciuitate factiones erant. Vna quidem constabat viris grauib; et honestis, duce Iulio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miar, Herodes item Gamali, et Compfus Compfi filius; Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei vrbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Iordanem agebat: hi, inquam, omnes iam memorati eo tempore illis persuadere conabantur, vt in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. In hac autem sententia non acquiescebat Pistus, qui aderat ex suasionem Iusti filii. nam erat suapte natura quodammodo honestus. Altera vero factio, ex iis, qui maxime erant ignobiles, conflata, bellandum esse decernebat. Iustus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem nouarum cupidus erat, fore ratus, vt ex rerum mutatione potentia aliqua potiretur. itaque in medium progressus, multitudinem docere pro virili adnitebatur, „quod vrbs eorum semper ad Galilaeam pertinuerit, primatum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ciuisque conditoris, qui ipse voluit Sepphoritarum urbem isti „Tiberiensium subditam esse. Hanc autem praecminentiam ne quidem sub rege Agrippa, iunioris patre, eos „amisisse, ipsam vero etiam vsque ad Felicem Iudaeae „praefidem illis mansisse. Nunc autem, dicebat, eos „felicitate ista excidisse, quippe quod Nero illos dono „dederit iuniori Agrippae. Mox enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subiecit, primam Galilaeae „urbem exstitisse, apud ipsos vero desisse mensam regiam „et archiura.” His et aliis insuper multis in regem Agrippam iactatis, vt populum ad defectionem irritaret, adiciebat, „iam tempus esse, vt, armis correptis et Galilaeis in societatem assumtis, (iplos enim illis non inuitis „imperaturos esse, propter odium, quo Sepphoritas „prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseuerarent) „ad ultionem ab eis expetendam magno cum exercitu se „conuertant.” His ille dictis multitudinem ad bellum

γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν, καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περιεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτη τῇ διὰ λόγων. καὶ γὰρ ἔδ' ἄπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ θαρρῶν ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἰσορίαν τῶν πραγμάτων τῶν ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τῶν περιεσόμενος τῆς ἀληθείας. ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς τῶ ἀνδρός, ὡς Φαῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικρῷ δὲν καταστροφῆς αἰτίος ὑπῆρξεν, προϊόντος τῆ λόγῳ δηλώσομεν. τότε δὲ πείσας Ἰῶτος τοὺς πολίτας ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τῶτοις ἐμπήρησε τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγχανον κείμεναι.

ι'. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τῶτοις ἦν. τὰ περὶ Γίχαλα δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τῆτον. Ἰωάννης ὁ τῷ Λευί, τῶν πολιτῶν τινὰς ὁρῶν διὰ τὴν ἀποσασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονῶντας, κατέχευεν αὐτοὺς ἐπειράτο, καὶ τὴν πίσιν ἡξίει διαφυλάττειν. ἢ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυμύμενος. τὰ γὰρ πέριξ ἔθνη, Γαδαρηνοὶ καὶ Γαβαρηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γιχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίχαλα κατὰ κράτος. καὶ πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέβευζαν. Ἰωάννης δὲ, ἐπὶ τῶν παροξυνθεῖς, ὀπλίζει πάντας τοὺς μετ' αὐτῷ. καὶ συμβαλὼν τοῖς προσηρμένους ἔθνεσιν, τὰ τε Γίχαλα κρείττονα πάλιν ἀνακτίσαι, τείχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς ὕψερν ὠχύρωσεν.

ια'. Γάμαλα δὲ πίσει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος ὁ Ἰακίμης παῖς, ἑπαρχος δὲ τῷ βασιλέως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκημένης, καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μαναΐμης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι. διεκώλυσαν δὲ Βαβυλωνίολοι, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοῖς

hortatus est. erat quippe idoneus, qui populum dicendo regeret, eosque, qui ex aduerso meliora suaderent, verborum praestigiis et fallaciis vinceret. neque enim Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus etiam ad historiam hisce de rebus scribendam aggressus est, ut ista narratione veritatis fidem superaret. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subuertendae auctor extiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Iustus, cum ciuibus persuassisset arma sumere, multosque etiam praeter sui voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hippenorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quae vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Ioannes Leui filius, cum videtet, ciuium suorum quosdam sese efferre, quod a Romanis descisissent, operam dabat, ut illos cohiberet, orabatque, ut fidem seruarent. nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganaei et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant: eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adaequata, domum se receperunt. Caeterum Ioannes, hac re irritatus, omnes, qui cum eo erant, armis instruit; populisque praedictis praelio congressus, et Gischala in pulchriorem urbem resuscitauit, et in futuram securitatem moenibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebat, ex huiusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippae regis praefectus, praeter opinionem ex regia Hierosolymitana, cum oppugnaretur, seruatus, fugaeque dilapsus, in aliud incidit periculum, sc. ne trucidaretur a Manahemo et latronibus, qui cum eo erant. At, quo minus id fieret a latronibus, impediunt Babylonii quidam eius cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque

λησας τὸ ἔργον. ἐπιμείνας οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκεῖ, τῇ πέμπτῃ Φεύγει περιθιτῇ χερσάμενος κόμη, τῷ μὴ κατάδηλος γενέσθαι. καὶ παραγενόμενος εἰς τινὰ τῶν ἑαυτοῦ κωμῶν κατὰ τοὺς ὄρους Γάμαλα τῷ Φερειῷ κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσάσσωσι ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. τὸν Φίλιππον δὲ ταῦτα ἰννοῦμενον ἐμποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι. μὴ γὰρ τὰτα γενομένη, πάντως ἂν ἀπολώλει. πυρετὴ δὲ καταχρόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παιτίν Ἀγρίππῃ καὶ Βερνίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τίτι κομίζειν πρὸς Οὐάρον. ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ τὴν βασιλείαν διοικῶν, καταστῆσάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων. αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνῶντο, ὑπαντήσαντες βεβλόμενοι Γεσσῳ. λαβὼν οὖν ὁ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα, καὶ πυξόμενος αὐτὸν διασισῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανέσθαι τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικνόμενος τῷ Φιλίππῃ προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολάς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τὴν Φήσας αὐτὸν ἀπαγγέλλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀπέκτεινε. μὴ ὑποσέβαντος δὲ τῷ ἐξελευθέρῳ, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δευτέρου ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν, πάλιν τὸν ἀπαγγέλλοντα πρὸς αὐτὸν, τί τὸ συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσαλέντι, οἱ ὁ βραδύνειεν. καὶ αὐτὸν δὲ παραγενόμενον ὁ Οὐάρος συγκοφαντήσας ἀνέειλεν. καὶ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρονεῖν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων Ἀγρίππα διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας. λήψεσθαι δ' αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλέων ὄντα. καὶ γὰρ ἦν ὁμολογούμενος ὁ Οὐάρος βασιλικῇ γένει, ἔγγονος Σόμου τῷ περὶ τὸν Ἀββαῖον τετραρχῶντος. διὰ τὰτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυφάμενος, τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ' ἑαυτοῦ κατέχευε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφάρρει, μὴ διαδράς τις ἀπαγγείλῃς τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα. καὶ δὴ χαριζόμενος τοῖς κατὰ τὴν Καισαρείαν Σύροις, πολλὰς

cum quatuor dies illic mansisset, quinta die, apposititia comia usus, ne internoscere posset, fuga sibi quaesivit salutem. et cum pervenisset ad quendam suae ditionis vicum, prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista Philippus animo volueret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Februi quippe repentina correptus, literas ad Agrippae liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura eius a regibus ei demandata. nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo, ut Gessio honoris causa occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque, illum saluum evasisse, tulit id graviter, ratus fore, ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando ad eos venerit Philippus. Producto igitur in mediam turbam eo, qui literas attulerat, obiectoque ei in crimen, quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret, Philippum Hierosolymis contra Iudaeos bellum gerere, morte eum affecit. Cum autem libertus non reverteretur, Philippus, causae nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei, quem miserat, accidisset, quod reditum non maturaret. Verum et hunc, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim animus ei, ut magnifice de se sentiret, sublatus erat a Caesareensibus Syris, dicentibus fore, ut Agrippa a Romanis occidatur, ob ea, in quibus deliquerant Iudaei, atque ut ipse regnum illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. nam in confesso erat, Varum e stirpe regia esse, utpote nepotem Sohemi, eius, qui locorum circa Libanum tetrarchiam obtinuerat. Varus igitur, ista re elatus, literas apud se retinebat, modis omnibus adnitens, ne in ea, quae scripta erant, incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam dilapsus renunciaret regi, quae ibi fierent: adeoque, ut a Syris Caesareensibus gratiam iniret,

τῶν Ἰδδαίων ἀπέκτεινεν. ἐβλήθη δὲ καὶ μετὰ τῶν ἐν Βα-
 ταναία Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα ἐπὶ τοὺς ἐν Εκ-
 βατάνοις Βαβυλωνίης, Ἰδδαίης, ταύτην γὰρ τὴν προσήγο-
 ρίαν ἔχουσιν, ὀρμήσαι. καλέσας οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρ-
 εϊαν Ἰδδαίων δώδεκα τοὺς δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐ-
 τοῖς ἀΦικομένοις εἰς Εκβάτανα, πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦν-
 τας αὐτῶν ὁμοφύλους εἰπεῖν, ὅτι Οὐαρος, ἀκέσας ὑμᾶς ἐπὶ
 βασιλέα μέλλεν ὀρμᾶν, καὶ μὴ πισεύσας, πέπομφεν ἡμᾶς
 πείσοντας ὑμᾶς τὰ ὅπλα καταθέσθαι. τῆτο γὰρ αὐτὸ
 τεκμήριον εἶσθαι καὶ τῇ καλῶς μὴ πισεῦσαι τοῖς περὶ ὑμῶν
 λέγουσιν. ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδο-
 μήκοντα πέμπειν, ἀπολογησομένους περὶ τῆς ἐπηνεγμένης
 αἰτίας. ἐλθόντες οὖν οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Εκβατάνοις
 ὁμοφύλους, καὶ καταλαβόντες αὐτοὺς μηδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ
 φρονῶντας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. οἱ δὲ
 μηδὲν ὑποπτεύσαντες τοῖςτοι, οἷον ἐμελλεν ἀποβῆσεσθαι,
 ἔξαπέστειλαν. καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ τῶν δώδεκα
 πρέσβων εἰς τὴν Καισάρειαν. ὑπαντήσας οὖν ὁ Οὐαρος
 μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς πρέσβασιν πάντας
 ἀπέκτεινεν, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς ἐν Εκβατάνοις Ἰδδαίης
 ἐποιεῖτο. φθάσας δὲ τις ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπ-
 ἡγγεilen αὐτοῖς, καίκενοι τὰ ὅπλα λαβόντες σὺν γυναιξὶ
 καὶ τέκνοις εἰς Γάμαλα τὸ Φερίριον ὑπεχώρησαν. καταλι-
 πόντες τὰς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημά-
 των πολλὰς μυριάδας ἐχέσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος
 ταῦτα, καὶ αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ Φερίριον ἦκεν. παραγενο-
 μένος δὲ, κατεβόα τὸ πλῆθος ἄρχειν αὐτὸν παρακαλῶντες,
 καὶ πολεμεῖν πρὸς Οὐαρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύρας.
 διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τέτων τὸν βασιλέα τεθνάναι. Φίλιπ-
 πος δ' αὐτῶν κατέχευε τὰς ὀρμὰς, ὑπομιμνήσκων τῶν τε τῇ
 βασιλείᾳ εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν, καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγύ-
 μενος ὅση τίς ἐστιν ἡ δύναμις, συμφέρειν ἐκ ἑλκεν ἄρασθαι
 πρὸς τέττης πόλεμον. καὶ τέλος ἔπεισεν. ὁ δὲ βασιλεὺς,
 πυθόμενος, ὅτι Οὐαρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας σὺν

multos Iudaeorum interfecit. Quin et decreuit, armis sumtis vna cum Trachonitis Batanaeam habitantibus in Iudaeos Babylonios, (eam enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatanis erant, impetum facere. Accitis igitur ad se Iudaeorum Caesareensium duodecim probatissimis, iussit eos, Ecbatana profectos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Varus, audito, vos contra regem insurrecturos esse, nec tamen rumorì fide habita, nos miserit, vobis vt persuadeamus arma deponere. id enim argumentum fore certissimum, quod merito illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narraret. Iubebat praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optimatibus, qui crimen obiectum diluerent. Itaque cum isti duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent, comperissentque, eos rebus novis minime studere, iis suaserunt, vt septuaginta viros mittendos curarent. Illi autem, nihil tale suspicati, quale euenturum erat, viros ablegarunt. atque isti cum duodecim legatis Caesaream descenderunt. Varus igitur, illis obuiam factus cum regio milite, omnes vna cum istis legatis interfici iubet; ac deinde expeditionem faciebat aduersus eos, qui Ecbatanis erant, Iudaeos. E septuaginta autem quidam, fuga seruatus, facius illis renunciare occupauit: moxque illi arreptis armis receperunt se cum vxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis vicis magnis opibus refertis et multas pecorum myriadas habentibus. Haec Philippus simul atque audiuit, et ipse in Gamala castellum se conferebat. Quamprimum vero aduenit, inclamabat multitudo, ipsum obsecrantes, vt ducem se eis praeberet, et contra Varum et Syros Caesareenses bellum moueret. acceperat enim, regem ab istis occisum esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam reuocans, narransque, quanta esset Romanorum vis et potentia, haudquaquam e re ipsorum esse dicebat, bellum contra eos suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, cum audisset, Varo in animo esse Iudaeos, qui Caesareae erant,

γυναῖξί καὶ τέκνους πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναρῆν ἡμέ-
ρα μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Λικνικλὸν Μόδιον,
πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν. ὁ δὲ
Φίλιππος Γάμαλα τὸ Φρέριον κατέχεν, καὶ τὴν πέριξ
χώραν πίσει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένεσαν.

ιβ. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμεν ἐγώ, καὶ ταῦ-
τα παρὰ τῶν ἀπαγγελλάντων ἔμαθον, γράφω τῷ συνεδρίῳ
τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων. καὶ τί με πράττειν κελεύ-
ουσιν, ἐρωτῶ. οἱ δὲ προσμεῖναι παρεκάλεσαν, καὶ τοὺς συμ-
πρέσβεις, εἰ θέλοιεν, καταχρόντα, πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς
Γαλιλαίας. οἱ δὲ συμπρέσβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρη-
μάτων ἐκ τῶν διδομένων αὐτοῖς δεκάτων, ἃς ὄντες ἱερεῖς
ὀφειλομένας ἀπελάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποσρέφειν γῆν
ἔκριναν. ἐμὲ δ' αὐτοὺς προσμεῖναι παρακάλεσαντος, ἕως
ὃ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονταί. ἄρας οὖν μετ'
αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθ-
μαοὺς λεγομένην, ἀπέχουσαν Τιβεριαδος εἴδρια τέσσαρα,
παραγίνομαι. καὶ πέμψας ἐντεῦθεν τοὺς πρὸς τὴν Τιβε-
ριεὶαν βυλὴν, καὶ τοὺς πρώτους τῆ δῆμυ παρεκάλεν ἀφικέ-
σθαι πρὸς με. καὶ παραγενομένων· ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰῆσος
σὺν αὐτοῖς. ἔλεγον ὑπὸ τῇ κοινῇ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρε-
σβεύσαν μετὰ τούτων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πρίσων
καθαίρειθῆναι τὸν οἶκον ὑπὸ Ηρώδῃ τῇ τετραρχῇ κατα-
σκευασθέντα, ζῶων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτως τι
κατασκευάζειν ἀπαγορευόντων, καὶ παρεκάλεν αὐτοὺς,
εἰὰν ἡμῖν ἢ τάχως τούτο πράττειν. ἐπιπόλῳ μὲν οὖν οἱ περὶ
τὸν Καπέλλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπεν ἢ κ' ἤθελον.
βιαζόμενοι δ' ὑφ' ἡμῶν συγκατατίθενται. φθάνει δ' Ἰη-
σὺς ὁ τῇ Σαπφίᾳ παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων
εἰσόδου πρῶτον ἔφαμεν ἄρξαι, παραλαβὼν τινὰς Γαλι-
λαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐλὴν ἐμπρήσας, πολλῶν οἰόμενος
εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων, ἐπειδὴ τινὰς οἰκῶν ὀροφὰς
καχερυσωμένας εἶδεν. καὶ διήρπασαν πολλὰ παρὰ γιῶμην
τὴν ἡμετέραν πράξαντες. ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Καπέλ-

cum vxoribus et liberis, ad multas hominum myriadas, vna die neci addicere, Æquiculum Modium, ad se accersitum, misit, vt ei succederet, quemadmodum alibi indicauimus. Philippus autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat, ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

12. At postquam ego in Galilaeam venissem, et ista ab ipsis nunciis accepiissem, scribo Hierosolymitarum Synedrio hisce de rebus; et quid me facere iuberent, ab illis requiro. Illi vero me obsecrarunt, vt illic manerem, et retentis legationis sociis, si illis ira visum fuerit, Galilaeae tutelae prouiderem. Caeterum collegae, cum grandem pecuniam habuissent ex decimis sibi datis, quas debitas, vt sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reuerti statuerunt. Cum autem ego eos rogassem, vt tantisper manerent, donec res compositae essent, facile assenserunt. Vna igitur cum illis profectus a Sepphoritarum vrbe, in vicum quendam, cui nomen est Bethmai, quatuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersiui ad me senatum Tiberiadis et primores populi. Quibus, postquam affuerunt, (nam et Iustus vna cum illis venerat) dicebam, me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione vt fungerer, vtque iis persuaderem, funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium figuris eam exornauerat, cum eiusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam, vt nos quantocyus id facere permitterent. Multum quidem Capellus primoresque ciuium resisterunt, djuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Iesus autem Sapphiaë filius nos praeuenit, quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui, assumtis quibusdam Galilaeis, palatium omne incendit, ratus, se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quaedam conclauium inaurata viderat: multaque in eo diripuerunt praeter animi nostri sententiam, nos enim, post colloquium cum Capello

λον καὶ τοὺς πρῶτους Τιβεριέων ὁμιλίαν εἰς τὴν ἄνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμαῶν ἀνεχωρήσαμεν. ἀναιρῶσιν δ' οἱ περὶ τὸν Ἰησοῦν πάντας τὰς ἐνοικῶντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε περὶ τῆ πολέμου γεγόνασιν αὐτῶν ἐχθροί.

ἰγ'. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα, παρωξύνθη σφόδρα καὶ καταβάς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τὰς ἀρπάσαντας ἀΦελέσαι. λυχνία δ' ἦσαν Κορίνθια ταῦτα, καὶ τρέπεζα τῶν βασιλικῶν, καὶ ἀσήμῃ ἀργυρεῖ σαθρὸς ἱκανός. πάντα δ', ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βασιλεῖ ἔκρινα. μεταπεμφάμενος ἔν τῃς τῆς βελῆς πρῶτες δέκα καὶ Καπέλλον τὸν Αντύλλῃ, τὰ σκεύη παρέδωκα, μηδενὶ παραγγέλλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμῷ δῆναι. κἀκεῖθεν εἰς τὰ Γίχχαρα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβων ἀφικόμην, βελόμενος γυνῶναι, τί ποτε Φρονεῖ. κατέιδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρεγόμενον πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα. παρεκάλει γάρ με τὸν Καίσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἄνωθεν Γαλιλαίας κώμαις ἐξασίαν αὐτῷ δῆναι ἐκφορῆσαι. θέλει γάρ ἔφασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς πατρίδος τειχῶν αὐτὸν ἀναλῶσαι. κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῷ, καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν, ἔκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. ἡ γάρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐννοήμην φυλάττειν, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξασίαν τῶν ἐκεί πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τῷ κοινῷ τῶν Ἱερουσολυμιτῶν πεπιστεύσασθαι. μὴ κείθων δὲ με περὶ τέτων, καὶ ἐπὶ τῆς συμπρέσβεις ἐτρέπτετο. καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων, καὶ λαβεῖν ἐτοιμότεροι. φθείρει δὲ χρήμασιν αὐτὸς ψηφίσασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοθῆναι, τὸν ἐν τῇ αὐτῷ ἐπαρχίᾳ κείμενον. καὶ γὰρ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυχίαν ἤγον. καὶ δευτέρῃ Ἰωάννης ἐπισέφειεν πανουργίαν. ἔφη γὰρ Ἰουδαῖς, τὰς τὴν Φιλίππου Καيسάρειαν κατοικῶντας, συγκεκλεισμένους κατὰ προσαγὴν τῷ βασιλεῶς ὑποδίκῃ τὴν δυναστείαν διοικῶντος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλῶντας, ἐπεὶ δὲ ἔχουσιν ἔλαιον ὃ χεῖρονται καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν

et Tiberiensium primoribus habitum, in superiorem Galilaeam a Bethmais secessimus. Iesu autem factio Graecos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum: cumque Tiberiada descendissem, curam et diligentiam adhibui, ut salua esset omnis regia supellex, quae e diripientium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex aere Corinthio, et mensae regiae, et satis magnum argenti non signati pondus. Quaecunque autem accipiebam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, interminatus, ne cuiquam praeter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Ioannem veniebam, scire desiderans, quidnam animo agicaret: moxque deprehendi eum rerum novarum cupidum, et ad principatum arripiendum adspirantem. rogabat enim me, ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Caesaris, in superioris Galilaeae vicis repositum: namque se velle dicebat id infumere in structuram patriae moenium. Atqui ego, cum intellexissem, quid moliretur, et quid sibi in animo esset facere, negabam, me ei hoc permittere. cogitabam enim id frumenti aut Romanis servare, aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis igitur a me neutiquam impetratis, ad collegas se convertit. futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpt, ut eorum calculis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vinci a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Ioannes usus est. aiebat enim, Iudaeos Caesareae Philippi incolas, mandato vicarii regis imperii res administrantis intra moenia conclusos, ad eum per internuncium misisse, obsecrantes, ut ipse, quandoquidem eis non suppeteret oleum purum, quo uterentur, sua vnus

εὐπόριαν αὐτοῖς τέττε παραχεῖν, μὴ δὲ ἀνάγκη Ἑλληνικῶν
 χρώμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνωσιν. ταῦτα δ' ἔχ' ὑπὲρ εὐ-
 σεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰχροκέρδειαν δὲ Φανερωτά-
 την. γινώσκων γάρ, παρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρ-
 ρειαν τὴς δύο ξέσας δραχμῆς μιᾶς πωλημένες, ἐν δὲ τοῖς
 Γιχαίοις τὴς οὐδομήκοντα ξέσας δραχμῶν τεσσάρων, πᾶν
 τὸ ἔλαιον, ὅσον ἦν ἐκεῖ, διεπέμψατο, λαβὼν ἐξ ἡσίου καὶ
 παρ' ἐμῷ τῷ δοκεῖν. ἔ γάρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ διὰ φό-
 βον τὸν ἀπὸ τῆ πλήθους, μὴ κωλύων καταλευθεῖν ὑπ' αὐ-
 τῶν. συγχωρήσαντος οὖν μὲ, πλείων χρημάτων ὁ Ἰωάν-
 νης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης εὐπόρησεν.

ιδ'. Τὴς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γιχαίων ἀπολύ-
 σας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιήμην ὅπλων τε κατα-
 σκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. μεταπεμψάμενος δὲ τῶν
 ληστῶν τὴς ἀνδρεοτάτης, ἀφελέσθαι μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα
 ἔχ' οἷόν τε ὃν ἔωρων. ἔπεισα δὲ τὸ πλήθος μισθοφορίαν αὐ-
 τοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέγων ἐκόντας ὀλίγον δίδοναι
 μᾶλλον, ἢ τὰς κτήσεις διαρπαζομένας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν.
 καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὅρκους μὴ ἀφίξεσθαι πρότερον εἰς τὴν
 χώραν, εἰ μὴ μετακληθῶσιν, ἢ ὅταν τὸν μισθὸν μὴ λάβω-
 σιν, ἀπέλυσα, παραγγείλας, μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν, μή-
 τε τοῖς περιοίκις. εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλι-
 λαίαν ἐφρόντιζον. τὴς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅσον ἐβ-
 δομήκοντα πάντας, βυλόμενος ἐν προφάσει Φιλίας καθά-
 περ ὁμηρα τῆς πίστεως ἔχειν, Φίλως τε καὶ συνεκδήμους
 ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρελάμβανον, καὶ μετὰ γνώ-
 μης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιήμην, μήτε προπετεῖα
 περνώμενος τῇ δικαίᾳ διαμαρτάνειν, καθαρεύειν δὲ παντός
 ἐν αὐταῖς λήμματος.

ιε'. Περὶ τριακοσὸν γῶν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ,
 κἂν ἀπέχεται τις παρανόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ
 τῆ φθόνης διαβολὰς Φεύγειν, ἄλλως τε καὶ ἐξ ἡσίου ὄντα
 μεγάλης γυναικα μὲν πᾶσαν ἀνύβρισον ἐφύλαξα, πάν-
 των δὲ τῶν δίδομένων ὡς μὴ χρήζων κατεφρόνησα. ἀλλ'

cura eius copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Graecorum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Haec autem non religionis ergo dicebat Ioannes, sed manifesto admodum turpis lucri causa. Sciens enim, apud ipsos quidem Caesareae sextarios duos drachma vna venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachinis quatuor, omne quod illic esset oleum iussit efferri, quasi a me quoque potestatem id faciendi accepisset. non enim voluntate mea hoc ei permissum erat; sed prae metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. itaque postquam hoc concesseram, multum pecuniae Ioannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Cum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimissem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. accitis deinde latronum fortissimis, cum viderem, nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini, ut mercede eos conducerent, praestabilius esse dicens, nonnihil stipendii vice sponte illis dare, quam ut sinerent facultates suas ab illis diripi distrahique. Acceptoque ab eis iureiurando, in regionem nostram deinceps non venturos esse, nisi accersiti fuerint, aut cum condictam non accipiant mercedem, eos dimisi, iussos prius bello non laceessere aut Romanos, aut finitimos. id enim mihi inprimis curae erat, ut Galilaea tranquilla esset et pacata. cumque vellem Galilaeorum magistratus, circiter septuaginta omnes, praetextu amicitiae habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in iudiciis assessores adsciscebam, et ex illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dans, ut temeritate a iustitia non discederem, sed meinet a muneribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua aetate etiam si quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est, ut fugiat invidiae calumnias, idque praesertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem a contumelia defendi, quaeque dono offere-

ἔδδ τὰς ὀφειλομένας μοι ὡς ἱερῇ δεκάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. ἐκ μέρους τῶν λαφύρων μέγας, τῆς Σύρας τῆς τὰς πείριξ πόλεως κατοικῶντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πέπαμφε-
 ναί. καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἐλὼν Σεπφωρίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετρακίς, Γαδαρεῖς δ' ἅπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλὰ-
 κίς ἐπιβλεψάντά μοι λαβὼν ὑποχείριον, ὅτ' αὐτὸν ἔτε-
 τινὰς τῶν προειρημένων ἐθνῶν ἐτιμωρησάμην, ὡς προῖων ὁ
 λόγος παραστήσει. διὰ τῆς οἰμαί καὶ τὸν Θεόν· ἡ γὰρ λε-
 λήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες· καὶ ἐκ τῆς ἐκεί-
 νων ῥύσασθαι με χερὸς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοῖς περιπε-
 σόντα κινδύνοις διαφυλάξαι. περὶ ὧν ὕστερον ἀπαγγε-
 λῶμεν.

ιβ'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τῇ πλήθους τῶν Γαλιλαίων
 εὐνοία καὶ πίστις, ὥς, ληφθεσῶν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν
 πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδιούτων, ἔχ-
 ῃς τῆς αὐτῶν ἐπιστενάζον συμφοραῖς, ὥσπερ τῆς ἐμῆς
 ἐφρόντισαν σωτηρίας. ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐφθόνησε.
 καὶ γράφει πρὸς με παρακαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χεῖ-
 ρασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τῇ σώματος
 ἔνεκα θεραπείας. καὶ γὰρ, μηδὲν ὑποκτεύσας πράξεν αὐ-
 τὸν πονηρὸν, ἢ ἐκώλυσεν. πρὸς δὲ καὶ τοῖς τῆς Τιβεριά-
 δος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμῇ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γρά-
 φω, κατάλυσιν ἐτοιμάσας τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφισκομένοις
 σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν παραχεῖν.
 διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλι-
 λαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

ιβ'. Ο δὲ Ἰωάννης, ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν,
 ἔπειθε τῆς ἀνθρώπου ἀποσάντας τῆς πρὸς με πίστεως
 προσίθεσθαι αὐτῷ. καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἠδέως ἐδέ-
 ξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰεὶ πραγμάτων, καὶ φύσει
 πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες, καὶ εἰσσι χαίρον-
 τες. μάλιστα δὲ Ἰᾶτος καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς Πιπὸς ὡρμήκισαν
 ἀποσάντες ἐμῇ προσίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. διεκώλυσεν δ' αὐ-

bantur omnia, quasi nullius rei indigens, contemsi: imo ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi, ut sacerdoti, debitas. ex inanubiis tamen, postquam Syros vrbes finitimas incolentes viceram, partem mihi sumsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos non inuitus fateor. Cumque bis Sepphoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Ioannem saepius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso, neque de ullo praedictorum populorum poenas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror, (ipsum enim non latent, qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, cum in multa pericula incidissem, conseruasse. de quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilaeorum erga me beneuolentia ac fides, ut, urbibus eorum expugnatis, et vxoribus liberisque in captiuitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea vnus incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Ioannem, cum ista videret, subiit inuidia: et ad me scribit, obsecrans, ut, cum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego minime illum mali alicuius auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissae erat rerum Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut appararent excipiendo Ioanni, illisque, qui cum eo venturi erant, rerumque omnium necessariarum copiam eis suppeditarent. atque ipse eo tempore agebam in vico Galilaeae, qui vocatur Cana.

17. Ioannes autem, cum ad Tiberiensem urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscentes semet illi adiungerent. et multi preces illius libenter admiserunt, rerum nouarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: praecipue vero Iustus et pater eius Pistus animum impulerunt, ut, facta a me defectione, Ioanni se

τὴς φθάσας. ἦκεν γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθεδάκεν τῆς Τιβεριάδος στρατηγόν, ὡς προῖπον, τὴν τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλων, καὶ με σπεύδειν παρακαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρω ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τῇ Σίλα, καὶ διακοσίς ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιέμην, προπέμψας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρυσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σημανῶντα. πρῶτ' δὲ πλησιάζοντός με τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπηντίαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς. ὃς καὶ πάνυ με τεταραγμένως ἀσπασάμενος, θείσας, μὴ, εἰς ἔλεγχον αὐτῇ τῆς πράξεως ἀφικομένης, ἀπολέσθαι κινδυνεύσῃ, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἑαυτῇ κατάλυσιν. καὶ γὰρ δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ σάδιον, τῆς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἐνός, καὶ μετὰ τῆς κατασχὼν δέκα τῶν ὀπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπερώμην τῷ πλήθει τῶν Τιβεριέων, ὡς ἐπὶ τριγῇ τινος ὑψηλῷ, παρεκάλων τε μὴ ἔτι αὐτῆς ταχέως ἀφίστασθαι. κατὰ γνώσιν γὰρ αὐτοῖς οἶσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προΐστανμένων δι' ὑποψίας γενήσεσθαι δικαίας, ὡς μήτε τὴν πρὸς ἐκείνης πίσιν φυλαξάντων.

ιη. Οὕτω δὲ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκησα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος. ἔ γάρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζεν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τῆς ἐχθρῆς ἐκφύγω. ἐπεπόμεθα δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὀπλιτῶν ἐπιλέξας τῆς πισιοτάτης, ἐκ τῶν χιλίων, οἵπερ ἦσαν αὐτῷ. καὶ προσέταξε τοῖς πεμφθεῖσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένος ὡς ἐνῆν μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένος. ἦκον δ' οἱ πεμφθέντες, καὶ ἐπεπράχυσαν τῷ ἔργῳ, εἰ μὴ τῇ τριγῇ θᾶττον ἀφαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τῷ σωματοφύλακῳ Ἰακώβῳ, καὶ ὑπὸ τινος Τιβεριέως Ἡρώδῃ προσανακρυφθεὶς, ὁδηγηθεὶς τε ὑπὸ τῆς ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοῖς λαβόμενος καὶ ἐπιβάς, παρὰ δόξαν τῆς ἐχθρῆς διαφυγὼν, εἰς Ταριχέας ἀφικόμην.

ιθ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικῶντες, ὡς ἐπύθον-

addicerent. id quod, eos praeuertendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis praetorem constitueram, ut iam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem mihi indicans, hortansque, ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut ciuitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silae literis, assumtisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, praemisso muncio, qui aduentum meum iis, qui erant in Tiberiade, significaret. Mane autem, cum vrbi appropinquarem, frequens populi multitudo mihi obuiam veniebat, et cum illis Ioannes; qui cum me perturbate admodum salutasset, veritus, ne, facinore eius detecto, vitae discrimen adiret, pleno gradu in diuersorium suum se recepit. Ego vero, cum in stadium peruenissem, dimissis omnibus, qui circa me erant, satellitibus, praeter vnum, cuiusque eo retentis decem armatis, id agebam, ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos, ne tam cito deficerent: mutationem enim illis cessuram esse in vituperationem, foreque, ut merito illis, qui posthac praefecturam gerent, in suspensionem veniant, ut qui fidem eis debitam non seruaturi sint.

18. Nondum omnia loquutus sum, cum audieram ex meis quendam iubentem me descendere. non enim me tempus finire sollicitum esse de Tiberiensium beneuolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Ioannes, ubi intellexit, me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille numero secum erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat, ut me occiderent. iamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocyus e septo desiliens cum Iacobo, corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praecunte viam deductus ad lacum, navigio, quod forte ibi nactus sum, conscenso, e manibus inimicorum praeter omnium opinionem elapsus, Taricheas me contulissem.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium

το τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπισίαν, σφόδρα παρωξύνθησάν. ἐρπάσαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλαν σφᾶς ἄγειν ἐκ αὐτῆς. θέλειν γὰρ ἔφασκον ὑπὲρ τῆ στρατηγῆ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν. διήγγελλον τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι καὶ τέττις κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπυδῆς ἔχοντες. παρεκάλαν τε πλείους συναχθέντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτῆς, ἵνα μετὰ γνώμης τῆ στρατηγῆ πράττωσι τὸ δόξαν. ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν μεθ' ὅπλων, καὶ παρεκλυέοντό μοι προσβαλεῖν τῇ Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελθεῖν, καὶ πᾶσαν ἑδαφος ποιήσαντα τῆς ἐνοίκης σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι. συνεβέβλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. ἐγὼ δὲ ἔ συνεπένευον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίᾳ πολέμῳ κατάρχειν. μέχει λόγων γὰρ ὤμην εἶναι δεῖν τὴν φιλονεικίαν. καὶ μὴν ἔδ' αὐτοῖς ἔφασκον συμφέρειν τῆτο πράττειν, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους εἰσέσειν αὐτῆς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. ταῦτα δὲ λέγων, ἔπαυσα τῆς ὁργῆς τῆς Γαλιλαίας.

κ'. Ο δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτῃ τῆς ἐπιβελῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδεισε περὶ ἑαυτῆ. καὶ, τῆς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαβὼν, ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίγχαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτῇ γενομένων. παρεκάλει τε μηδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτῆ, προστιθεὶς ὅρκους καὶ δεινὰς τινὰς ἀράς, δι' ὧν ὤτετο πιστευθῆσεσθαι περὶ ὧν ἐπέσειλεν.

κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι, πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὅπλων, εἰδότες τὸν ἄνθρωπον, ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπίτορκος, παρεκάλαν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἄρδην ἀφανίσαι ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίγχαλα. χάριν μὲν οὖν ἔχειν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὡμολόγηεν ἐγὼ, καὶ νικήσειν αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπηγγελλόμεν, παρεκάλαν δ' ὁμῶς ἐπιχεῖν αὐτῆς ἀξιώων, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προσηρημένω τὰς ταραχὰς χωρὶς φόβων καταστέλλειν, καὶ πείσας τὸ

perfidia, maiorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant, ut ipsos aduersum eos ducerem, (se enim pro suo duce dicebant sumere velle poenas ab ipsis) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus diuulgabant; studiose id agentes, ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent. eosque adhortabantur, ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id, quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant, ut Tiberiada inuaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adaequata incolas cum vxoribus et liberis in seruitutem abducerem: eademque suadebant amici, qui ex Tiberiade salui euaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli ciuilis initium facere. arbitrabar enim, contentionem non debere ultra verba progredi: immo ne ipsis quidem aiebam id expedire, Romanis expectantibus, dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. atque ista loquutus feci, ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Ioannes, vbi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus, quos circa se habebat, assumtis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et inde ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent. rogabatque, ne quam aduersus ipsum suspensionem admitterem, iusiurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis, quae scripserat, fidem esse facturum.

21. Galilaei autem, (nam alii quam plurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et periurum, rogabant, ut ipsos contra eum ducerem, promittentes, funditus se deleturos et ipsum et patriam eius Gischala. Caeterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum beneuolentiam victurum esse spondebam: verumtamen ut sibi temperarent ab eiusmodi conatu precibus contendebam, veniamque orabam, quod tumultus compescere maluerim absque caedibus.

πλήθος τῶν Γαλιλαίων, εἰς τὴν Σεπφῶριν ἀφικνού-
μην.

κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικῶντες ἄνδρες, κεκρι-
κότες τῇ πρὸς Ῥωμαῖς ἐμμεῖναι πίσει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν
ἄφικξιν, ἐπειράθησαν, ἐτέρα με πράξει περισπᾶσαντες,
ἀδελφεῖς εἶναι περὶ αὐτῶι. καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν
ἀρχιλησὴν εἰς τὴν Πτολεμαίδος μεθορίαν, ὑπέχοντο δῶσειν
πολλὰ χρήματα θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως,
ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν, πόλεμον ἐξάψαι εἰς ἡμᾶς.
ὁ δ', ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποχέσεσιν, ἠθέλησεν ἐπιπε-
σεῖν ἡμῖν ἀνστοίμοις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. πέμψας
γὰρ πρὸς με παρεκάλει λαβεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀφι-
κέσθαι. συγχωρήσαντες δὲ με, τῆς γὰρ ἐπιβληῆς οὐδὲν
προηπισάμην, ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν ληστῶν ἔσπευ-
δεν εἰς ἐμέ. ἡ μὲν ἔφθασεν αὐτοῦ τέλος λαβεῖν ἡ κακω-
γία. πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολή-
σας ἦκεν πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῷ φεράζων. καὶ γὰρ
πυθόμενος ταῦτα, προῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος
ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβλήν. ἐπηγόμην δὲ πολλὰς ὀπλίτας Γα-
λιλαίαις, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριέων. εἴτα προσάξας τὰς ὁδὸς
πάσας ἀσφαλέςατα φρουρεῖσθαι, παρήγγηλα τοῖς ἐπὶ
τῶν πυλῶν, μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν
πρώτων εἰσελθεῖν ἑᾶσαι, ἀποκλεῖσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βια-
ζόμενος δὲ τύπτειν. τῶν δὲ τὸ προσαχθὲν ποιησάντων,
εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοὺς μετ' ὀλίγων. καὶ κελεύσαντος ἐμοῦ ρίψαι
τὰ ὄπλα θᾶττον, εἰ γὰρ ἀπειθοίη τεθνήξεισθαι, περιεσῶ-
τας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῷ τῆς ὀπλίτας, φοβηθεῖς ὑπή-
κασεν. οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ,
πυθόμενοι τὴν σύλληψιν, ἔφυγον. καὶ γὰρ προσκαλεσάμε-
νος τὸν Ἰησοῦν κατ' ἰδίαν, ἐκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμὲ συ-
σκευασθεῖσαν ἐπιβλήν, ἣ δ' ὑπὸ τίνων πεμφθεή. συγ-
γνώσεσθαι δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι με-
τανοήσῃ καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. ὑπάρχοντάς δὲ πάντα
ποιήσῃ ἐκείνη, ἀπέλυσά, συγχωρήσας αὐτῷ συναγαγῆν

Cumque id persuasissem Galilaeorum multitudini, Sephorim me recipiebam.

22. Viri autem huius urbis incolae, cum statuissent in fide erga Romanos permanere, meum vero aduentum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suae prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Iesum latronum principem misso in Ptolemaïdis confinia, magnam pecuniae vim se daturos pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, cum non displicerent ei, quae promissa erant, in animo fuit, nos nec opinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod cum ei concessissem, (nihil enim insidiarum praesenseram) assumpta latronum cohorte, ad me opprimendum festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agitauerat maleficium. Cum enim iam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, cum ista audiissem, in forum processi, de insidiis simulaturus nihil me rescivisse. Mihi autem in auxilium adfiscissem multos Galilaeos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: cumque edixissem, ut aditus in urbem omnes firmissimis praesidiis et custodiis munirentur, portarum praefectis in mandatis dedi, ut solum Iesum, cum adveniret, et primos e suis intromitterent, caeteros vero excluderent, vinque adhibentes plagis repellerent. Illis autem, quae imperaveram, facientibus, Iesus cum paucis ingressus est: cumque ipse iussissem, ut celeriter arma proiiceret, alioqui moriturum, ni pareret, ubi vidit se undique armatis obsessum, timore perculsus iussis obtemperavit. Qui vero ex eius comitibus exclusi erant, ut ducem suum comprehensum esse audierant, in fugam se coniecerunt. Atque ego, Iesu ad me seorsim accito, dicebam, me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus conductus et missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit resipiscere, mihi que fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, hominem dimisi, hoc ei concessio, ut iterum colligeret

πάλιν ἔτι πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσαιντο τῆς ἀγνωμοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἀφικνῶνται πρὸς με δύο μογισᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆ βασιλείως ἐκ τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τῆς ἑαυτῶν ἵππου, καὶ ὅπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικομίζοντες. τύττας περιτέμνεσθαι τῶν Ἰσθαίων ἀναγκαζόντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἐκ εἴσα βιασθῆναι. φάσκων δὲ ἑκάστον ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἑαυτῆ προαίρεσιν τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας. χεῖναι δὲ τύττας δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. πεσθέντος δὲ τῆ πλήθους, τοῖς ἡκιστοῖς ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δίαίταν ἅπαντα παρῆχον δαψιλῶς.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατηγὸν ἐκ' αὐτῆς Αἰκυκλὸν Μόδιον, Γάμαλα τὸ Φερέριον ἐξαίρησοντας. οἱ δὲ πεμφθέντες, κυκλώσασθαι μὲν τὸ Φερέριον ἐκ ἤρεσαν. ἐν δὲ τοῖς Φανεροῖς τῶν τόπων ἐφεδρεύοντες ἐπολιόρκην τὰ Γάμαλα. Λιβάντιος δὲ ὁ δεκάδραρχος, ὁ τῆ Μεγάλῃ πεδίῳ τὴν προσασίαν πεπιστευμένος, ἀκύσας, ὅτι παρείη ἐκ Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίοις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτῆ δ' ἀπέχεσθαι ἐξήκοντα σταδίους, νυκτὸς ἀναλαβὼν τῆς ἑκατὸν ἵππων, ἔτι εἶχεν σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς περὶ διακοσίους, καὶ τῆς ἐν Γαβᾷ πόλει κατοικῶντας ἐπαγόμενος συμμάχους, νυκτὸς ὁδύσας, ἦκεν εἰς τὴν κώμην, ἐν ᾗ διέτριβον. ἀντιπαραταξαμένη δὲ καὶ μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ὁ μὲν Λιβάντιος εἰς τὸ πεδίον ὑπάγειν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο. σφόδρα γὰρ τοῖς ἱππεῦσιν ἐπεποίθει. ἡ μὲν ὑπηκῶσαμεν. ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἱππεῦσιν, εἰ καταβαίμεν εἰς τὸ πεδίον, περὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν, ἔγνω αὐτῇ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν, καὶ μέχρι μὲν τινος γενναίως ἀντέχεσθαι σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Λιβάντιος. ἀχρεῖον δ' ὄρων κατὰ τὸν τέπον τῆτον ἔσαν αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναμιν,

quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum, me poenas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinerent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum, qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arina et pecuniam afferentes. Hos cum Iudaei circumcidi coacturi essent, si apud illos manere vellent, non permisi, ut vi vlla eo adigerentur, dicens, hominum quemque oportere, ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, eius consilii poeniteat. atque ita persuasa multitudine, viris ad nos venientibus omnia ad consuetum victum asslatum suppeditabam.

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequicolo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, cum numero nimis exiguo essent ad castellum obsidione cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Aebutius autem decurio, cui vni credita erat Magni campi praefectura, audito, quod in Simonias vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumtis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, adscitis insuper in auxilium ciuitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum peruenit, in quo morabar. Cum autem ipse cum valido exercitu aciem ex aduerso explicuissem, Aebutius quidem id sedulo egit, ut nos in planitiem proliceret. nam equitibus magnopere confidebat. Nos tamen eo adduci nolimus. ego enim, cum probe nossem, quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos vniuersi pedites eramus) decreui in vico cum hostibus configere. Et quidem Aebutius iique, qui cum eo erant, aliquantisper strenue resisterunt. Cum autem videret, copias equestres sibi isto in loco inutiles esse,

ἀναξυγυσιν ἄπρακτος εἰς Γαβὰν πόλιν, τρεῖς ἄνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. εἰκόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγώ, διχίλις ἐπαγόμενος ὀπλίτας. καὶ περὶ Βησαράν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, εἴκοσι δ' ἀπέχουσιν σάδια τῆς Γαβᾶς, ἐνθα διέτριβον ὁ Λιβύτιος, σήσας τὰς ὀπλίτας ἐξώθεν τῆς κώμης, καὶ Φερρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδὸς προσάξας ὑπὲρ τῆ μη ἐνοχλῆσαι τῆς πολεμίας ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκφορήσομεν· πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν πέ, ἐξ καμῶν εἰς τὴν Βησαράν συλλεγόμενος· πληρώσας καμήλας καὶ τὰς ὄνους, πολλὰς δὲ ἐπηγόμεν, διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. τῷτο δὲ πράξας, προεκαλήμην εἰς μάχην τὸν Λιβύτιον. ὃς ὑπακῶσαντος δ' ἐκείνου· κατεπέπληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρσος· ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβερίων χώραν ἀκῶσας ὑπ' αὐτῆς λεηλατῆσθαι. ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς εἰλησ μὲν ἔπαρχος, παρελήθει δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς Φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. τῷτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλεον τὴν Τιβεριάδα κακῶν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας προοίαν ἐγινόμην.

κί. Ο δὲ τῇ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν τοῖς Γεχαλοῖς διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, ἐκ εὐ τὴν γνώμην ἐτέθη. κατὰ λυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν Φέρειν νομίζων, εἰς Φθόρον ἐξώκειλεν ὃ τι μέτριον. καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηκόων μῖσος ἐξάψειεν, ἔπειθεν τὰς τὴν Τιβεριάδα κατοικῶντας καὶ τὰς τὴν Σεπφωρεῖν, νομίζων πρὸς τῷτοις καὶ τῆς Γαβαρά, πόλεις δ' εἰσὶν αὐταὶ τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν αἱ μέγισται, τῆς πρὸς με πίστεως ἀποσάντας αὐτῷ προσίθεσθαι. κρεῖττον γὰρ ἐμῷ στρατηγησεν αὐτῶν ἔφασκεν. καὶ Σεπφωρεῖς μὲν, ὃδ' ἐτέρῳ γὰρ ἡμῶν προσεῖχον διὰ τὸ Ῥωμαῖς ἡρῆσθαι δεσπότας, ἐκ ἐπένευσον αὐτῷ. Τιβερίεις δὲ τὴν μὲν ἀπόσασιν ἐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτῇ δὲ συγκατένευσον γενῆσθαι φίλοι. οἱ δὲ Γά-

re infecta in Gabam ciuitatem se recepit, tribus tantum viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequerbar, cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram venissem, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, vbi tum erat Æbutius, cum milites extra villam statuisseni, iussissemque eos caute admodum obseruare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facessant hostes, quamdiu frumentum exportabimus, (nam magna eius vis, quae Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta) oneratis camelis asinisque, quippe multos adduxeram, frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Cum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Æbutium. illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia) versus Neopolitanum iter deflexi, audito, Tiberiensium regionem ab eo esse depaumatam. erat autem Neopolitanus hic equitum quidem agmini praefectus: Scythopolim vero acceperat, vt eam ab hostium incurfu custodiret et tueretur. Huic igitur cum obstitissem, ne amplius Tiberiada vexaret, in eo eram, vt Galilaeae rebus prospicerem.

25. Caeterum Ioannes Leui filius, (quem diximus Gischalae agere) postquam audiuit, omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam haberem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi inuidere coepit. cumque sperasset, se prosperam meam fortunam euersurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim ciuitates omnium in Galilaea maximae sunt) vt a sua in me fide digressi ei se adiungerent. aiebat enim, se illis ducem fore me praestantiorem. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt. Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse

βαρε κατοικῶντες προσίθοντα τῷ Ἰωάννῃ. Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτὸς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἑταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. ἐκ μὲν οὖν τῆ Φανεροῦ τὴν ἀπόσασιν οὐχ ὠμολόγηεν, σφόδρα γὰρ ἐδεδόκεισαν τὰς Γαλιλαίης, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολ- λάκις εὐνοίας λαβόντες. ἐκ τῆ λεληθότος δὲ καιρὸν παρα- φυλάσσοντες ἐπιτήδειον ἐπεβέβλευον. καὶ δὴ ἀφικύμην εἰς κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύτην αἰτίαν.

ης'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριττηνοὶ γένος, ἐπιτηρήσαντες τὴν Πτολεμαίῳ γυναῖκα, τῷ βασιλέως ἐπι- τρόπῃ, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινῶν ἱππέων ἀσφα- λείας χάριν ἐπομένων, διὰ τῆ Μεγάλῃ πεδίῳ τὴν πορείαν ποιμήνῃ, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελῆς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν αὐτοῖς ἄφνω. καὶ τὴν μὲν γυναῖκα Φεύγεν ἠνάγκασαν, ὅσα δ' ἐπιφέρειτο πάν- τα διήρπασαν. καὶ ἦκον εἰς Ταριχέας πρὸς με τέσσαρας ἡμιόνας καταφόρτες ἄγοντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν. ἦν δὲ καὶ ἀργυρεῖς σαθμὸς ἐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακίσιοι. ταῦτ' ἐγὼ βυλόμενος διαφυλάττω τῷ Πτολεμαίῳ· καὶ γὰρ ἦν ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τῆς ἐχθρῆς ἀποσερεῖν· πρὸς μὲν τῆς κομίσαντας ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράσεως αὐτῶν ἐπισκευασθῇ τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων, οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔχον, ὃ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων, καθάπερ προσεδόκη- σαν. καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Τιβεριάδος κώμας, προδίδοναι μέλλειν με Ῥωμαίοις τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον. κεχηρῆσθαι γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτὸς, λέγοντα, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομιθέντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τευχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως, ἐγνωκίναμ. δὲ πάλιν τῷ δεσπότῃ ἀποδῶναι τὰ ἥρπασμένα. καὶ κατὰ τὸτό γε τῆς ἐμῆς γνώμης ὃ δίημαζτον. ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν, με- ταπεμφάμενος δύο τὰς πρώτας Δασσίωνα καὶ Ἰάνναιον τῶν τῷ Λευὶ, φίλῃς ἐν τοῖς μάλιστα τῷ βασιλέως καθιεσῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκευὴ λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς

amicos. At Gabarorum incolae Ioanni sese addixerunt: utpote quod ad hoc faciendum eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in ciuitate, et Ioanne ut amico socioque usus est. Caeterum se defectores esse haud palam declarabant; nam Galilaeos valde metuerant, ut qui iam ante saepius experti fuissent eorum erga me beneuolentiam: verum clam, obseruato tempore opportuno, mihi insidiabantur. adeoque maximum adii periculum, ex huiusmodi causa.

26. Iuuenes quidam audaces, genere Dabaritteni, cum animaduertissent, uxorem Ptolemaei, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per Magnum campum ex prouincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt: et mulierem quidem profugere coegerunt, quae vero secum portabat, omnia diripuerunt. Quo facto Taricheas, ubi tum eram, ad me veniebant, quatuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile: quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Haec ego seruare volens Ptolemaeo, (nam et eiusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos quidem spoliare) his, qui ea attulerant, dicebam, oportere seruari, ut ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Iuuenes autem illi molestie ferebant, quod partem de praeda non ceperant, quemadmodum expectabant: profectique in vicus Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere. me enim ipsos commento elusisse, dicentem, quae ex rapto allata erant seruatum ire in reparationem murorum ciuitatis Hierosolymitanae, cum contra apud me decreuisssem, quae erepta erant, suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte conliciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus ciuitatis, Dalfione et Iannaeo Leui filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis, ut, sumpta, quae rapta erat supellectile, eam ad

ἐκείνον ἐκέλευον, θάνατον ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγεῖλον.

κζ'. Ἐπιχώρης δὲ Φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν, ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλήσης ὑπ' ἐμῷ τοῖς Ῥωμαίοις προδίδοσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχέας κατοικῶντες, καὶ αὐτοὶ τὰς νεανίσκας ἀληθεύειν ὑπολαμβάνοντες, κείδασσι τὰς σωματοφύλακας καὶ τὰς ὀπλίτας, κοιμώμενόν με καταλιπόντας, παραγενέσθαι θάττον εἰς ἵππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βεβηυσομένης μετὰ πάντων κατὰ τῷ στρατηγῷ. πεθομένων δὲ τῶν καὶ συνελθόντων, πολὺς ὄχλος ἤδη προσυνήθροισο, μίαν τε πάντες ἐποιῶντο φωνήν, κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτὸς γεγεννημένον. μάλιστα δ' αὐτὸς ἐξέκαιεν ὁ τῷ Σακφία παῖς Ἰησῆς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριάδος, πονηρὸς ἄνθρωπος, καὶ ταράξαι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, τασιοποιὸς τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς ἕτερος. καὶ τότε δὴ λαβὼν εἰς χεῖρας τὰς Μωϋσέως νόμους, καὶ προσελθὼν εἰς μέσον, „εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, Ἰφν, πολῖται, μισθὴν δύνανθε „Ἰώσηπον, εἰς τὰς πατεῖρας ἀποβλέψαντες νόμους, ὧν ὁ „πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης ἐμελλε γίνεσθαι, καὶ „μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τῶν, τιμωρήσαθε τὸν τοιαῦτα „τολμήσαντα.

κη'. Ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιβοήσαντος, ἀναλαβὼν τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατηγόμην, ἔσπευδεν ὡς ἀναιρέσων. ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθόμενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατεσχέμην. Σίμων δ', ὁ τοῦ σώματός μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολιτῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἰφεσῶτά μοι κίνδυνον ἐξαγγέλλει. ἤξιεν τε γενναίως θνήσκην ὡς στρατηγὸν ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διαλθεῖν τὰς ἐχθρὰς ἀναγκάσοντας, ἢ κτενοῦντας. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλῆθος ὤρμήθην προσελθεῖν. μετενδύς οὖν μέλαιναν ἐδῆτα, καὶ τὸ ξίφος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ'

regem transmittendam curarent, mortem eis in multam interminatus, si vel alteri renunciauerint.

27. Cum autem rumor Galilaeam totam peruasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eo-que omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichearum etiam incolae, qui et ipsi iuvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormientem deserere, seque quam ocyllime in circum recipere, cum omnibus contra ducem suum consilium iacturos. Cum autem isti persuaderentur eoque conuenissent, frequens iam ante congregatus erat populus, vnaque voce clamabant omnes, supplicio plectendum esse, qui sese pro nefario illorum proditore gesserat. Sed maxime eos accendebat Iesus Sapphae filius, summus eo tempore Tiberiadis magistratus, vir malus, et a natura factus ad res magnas turbandas, quique, ut nemo alius, seditiosus erat rebusque nouis studebat. Et tum quidem, cum manu summisset Moysis leges et in medium prodiiisset, „*si non vestri gratia*, inquit, o ciues, Iosepham poteritis „*odisse, certe oculis in patrias leges coniectis, quarum „iste, exercitus vestri dux primarius, proditor futurus est, „et illarum ergo odio ipsum prosequuti, ab eo, qui huiusmodi quid ausus est, poenas exigite.*

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militibus quibusdam assumtis, ad domum, in qua ipse di-
verfabar, properabat, quasi me e vestigio occisurus. Ego vero, ut qui nihil praefenseram, ex lassitudine ante tumultum somno captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corporis mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat, viso ciuium incursum, e somno me excitat, et periculum mihi impendens enunciat: orabatque, ut forti animo, prout ducem oportebat, ipsius manu mortem opteterem, priusquam ad illos peruenirent hostes vim ei illaturi eumue interfecturi. Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum Deo permisseram, desiderio tenebar meimet proriipiendi in mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appensoque ad collum gladio,

ἔδον ἑτέραν, ἥ μὴδένα μοι τῶν πολέμιων ὑπαντίασεν ὤμην, ἥεν εἰς τὸν ἱππόδρομον ἄφνω τε Φανείς, καὶ περηνὴς πεσὼν, καὶ τὴν γῆν δάκρυσι Φύρων, ἐλεεινὸς ἔδοξα πᾶσιν. συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διῴσαναι τὰς γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμην πρὸ τῆς τῆς ὀπλίτας ἀπὸ τῆς οἰκίας ὑπεσφύσαι. καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικεῖν, ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν. ἐδεόμην δὲ διδάξαι πρότερον, εἰς τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομιζόμενα χρήματα, καὶ τότε θήσκην, εἰ κελεύοιεν. τοῦ δὲ πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ ὀπλίται, καὶ θεασάμενοί με, προσέτερχον ὡς κτενοῦντες. ἐπιχέειν δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντες, ἐπέσθην, προσδοκῶντες, ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτὰς τὰ χρήματα τῷ βασιλεῖ τετηρημένα, ὡς ὁμολογηκότες τὴν προδοσίαν ἀναιρήσειν.

κθ'. Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, „ἄνδρες, εἴ-
 „ποι, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν, εἰ δίκαιόν ἐστιν, ἔπαραιτῆμα.
 „ἠβύλομαι δ' ὅμως πρὸ τῆς τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν φρά-
 „πσαι πρὸς ὑμᾶς. τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξενωτάτην
 „ἔσαν ἐπιστάμενος, πληθύσαντες τε τοσούτων ἀνδρῶν, οἱ
 „τὰς ἑαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφίκοντο κοινωνοὶ
 „τῆς ὑμετέρας γενόμενοι τύχης, ἐβλήθην τέχῃ κατα-
 „σκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων, περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν
 „ἐστὶν ἐσγὴ δαπανωμένων εἰς τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν.” πρὸς
 ταῦτα, παρὰ μὲν τῶν Ταριχεατῶν καὶ ξένων ἐγείρεται Φω-
 νὴ, χάριν ἔχειν ὁμολογούντων καὶ θαρρῆν προτερομένων.
 Γαλιλαῖοι δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. καὶ γίνε-
 ται εἰς πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κόλασιν ἀπειλόντων,
 τῶν δὲ καταφρονούν. ἐπεὶ δὲ ἐπηγγελάμην καὶ Τιβεριάδε
 κατασκευάσειν τέχῃ, καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν αὐτῶν ταῖς
 ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ὑπεχώρουν ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ.
 καὶ γὰρ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυγὼν τὸν προσηρημένον
 κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν εἴκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν
 ὑπέσφύσα.

alia via, qua neminem hostium mihi occursum esse putabam, in circum veniens, ex improviso in conspectum omnium memet dedi; humique prostratus, et terram lacrymis perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum. Cum autem intellexissem, factam esse in populo mutationem, pro virili adnitebar, illos ut in varias distraherem sententias, priusquam milites a domo, ubi fueram, reuenterentur: et quidem concedebam me inique egisse, ut illorum fert opinio; postulabam vero, ut primum eos docerem, quem in usum pecuniam rapto quaesitam et ad me allatam seruatiem, et tunc me mori non recusare, si iuberent. Multitudine vero, ut dicerem, iubente, superuenerunt milites, et ad me conspectum occidendi animo accurrerunt. At cum plebs imperaret, ut sese continerent, illico paruerunt; fore expectantes, ut, ubi ipsis scissus fuero, me regi pecuniam seruasse, quasi mea confessione proditoris compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio: „Viri, inquam, tribules, mortem, si eam commertus fuerim, non deprecor: volo tamen, antequam moriturus sim, veritatem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc cum animadverterem ad hospites excipiendos propensissimam, multisque adeo hominibus abundantem, qui, patria sua relicta, huc se contulerunt, ut de vestra participarent fortuna, mihi in animo erat moenia vobis condere ex istis pecuniis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas plane fueram infumturus in eorum structuram.” Ad haec verba Taricheatae quidem et hospites vocem attolunt, gratias mihi agentes, meque boho esse animo adhortantes: Galilaei vero et Tiberienses perstabant in iracundia. factumque est inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse iubentibus. Postquam autem promiseram, et Tiberiadi me aedificaturum moenia, et aliis eorum ciuitatibus, quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque sese subducebant, atque cum praeter omnem speciem periculum iam dictum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησαὶ καὶ τῆς τάσσεως αἵτιοι, δέσαντες περὶ ἑαυτῶν, μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμῶν τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἑξακοσίους ὀπλίτας ἤκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐνθα διέτριβον, ἐμπρήσοντες αὐτήν. ἀπαγγεληθείσης δέ μοι τῆς ἐφόδου, Φεύγειν μὲν ἀπρεπὲς ἡγησάμην. ἄκρεια δὲ παραβαλλόμενος χεῖρσάδ' αὐτὴ καὶ τόλμῃ προστάξας οὖν ἀποκλεῖσαι τῆς οἰκίας τὰς θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶον ἀναβὰς, παρεκάλειν εἰσπέμψαι τινὰς ληψόμενους τὰ χεῖρματα. παύσασθαι γὰρ ὥτως τῆς ὀργῆς αὐτὸς ἔβην. εἰσπεμψάντων δὲ τὸν θρασυτάτον αὐτῶν μάστιξιν αἰκισάμενος, τὴν ἐτέραν τε τῶν χειρῶν ἀποκόψαι κελεύσας, καὶ κρεμάσας ἐκ τῆ τραχήλου, τοιῦτον ἐξεβαλον πρὸς τὰς ἀποστείλαντας. τὰς δ' ἔλαβεν ἑκπληξίς, καὶ φόβος ἔτι μέτριος. δέσαντες ἄν καὶ αὐτοὶ ταυτὰ πείσεσθαι, εἰ μένοιεν, εἰκάζον γὰρ εἶδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν ὀπλίτας, εἰς Φυγὴν ὤρμησαν. καὶ γὰρ τοιῷτ' ἑρατηγῆματι χερσάμενος τὴν δευτέραν ἐπιβεβλήν διεφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθιζον, τὰς ἀφικόμενους πρὸς με βασιλικὰς μεγιστάνας ἢ κ' ὀφείλειν ζῆν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐτοῖς ἔβην, πρὸς ἃς σωθησόμενοι πάρεσι. διέβαλλόν τε Φαρμακίας εἶναι λέγοντες, καὶ κελεύοντας τὰς Ῥωμαῖς παραγενέσθαι. ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπείθετο, ταῖς τῶν λογομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατῶμενοι. πυθόμενος δὲ περὶ τούτων, ἐγὼ πάλιν τὸν δῆμον ἀνεδίδασκον, μὴ δεῖν διώκεισθαι τὰς καταφυγόντας πρὸς αὐτὰς. τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν Φαρμακίων αἰτίας δίσυρον, ἢ κ' ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥωμαῖς λέγων τρέφειν, εἰ διὰ Φαρμακίων ἦν νικᾶν τὰς πολεμίας. ταῦτα λέγοντος ἐμῶ, πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπείθεοντο· πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. καὶ ποτε μεθ' ὅπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταρχέα ἐπῆλθον, ὡς ἀναιρησόντες. ἔδωκα δ' ἐγὼ πυθόμενος, μὴ, τῇ μύσῃ τέλος λαβόντος, ἀνεπιβάτος γένηται τοῖς καταφυγεῖν εἰς αὐ-

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis, ne poenas ab iis exigerem ob ea, quae perpetrarent, assumtis secum sexcentis militibus ad domum, in qua diuersabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum aduentu, turpe ratus fuga me proripere, decreui memet periculo audacter et intrepide obicere. Clausis igitur meq iussu aedium foribus, cum coenaculum ipse conscendissem, postulabam, vt ad me aliquos mitterent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. cumque audacissimum eorum, quos intromiserant, verberibus cecidissem, iussissemque alteram e manibus ei abscindi, colloque eius appendissem, ita affectum eieci ad eos, qui ipsum miserant, rediturum. At illi animis consternati erant et metu non medioeri percussi. Veriti igitur, ne ipsi, si diutius illis haerent, eadem paterentur, (coniiciebant enim, me plures intus habere milites, quam qui cum illis essent) subito omnes diffugerunt. atque ego, eiusmodi vsus strategemate, insidias iterum in me structas euasi.

31. Verum non desuerunt, qui rursus in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regios, qui ad me confugerant, indignos esse, qui viverent, transire recusantes in illorum ritus et instituta, apud quos agunt incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique Romanos contra se venire hortarentur. atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum praestigiis, quae ad gratiam eorum aucupandam erant accomodata. Cum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari, qui ad ipsos confugerint: futileinque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans, Romanos nolle militum tot myriades alere, si veneficorum opera hostes superare possent. Me ista dicente, ad breue quidem tempus quiescebant: cum autem digressi essent, rursus a perditis quibusdam in magnates irritabantur. et aliquando armati in aedes, quas Taricheae habitabant, impetum faciebant, quasi eos interfecturi. Quod vt audiui, valde timui, ne, hoc scelere perpetrato, nemo in posterum vel.

τὴν θύλασιν. παρεγενόμην οὖν εἰς τὴν τῶν μεγιστάνων οὐκίαν μετὰ τινων ἑτέρων, καὶ κλείσας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην ἄγξαν, μεταπεμφάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐμβαῖς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰππηνῶν διεπερᾶσα, καὶ δὲς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων· ἡ γὰρ ἡδυνήθη αὐτὴς ἐπαγαγέσθαι, τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδράσεως· ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλῶσας τὴν προσπισῆσαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. αὐτὸς τε μεγάλως ἠχθόμεν, βιασθεὶς τὴς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς τὴν πολεμίαν. ἄμεινοι δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτὴς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν χώραν. οἱ δ' ἄρα δισσώθησαν. συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα, καὶ τὰ μὲν περὶ ἐκείνης τῆς ἔχρε τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβερίων πόλιν κατοικῶντες γράψαντες πρὸς τὴν βασιλέα, παρακαλῶντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάξουσιν αὐτῶν τὴν χώραν. θέλειν γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. καί κεν μὲν ταῦτ' ἔγραψον, ἀφικόμενον δὲ με πρὸς αὐτὴς παρικάλην, τὰ τεῖχη κατασκευάζειν αὐτοῖς, ὡς ὑπεχόμεν. ἠκηκόεσαν δὲ τὰς Ταριχέας ἤδη τετειχίσθαι. κατανεύσας οὖν ἐγὼ, καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τὴς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν, εἰς Ταριχέας ἀπερχομένους μὲν, τῆς Τιβερίδος ἀπεχθῆσας σάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἵππεῖς ἐ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοιπορεῖντας ὀφθῆναι, οἱ δόξαν παρέχον τὴν παρὰ τῇ βασιλέως δύναμιν ἦκεν. εὐθὺς γὰρ εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ πεισλῶν ἐπαίνων ἠφίσαν Φωνάς, κατ' ἐμὲ δὲ βλασφήμους. καὶ ἐπιδραμὼν τις ἀπήγγειλέν μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀφίστασθαι μὲν διγνώκασιν. ἐγὼ δ' ἀκήσας ἐταράχθην μὲν σφόδρα. τὴς γὰρ ὀπλίτας ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχεῶν ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀφῆκως, διὰ τὸ τὴν ἐπιῦσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν. ἡ γὰρ ἐβηλόμην ὑπὸ τῇ στρατιωτικῇ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τὴς ἐν ταῖς Ταριχεαῖς. ὅσάν τις

let auderetue ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum aedes proficiscebam, et obseratis foribus, ac fossa excauata, quae inde ad lacum duceret, accitum nauigium cum eis inscendens in Hippenorum confinia traieci; datoque eis equorum pretio, (in eiusmodi enim fuga praecipiti non satis commode poteram equos ex agris accersere) illinc eos dimisi, multis verbis rogatos, ut praesentem necessitatem forti ferrent animo. quin et ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere, qui ad fidem meam confugerant: satius tamen esse ducebam, Romanorum manu eos, si ita accideret, perire, quam in mea ditione per scelus opprimi. Atqui demum seruati sunt. iis enim peccatorum veniam indulxit rex Agrippa. Et quae ad eos quidem spectabant, huiusmodi exitum habebant.

32. Ciues autem Tiberienses per literas regem rogarunt, ut milites, qui regionem illorum custodirent, mittendos curaret: se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Cum autem ad eos venissem, postulabant, ut moenia illorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. audiuerant enim Taricheas iam moenibus cinctas. Ego itaque cum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos iubebam operi manus admouere. Post triduum vero, cum a Tiberiade digrederer, Taricheas, triginta stadiis inde distitas, contigit, ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a ciuitate iter facientes, qui Taricheas eo adduxerunt, ut crederent, exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ouabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias iactantes: et quidam accurrens mihi nuntiabat, quae fuisset eorum sententia, quod a me scilicet defectionem facere decreuerant. Ego vero, istis auditis, valde perturbatus eram. nam milites Taricheis domum quemque suam dimiseram, quod dies insequens Sabbatum esset. quippe nolebam iis, qui Taricheis erant, militari multitudine molestiam facere. (et

γῆν ἐν αὐταῖς διέτριβον, ἡ δὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα Φυλακῆς ἐποιήμην πρόνοιαν, πῆραν παρὰ τῶν ἐνοικούντων τῆς πρὸς με πίστεως λαβῶν πολλάκις. μόνος δ' ἔχων περὶ ἑμαυτὸν ἑπτὰ τῶν ὀπλιτῶν, καὶ τὴς Φίλης, ἡγόρευν, ὃ πρᾶξω. μεταπέμπεσθαι γάρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἤδη τῆς ἐνεσῶσαν ἡμέραν ἢ ἐδοκίμαζον. οὐδὲ γὰρ ἀφικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιῴσαν ὄπλα λαβεῖν, κωλύοντων ἡμᾶς τῶν νόμων, καὶ μεγάλη τις ἐπέγειν ἀνάγκη δοκῇ. εἰ δὲ τοῖς Ταρχεάταις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμι τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἰώρων ἔχ' ἱκανὴς ἐσομένης, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρθεσιν ἰώρων μακροτάτην. φθῆσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύναμιν ἀφικνημένην, καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὁμοῦ. ἐβλεπούμην οὖν στρατηγήματι χρῆσθαι τι κατ' αὐτῶν. παραχρῆμα δὴ τῆς πιστοτάτης τῶν Φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταρχεῶν ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφαλείας τῆς ἐξέναυ θέλοντας, καὶ τῆς πρώτης τῶν οἰκῶν προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκασον ἐκέλευσα καθελκύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἔπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβεριῶν πέλιν. καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν Φίλων καὶ ὀπλιτῶν, ὅς ἔφην ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.

λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τῇ βασιλέως δύναμιν ὡς ἔγνωσαν ἔχ' ἤκησαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐθεάσαντο πλήρη, δέοντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπλεγέντες, ὡς ἐπιβατῶν πλήρεις εἶναι αἱ νῆες, μεταπίπτονται τὰς γνώμας. ῥίψαντες οὖν τὰ ὄπλα, μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀφίεντες. εἰκάσον γὰρ οὐ προπεπύσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν. καὶ παρεκάλων φείσεσθαι τῆς πόλεως. ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἔτι πόρρω τῆς γῆς ἐκέλευον βαλέσθαι τῆς κυβερνήτης, ὑπὲρ τῆς μὴ κατάδηλα τοῖς Τιβεριεῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. πλησιάσας δ' αὐτὸς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεμόρην αὐτῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ ὅτι δὴ ἔτως εὐχερεῖς εἶναι, πάσης δικαίας

alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curae erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum saepius fecerim) sed septem duntaxat militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus haerebam, quid mihi agendum esset. meas autem copias revocare non placebat, die iam inclinante et vespera appetente. neque enim, si aduenissent, crastina die ad arma iretur, lege nos id facere vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quod si Taricheatis et peregrinis, qui apud ipsos erant, urbem diripiendam permisisset, eos numero haud satis magno fore perspieiebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam: nam copias a rege missas breui venturas et ciuitatem praeoccupaturas esse, foreque arbitrabar, ut ciuitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam aduersus eos uti stratagemate. E vestigio scilicet cum amicorum fidissimos Tarichearum portis praefecissem, summa cum cautione eos, qui egredi vellent, obseruatuos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum iussi nauem ad ipsos attractam conscendere, et gubernatore secum adducto, me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, naue conscensa, ad Tiberiada nauigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognouerunt, nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem nauibus stratum conspexerunt, de urbe sua solliciti et timore perculsi, ac si vectoribus complerentur naues, priorem mutarunt sententiam. Armis igitur proiectis, obuiam mihi cum vxoribus et liberis prodibant, me summis laudibus ad coelum effeientes, (existimabant enim, me nihil adhuc de illorum proposito ne fando quidem audiuisse) et obsecrabant, ut urbi illorum parcerem. Ego vero, cum iam in propinquo essem, iussi gubernatores paulo longius a terra ancoras iacere, ne Tiberienses vectoribus vacuas esse naues deprehenderent. Ego vero, cum certa quadam naui vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discedendum a sua in

ἄνευ προφάσεως, ἐξίτασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. ὁμολόγουν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσκειναι βεβαίως, εἰ πέμψαν δέκα τῷ πλήθους προεστώτας. ὑπακυσάντων δ' ἐτοίμως καὶ πεμψάντων ἄνδρας, ἃς προεῖπον, ἐμβιβάσας ἀπέλουν εἰς Ταριχέας Φυλαχθησομένους.

Λδ'. Τῷ στρατηγῆματι δὲ τότε τὴν βελὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγης λαβὼν, εἰς τὴν προεξημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τῆς πολλῆς τῷ δήμῳ πρώτης ἄνδρας ἕκ ἐλάττης ἐκείνων ἄντας διπεμψάμεν. τὸ δὲ πλήθος, ὡς εἶδον, εἰς οἶον κακῶν ἤκασι μέγιστος. παρηκάλεν με τὸν αἴτιον τῆς γάσεως τιμωρήσασθαι. Κλεῖτος δ' ἦν ὄνομα τότε, θρασὺς τε καὶ προπετής νεανίας. ἐγὼ δ' ἀποκτεῖναι μὲν ἔχ' ὅσιον ἡγέμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμὲ τοῖ σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τῷ Κλεῖτῃ τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν. δέισαντος δὲ τῷ κελευδέντος εἰς τοσῶτο πλήθος προδιδλθῆν μόνου, τὴν δειλίαν τῷ στρατιώτῃ μὴ βεληθεὶς κατάδηλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεύσιν, αὐτὸν Κλεῖτον φωνήσας, „ἐπειδὴ καὶ ἄξιός, καί ποιν. ὑπάρχεις ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἀποβαλεῖν, ἢ ὥτως ἀχάριτος εἰς ἐμὲ γενόμενος, γενῇ σουτῷ δῆμιος, ἢ μὴ καὶ ἀπειθήσας χείρονα τιμωρίαν ὑπόσχης.” τῷ δὲ τὴν ἑτέραν αὐτῷ συγχωρήσαι πολλὰ δεομένης, μόλις κατένευσεν. κἀκεῖνος ἄσμενος, ὑπὲρ τῷ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν, λαβὼν μάχαιραν κόπτει τὴν ἀριστερὰν ἐαυτοῦ. καὶ τῷτο τὴν γάσιν ἔπαυσεν.

Λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχέας ἀφικόμην, γνόντες τὴν στρατηγίαν, ἣ κατ' αὐτῶν ἐχευσάμεν. ἀπεθαύμαζον. ὅτι χυρὶς Φόνου ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. ἐγὼ δὲ τῆς ἐκ τῆς εἰρηκτῆς μεταπεμψάμενος τῷ πλήθους τῶν Τιβεριέων, ἣν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰῆτος καὶ ὁ πατήρ αὐτῷ Πισός, συνδείπνους ἐποίησάμεν· καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν ἐλεγον, ὅτι τὴν Ρωμαίων δούαμιν ἐδ' αὐτοῖς ἀγνωῶ πασῶν διαφέρεσταν. σιγῇ μὲντοι διὰ τῆς λησῆς περὶ αὐτῆς. καὶ αὐτοῖς δὲ ταυτὰ συνεβόλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον

me fide, idque sine omni iusta causa. pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum, qui populo praeerant, ad me mitterent. Cum autem prompte mihi auscultassent, misissentque quos iam dictos postulaueram, in nauem impositos Taricheas misi in custodiam.

34. Atque hoc stratagemate cum paulatim nactus essem vniuersum senatum, eos in ciuitatem praedictam, vnaque cum eis multos e populi primoribus, nec illis numero pauciores, mittendos curauit. Populus vero, vbi viderunt, in quam magnam calamitatem inciderant, me rogabant, vt seditionis auctorem supplicio afficerem. is autem nomine erat Clitus, iuuenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam eiusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam poenam de eo sumere, Leui, vni e satellitibus, qui tum forte aderant, praecipi, vt Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Cum autem is, qui iussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, vt qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum alloquutus: „quandoquidem, aiebam, meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingratus exististi, esto „tibi ipsi carnifex, ne, si recusaueris, poenam grauiorem „subeas.” Cumque multis precibus, alteram manum sibi vt condonarem, peteret, aegre annui. atque ille libenter, vt vtramque non perderet manum, sumto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem istam resinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Taricheas perueni, vbi rescuerunt, quo essem aduersus eos vsus stratagemate, mirabantur, quod absque caede sedauissem eorum vesaniam. Ego autem, cum certos quosdam Tiberiensium e custodia acciuissem, (erat enim in his Iustus, et Iusti pater Pistus) eos conuiuio adhibui: atque inter epulandum dicebam, me non ignorare, Romanorum potentiam omni potestati praestare; eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Quin et ipsis suadebam, vt ea-

περιμένονσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσαναχρεῖν ἱμοὶ στρατηγῶ-
μηδενὸς γὰρ αὐτὰς ἐτέρη δυνήσεσθαι ραδίως ἐπικικῆς ὁμοίως
τυχεῖν. τὸν Ἰῆσον δὲ καὶ ὑπεμίμησκον, ὅτι προῶθεν ἢ με-
παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων οἱ Γαλιλαῖοι τὰ δειλῶ-
τὰς χεῖρας ἀποκόψαι αὐτῶ, πρὸ τῆ πολέμου πλασῶν αὐ-
τῶ γραμμάτων κακουργίαν ἐπικαλέσαντες. καὶ ὅτι μετὰ
τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φιλίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους
εἰσιστάζοντες ἀνέλοιεν Χάρετα· συγγενὴς δ' ἦν ἔτος τῆ Φι-
λίππου· καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτῶ, ἄνδρα τῆς ἀδελ-
φῆς Ἰῆς, σωφρόνως κολάσειαν. ταῦτα παρὰ τὴν ἐξίσω
διαλογθεῖς, τὰς περὶ τὸν Ἰῆσον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας
τῆς Φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λς'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμω Φίλιππον ἀπελ-
θεῖν ἐκ Γάμαλα τῷ Φερείῳ, τοιαύτης αἰτίας γε ομμένης.
Φίλιππος, πυθόμενος μετασῆναι μὲν Οὐάρον ἀπὸ τῆ βα-
σιλέως Ἀγρίππας, διάδοχον δὲ ἀφίχθαι Μόδιον Λικνί-
κλον, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλα, γράφει πρὸς
τῆτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακα-
λῶν τὰ παρ' αὐτῶ πεμφθέντα γράμματα πρὸς τὴν βασι-
λέας ἀποστείλαι. καὶ Μόδιος, δεξάμενος τὰς ἐπιστολάς,
ἐχάρε σφόδρα, σῶζεσθαι τὸν Φίλιππον ἐξ αὐτῶν ἐπικινῆς,
καὶ πρὸς τὴν βασιλέαν ἐπεμψε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυ-
τὸν ὄντας. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῆ τὴν
περὶ Φιλίππου φήμην γενομένην, λόγος γὰρ διήλθεν, ὡς
στρατηγὸς τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον,
ἐπεμψεν ἱππεῖς τὰς παραπέμψαντας τὸν Φίλιππον. καὶ
παραγενόμενοι ἀσπάζεσθαι τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων
ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυν, ὅτι δὴ Φίλιππος ἄλλος ἐστίν, περὶ δ'
διεξήκει λόγος ὡς Ῥωμαίων ἀποστάντος. κελεύει δ' αὐτὸν
ἱππεῖς τινὰς ἀναλαβόντα, θάττον εἰς Γάμαλα τὸ Φερεῖον
πορευθῆναι, τὰς οἰκείας αὐτῷ πάντας ἐκείθεν ἐξαχόντα,
καὶ τὴν Βαβυλωνίαν εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστή-
σονται. παρηγγεῖλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσεσθαι πρόνοιαν
ὥστε τῷ μὴ γίνεσθαι τινὰ τιωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων.

dem facerent, tempus opportunum exspectantibus; neque grauatim ferrent, quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nacturos esse, qui initi adeo mansuetoque eos regeret imperio. porroque iusto in memoriam reuocabam, quod, antequam ego, Hierosolymis relictis, huc venissem, Galilaei fratri eius manus amputauerint, obiecto ei literarum ante bellum fictarum maleficio: et quod post Philippi discessum Gamalitae, discedentes a Babylonis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus) quodque Iesum eius fratrem, sororis Iusti maritum, modica poena affecerint. Ista cum in conuiuio loquutus essem, mane iustum cum suis omnibus e custodia dimitteundos esse iussi.

36. Verum paulo ante contigit, Philippum Iacini filium e Gamala castello discessisse, huiusmodi de causa. Philippus, audito, Varum a rege Agrippa defecisse, eique successurum venisse Modium Aequicolum, virum sibi amicum olimque familiarem, ad hunc scribit, quaecunque ei euenerant narrans, simulque obsecrans, ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, cum literas accepisset, valde laetatus est, ut qui ex eis Philippum saluum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa, ubi rescivit, falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim percrebuit, ipsum ducem esse Iudaeorum, qui bellum contra Romanos mouerant) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Cumque iam adesset, eum amice comiterque salutat rex, Romanisque ducibus monstrabat, hunc scilicet Philippum esse, qui ferebatur a Romanis descivisse. moxque iubet eum, assumpta equitum manu, ocyus Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde abducturum, rursusque Babylonios in Batanacam restitutum. insuper illi in mandatis dedit, ut modis omnibus prouideret, ne quid noui moliantur subditi. Et Philippus quidem, cum ista

Φίλιππος μὲν ἦν, ταῦτα τῷ βασιλέως ἐπιστείλαντος, ἔσπου-
δε ποιήσων ἃ προσέταξεν.

λζ'. Ἰωσήπος δὲ τῆς ἱατρείης πολλὰς νεανίσκας θρα-
σεῖς προτρέψάμενος αὐτῷ συναράσθαι, καὶ ἐπαναστὰς τοῖς
ἐν Γάμαλα πρῶτοις, ἔπειθεν αὐτοῖς ἀφίστασθαι τῷ βασι-
λέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δὲ αὐτοῦ τὴν ἐλευθε-
ρίαν ἀποληφόμενης. καὶ τινες μὲν ἐβιάσαντο, τὴς δὲ μὴ
συνερεσκομένους αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἀνέηκν. κτείνοσι δὲ
καὶ Χάρητα, καὶ μετ' αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ
Ἰῆσν δὲ τῷ Τιβεριέως ἀδελφὸν ἀνείλον, καθὼς ἤδη προσέ-
πομην. γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλῶντες πέμψαι
δύναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν, καὶ τὴς ἀναστήσοντας αὐτῶν τῇ
πόλει τείχη. καὶ γὰρ πρὸς ὑδέτερον ἀντίκον ὧν ἡξίωσαν.
ἀφίσταται δὲ τῷ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανίτις χώρα μέχρι
κώμης Σολύμης. Σελευκεία δὲ καὶ Σωγανὶ φύσει κώ-
μαις ὀχυρωτάταις ἐκποδίσθησα τείχη. τὰς τε κατὰ τὴν
ἄνω Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάντας πετρώδεις ἔσας, ἐτείχι-
σα παραπλησίως. ὀνόματα δ' αὐταῖς, Ιάμνια, Μηρώθ,
Λαβαρῆ. ὀχύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ,
πόλεις μὲν Ταριχέας, Τιβεριάδα, Σεπφῶριν, κώμας δὲ,
Λεβήλων σπήλαιον, Βηρσοβὲ, Σελαμὶν, Ἰωτάπατα, Κα-
Φαρεκχώ, καὶ Σιγῶ, καὶ Ἰαφά, καὶ τὸ Ἰταβύριον ὄρος.
εἰς ταύτας καὶ σῖτον ἀπεθέμην πολὺν, καὶ ὅπλα πρὸς
ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λη'. Ἰωάννη δὲ τῷ τῷ Λευὶ τὸ κατ' ἐμῷ μῖσος μάλ-
λον προσηύξετο, βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν.
προθέμενος ἐν πάντως ἐκποδῶν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐ-
τῷ πατρίδι τοῖς Γιχαλοῖς κατασκευάζει τείχη. τὸν ἀδελ-
φὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τῷ Σισένᾳ Ἰωνάθην, καὶ ὀπλίτας
περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τῷ Γαμαλιή-
λῳ Σίμωνα, παρακαλῶντας αὐτὸν πείσαι τὸ κοινὸν τῶν
Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀφελόμενης ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων,
αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν ἐξουσίαν τάτων. ὁ δὲ Σίμων ὅτος ἦν
πόλεως μὲν Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφοδρὰ λαμπροῦ, τῆς

rex imperasset, festinabat ea sedulo exsequi, quae facere iussus erat.

37. Iosephus autem quidam, medicastrae filius, cum iuvenes multos petulantes et audaces secum stare hortatus esset, et in primores Gamalitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui illius opera sese in libertatem vindicarent. et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo Iesum vnum e consanguineis eius, porroque Iusti Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut iam ante diximus. Post haec ad me scribunt, obsecrantes, ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis illorum moenia excitaturi essent. Atque ego neutri postulationi contradicebam. Tunc et a rege desciscit Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Quin et Soganni et Seleucia, vicis natura munitissimis, moenia circumdedi. Alios item in Galilaea superiore vicos, quamvis scopulis praeruptis impositos, muris similiter muniui. nomina autem illis sunt, Iamnia, Meroth, Achabare. Civitates praeterea Galilaeae inferioris munimentis firmaui, Taricheas, Tiberiada; Sepphorin; vicos etiam, Arbelorum speluncam, Bersobe, Selamin, Iotapata, Caphareccho, et Sigo, et Iapha, et montem Itabyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma in maiorem securitatem.

38. Interim Ioanni Levi filio odium in me adaugebatur, ut qui successus meos grauiter ferebat. Cum itaque decreuisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriae suae nomen aedificat: Simonem vero fratrem, et Jonathan Sisennae filium, et milites plus minus centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecratos, ut suaderet commune Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilaeos, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et

τῶν Φαρισαίων αἵρεσιως, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκῶσι τῶν ἄλλων ἀκριβείᾳ διαφέρειν. ἦν δ' ἕτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεως τε καὶ λογισμῷ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτῇ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς μὲ δὲ τότε διαφόρως εἶχεν. δεξάμενος οὖν τὴν παράκλησιν, ἔπειθεν τὰς ἀρχιερεῖς Ἀνανοῦ καὶ Ἰησοῦν τὸν τῷ Γαμαλᾷ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν εἰσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν μεφυσμένον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐπὶ μήκιστον αὐξηθέντα δόξης. συνοίσειν αὐτοῖς, λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀφαιρεθείην. μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τὰς περὶ τὸν Ἀνανοῦ, μὴ καὶ φθάσας γινῆναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμει, ὃ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν. ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανὸς ἡ ῥάδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαινε. πολλὰς γὰρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῷ πλήθους πρὸς αὐτὸν μαρτυρεῖν, ὅτι καλῶς ἐγὼ στρατηγῷ ποιεῖσθαι δὲ κατηγορεῖν ἀνδρὸς, καθ' οὗ μηδὲν λέγειν δύναται, Φαύλων ἔργον εἶναι.

λθ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τῷ Ἀνάνῃ, σιωπᾷ μὲν ἐκείνους ἤξιωσεν, μὴ δ' εἰς πολλὰς ἐκφέρειν τὰς λόγους αὐτῶν. προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν, ἵνα θάπτον μετασταθεῖεν ἐκ τῆς Γαλιλαίας. προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τῷ Ἰωάννῃ, προσέταξε πέμπειν δωρεὰς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανοῦ. τάχα γὰρ ἕτως, ἔφη, πείσειν αὐτὰς μεταθεῖσθαι τὰς γνώμας. καὶ τέλος ἐπραξεν ὁ Σίμων ὃ πρῶτον. ὁ γὰρ Ἀνανὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, τοῖς χερίμασι διαφθαρέντες, συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τῷτο γινώσκοντος. καὶ δὴ ἔδωκεν αὐτοῖς πέμπειν ἄνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν. ὁ δὲ τρίτος Ἰόζαρος ἱερατικῷ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτός. Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. τῆς ἐκείνου, ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων, πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐμὲ Φιλιῶσιν. εἰ δὲ φαίεν, ὅτι πόλεως εἶην

e secta Phariseorum, qui, in accurata legum patriarcharum scientia et custodia, inter alios videbantur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo vnius consilio res labantes restituere poterat, vetusque erat Ioannis amicus eique perfamiliaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Iesum Gamalae filium, alios item aliquot, eiusdem cum illis factionis, suadebat me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriae fastigium euectum iri; o re sua fore, dicens, si a Galilaeae praefectura summoherer. Ananum autem, et qui cum eo erant, hortabatur, ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat; quod magna pars pontificum, eorumque, qui populo praeerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio. atque improborum esse adiciebat, in eum accusationem instituere, cui nihil haberent quod obiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere, ut isti sermones in vulgus emanarent: sibi enim curae fore dicebat, ut ipse quantocyus e Galilaea eiiceretur. dein, accito fratre Ioannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum eiusque amicos. ita enim forsitan futurum esse, aiebat, ut de sua sententia decedere persuadeantur. tandemque, quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilaea deturbare, et civibus nemine alio huius rei conscio. adeoque illis visum est viros mittere, generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinae laude. Horum quidem duo viri erant populares, Ionathas et Ananias, secta Pharisei: tertius autem Ioazarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus: Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos iusserunt, cum in Galilaeorum concionem venirent, ab iis quaerere; quid causae esset, cur me ita diligerent. Quod si respon-

τῆς Ἱερουσολύμων, καὶ αὐτὸς ἐξ ἐκείνων λόγειν ὑπάρχον τῆς τέσσαρας. εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν ἔθη τὰ πατέρα Φάσκεν. εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερωσύνην λέγοιεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχον.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρεῖς διδόασιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. ἐπεὶ δὲ τινὰ Γαλιλαῖον ἤκουσαν, Ἰησὴν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἑξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημῶντα τοῖς Ἱερουσολύμοις, τότε μεταπειψάμενοι τῆτον, καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες, ἐκέλευσαν ἔπειθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχῶντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δάντες ἀργύριον εἰς τροφὴν τῶν ὄλων, προστάξασαι ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεισιν. πειθεμένων οὖν αὐτῶν, καὶ πρὸς τὴν ἐξοδὸν εὐτρεπιδέντων, ἐξήεσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τῆτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννη καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἐκὼν καταθείμην τὰ ὄπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱερουσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσόμεν, ἀποκτεῖναι μὴδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσαγμα. ἐγγράψισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμὲ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι, τοῖς τε Σεπθῶρει καὶ Γάβαρᾳ κατοικῆσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέταττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μά'. Ταῦτά μοι τῷ πατρὸς γράψαντος· ἐξῆκε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησὴς ὁ τῷ Γαμαλᾷ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βελῇ γενομένων εἰς, Φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί· σφόδρα περιήλυσσεν, τὴς τε πολίτας ὄντων περὶ ἐμὲ γενομένης ἀχαρίτης ἐπιγνῆς διὰ φθόνον ἀναιρεθῆναί με ἤροσάξαι, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτὸν, ποθεῖν γὰρ ἔφη θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τῆ τελευτῆσαι. ταῦτα δὲ πρὸς τὴς φίλης εἶπον, καὶ ὅτε μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευσοίμην. λύπη δ' ἅπαντας τὴς ἀκούσαντας κατέχευε, παρεκάλων τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτὰς

deant, quia Hierosolymitanus sum; dicere, et ipsos quatuor ex eadem vrbe esse. sin autem adderent, quod legum bene peritus sum; subiungere, nec ipsos institutorum patiorum ignaros esse. sin vero dicere pergerent, se me amare ob sacerdotii dignitatem; denuo subiicere, et ex ipsis duo sacerdotes esse.

40. Cum ista suggessissent Ionathae eiusque collegis, quatuor illis argenti myriadas dante publicis pecuniis. Deinde audito, Galilaeum quendam, Iesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte iam venisse Hierosolyma; tunc ipsum accitum, et trimestri stipendio donatum, iusserunt Ionathan eiusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e ciuibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comineatum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Ionathas eiusque collegae egressi sunt, secum habentes etiam Ioannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his, qui ipsos miserunt, acceptis, vt, si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum vrbein ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Ioanni, vt ad bellum aduersus me sese accingeret, quin et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus iniungebant, vt Ioanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi cum pater literis significasset, (vt qui ea acceperat a Iesu Gamalae filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari) valde indolui; et quod noueram, ciues in me adeo ingratos exstitisse, vt per inuidiam de medio me tolli iuberent; et quod pater me per literas vehementer obsecrauerat, ad se vt venirem: dicebat enim, se filium videre velle, antequam oppeteret. Ista sane amicis narrabam, quodque post triduum, regione relicta, in patriam profecturus essem. Vniuersos autem, qui ea audierant; occupabat moeror, meque lacrymantes obtestabantur, ne eos desere-

ἀπολαμύνει, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστρεφθεῖν. ἢ κατα-
 νεύοντος δὲ με ταῖς ἱκεταίαις αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἡμαυ-
 τῷ φροντίζοντος σωτηρίας, δέισαντες οἱ Γαλιλαῖοι, μὴ
 ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησαῖς γένοιτο, πέμπω-
 σιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τῆς σημανῶντας τὴν ἐμὴν
 γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν
 συνήχθησαν, ὡς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, ἢ
 πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον, ἢ τῷ περὶ αὐτῶν
 δέει, τῷτο πράττοντες. ἐμῷ γὰρ παραμένοντος, πείσασθαι
 κακὸν ὕδεν ὑπελάμβανον. ἤκου οὖν πάντες εἰς τὸ Μέγα
 πεδίον, ἐν ᾧ διέτριβον. Ἀσυχίς ἐστιν ὄνομα τέτω.

μβ'. Θαυμάσιον δὲ οἶον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης
 ἐθεασάμην. ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γρα-
 φέοντα λυπῆμενος καὶ τεταραγμένος, ἔδοξά τινα λέγειν
 ἐπιστάμεν μοι· „παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὃ ἕτος, ἀλγῶν, παν-
 ητός τ' ἀπαλλάσσει φόβῳ. τὰ γὰρ λυπᾶντά σε μέγιστον
 „ποιήσει, καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυχέστατον. κατορθώσεις δ' ἢ
 ημόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἕτερα. μὴ κάμνῃς δὴ.
 „μέμνησο δ', ὅτι καὶ Ῥωμαῖοις θεῖς σε πολεμῆσαι.” τῷτον δὲ
 τὸν ὄνειρον θεασάμενος, διανίσταμαι καταβῆναι προθυμέ-
 μενος εἰς τὸ πεδίον. πρὸς δὲ τὴν ἐμὴν ὄψιν πᾶν τὸ πλη-
 θος τῶν Γαλιλαίων, ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε καὶ
 παῖδες, ἐπὶ σῶμα ρίψαντες ἑαυτὰς, καὶ δακρύοντες ἰκέ-
 τευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμοῖς, μηδ' ἀπελ-
 θεῖν ἰάσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνύβρισμα τοῖς ἐχθροῖς
 ἔσομένην. ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν ἢκ' ἔπειθον, κατηνάγκαζον
 ὅρκους μένειν παρ' ἑαυτοῖς. ἐλοιδορῶντό τε τῷ δήμῳ πολ-
 λά τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, ὡς εἰρηνεύσασθαι τὴν χώραν αὐτῶν ἐκ
 ἑᾶντι.

μγ'. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπαχύνων αὐτῶν, καὶ βλέπων τῷ
 πλήθει τὴν κατήφειαν, ἐκλάσθην πρὸς ἔλεον, ἄξιον εἶναι
 νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλήθους καὶ προδήλως κινδύνους ὑπο-
 μένειν. κατένευον δὲ μένειν, καὶ πεντακιχλίους ἐξ αὐτῶν
 ὀπλίτας ἤκειν κελεύσας ἔχοντας ἑαυτοῖς τροφάς, ἐπὶ τὰς

rem, perituros, si desinerent meo regi imperio. Cum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea vnus salute sollicitus essem, veriti Galilaei, ne post meum discessum latronibus contemptibiores fierent, nuncios per Galilaeam omnem dimiserunt, meam de profectioe mea sententiam indicaturos. Multi autem, quam primum id rescuerunt, etiam vndique congregati erant cum vxoribus et liberis, non tam mei, vt opinor, desiderio id agentes, quam quod sibi metuerent. nam persuasum habuerunt, me apud eos permanente, nihil se mali adiuturos. Venerunt igitur ad me vniuersi in Magnum campum, vbi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi obiectum est somnium. Cum enim in cubile me recepissem, moellus et turbatus ex iis, quae ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque: „Heus, tu qui moeres, allena animum a moerore, et „liber esto a formidine. quae tu doles, magnum te reddent et in omnibus felicissimum. nam facies, vt non „haec solum tibi prospere cedant, sed et alia permulta. „Itaque ne labora. fac inemineris, quod oporteat te et „cum Romanis bellum gerere.” Cum ista per somnium vidissem, statim surgebam, eo animo, vt in campum descenderem. Vbi vero me conspexerant, multitudo omnis Galilaeorum (erant autem in his mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrymis supplicabant, ne ipsos dederem in hostium potestatem, neue discederem, regione illorum relicta expositaque inimicorum iniuriis. Et cum precibus nihil proficerent, cogeant me, adiuratione adhibita, apud se manere; iactabantque multa in populum Hierosolymitarum conuicia, vt qui regionem suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque cum ista audiuissem, et vidissem populi moellitiam, flectebar ad misericordiam, aequum esse existimans, vt pro tanta multitudine non recusarem vel manifestum adire discrimen, itaque mansurum me annuebam; cumque iussissem quinque millia ex illis cum armis et commeatu ad me venire, caeteros in domum quem-

οικήσεις διαφῆκα τὰς ἄλλας. ἐπεὶ δὲ οἱ πενταχιλίους παρῆγοντο, τέττης ἀναλαβὼν καὶ τριχιλίας τῆς σὺν ἡμαυτῷ στρατιώτας, ἰκπῆς δ' ὀγδοήκοντα, τὴν προέαν εἰς Χαβωλὴν κώμην, Πτολεμαῖδος μεθόριον ἦσαν, ἐποίησάμην. καὶ αἱ τὰς δυνάμεις συνεῖχον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ τὸν πρὸς Πλακίδον πόλεμον. ἀφίκετο δ' ὅτος μετὰ δύο σπειρῶν περὶ στρατεύματος καὶ ἰκπέων εἰλῆς μιᾶς, ὑπὸ Κεσίῳ Γάλλῳ πεμφθεῖς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώμας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαῖδος. βαλλομένους δ' ἐκείνους χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίων πόλεως, τίθεμαι καὶ γὰρ στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον ἐξήκοντα σταδίους ἀποχῶν. πολλάκις μὲν οὖν τὰς δυνάμεις προηγάγομεν, ὡς εἰς μάχην, πλέον δ' ἔδδεν ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. ὁ γὰρ Πλακίδος ὅσον περ ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπληττόμενος ὑπεσέλλετο. τῆς μέντοι Πτολεμαῖδος ἔκ ἐχωρίζετο.

μδ'. Κατὰ τῆτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνάθης μετὰ τῶν συμπεσόντων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων ὅτι τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερεῖα πεπνυμένους, λαβεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπιβέβηκεν. φανερώς γὰρ ἐπιχειρεῖν ἔκ ἐτόλμα. γράφει δὲ πρὸς με τοιαύτην ἐπιστολήν· „ΙΩ-
 „ΝΑΘΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΗΝ ΑΥΤΩ, ΠΕΜΦΘΕΝΤΕΣ
 „ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΩΝ ΙΩΣΗΠΩ, ΚΑΙ-
 „ΡΕΙΝ. Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκ-
 „σάντων, τὸν ἀπὸ Γιχάων Ἰωάννην ἐπιβεβηκεν σοι
 „πολλάκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ, καὶ παρα-
 „νέσοντες εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακῆν σοι. βεβηκέναι δὲ σὺν
 „σοι θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρακαλῶμεν
 „ἡμεῖς θάττον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολλῶν. ἔδδ γὰρ
 „ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος ἐπιδέξασθαι.”
 ταῦτα δ' ἔγραφον προσδοκῶντες δυοῖν θάτερον, ἢ ὅτι χω-
 ρὲς ὅπλων ἀφικόμενοι πρὸς αὐτὰς ἔχουσιν ὑποχείριον, ἢ
 πολλὰς ἐπαγόμενοι κρινῶσι πολέμιον. ἦκε δέ μοι τὴν ἐπι-
 στολήν ἰκπεύς κομίζων, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ

que suam dimisi. Postquam vero mihi praesto essent quinque illa millia, assumtis his et ter mille militum, quos mecum habebam, et equitibus octoginta, recta contende-
bam ad vicum Chabolo in Ptolemaïdis confiniis situm: atque ibi continebam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse contra Placidum. Is autem aduenit cum duabus peditum cohortibus et ala vna equitum, missus a Cestio Gallo, ut incenderet Galilaeorum vicos, qui proximi erant Ptolemaïdi. dumque ille ante Ptolemaïdensium urbem vallum exstrueret, ipse etiam, cum stadiis circiter sexaginta a Chabolo abessem, castra metatus sum. Et saepe quidem militem vtrinque produximus, quasi praelio congressuri; sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim, in quantum norat, me modis omnibus agere, ut pugnam inirem, prae metu praelium detrectabat. Veruntamen a Ptolemaïde non recessit.

44. Per idem autem tempus aduenit Ionathas cum collegis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simonis et Anani pontificis, et insidias ad me capiendum intendebat: non enim audebat Marte aperto me adoriri. Ad me porro huiusmodi epistolam scribit: „IONATHAS „ET QVI CVM EO MISSI ERANT AB HIERO- „SOLYMITIS IOSEPHO S. Nos ab Hierosolymitarum „primoribus, qui audiuerant, Ioannem Giscalenum saepe „tibi insidias tetendisse, in hoc missi sumus, ut illum ver- „bis increparemus, et in posterum facere admoneremus, „quicquid tu imperabis. Itaque cum nobis in animo sit „tecum deliberare de iis, quae in communem tibi nobis- „cum vtilitatem agenda sunt, obsecramus, ut ad nos ocius „non magno comitatu venias: neque enim vicus hic ex- „cipiendo est militum multitudinem.” Atque haec qui- dem scribebant, alterutrum exspectantes, aut fore, ut me ad ipsos sine armis venientem in sua potestate haberent; aut ut multos mecum adducentem pro hoste condemna- rent. Istas ad me literas deferens veniebat eques, iuue-
nis alioqui audaculus, qui olim sub rege stipendia

βασιλεῦ ποτε στρατευσαμένων. ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἤδη δει-
 νέρει, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν Φίλων καὶ τῆς Γαλι-
 λαίας πρώτων ἐσιώμενος. ὅτος δὲ, προσαγγείλαντος οἰκί-
 τε μοι ἤκειν τινα ἱππία Ἰουδαίων, εἰσκληθεὶς, ἐμὲ κλειύ-
 σαντος, ἡσπάσατο μὲν ἅδ' ὅλως. τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτεί-
 νας, ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων ἤκοντες πεπόμεφα-
 σί σοι. γράψε δὴ τάχιστα καὶ σύ. καὶ γὰρ ἐπέγομαι πρὸς
 αὐτὰς ὑποσρέφειν. οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τῷ στρατιώ-
 τε τόλμαν ἐθαύμασαν. ἐγὼ δὲ καθίζουσα παρεκάλεν,
 καὶ συνδειπνεῖν ἡμῖν. ἀρνησαμένους δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν με-
 τὰ χεῖρας ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τὰς Φίλους περὶ πραγμά-
 των ἐτέρων τὴν ομιλίαν ἐποιώμην. μετ' ἧ πολλὴν δὲ ὥραν
 ἐξαναστὰς, καὶ τὰς μὲν ἄλλας ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τέσ-
 σαρες δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων Φίλους προσμῖναι κε-
 λεύτας, καὶ τῷ παιδὶ προσάξας οἶνον ἐτοιμάσας, τὴν ἐπι-
 στολὴν ἀναπτύξας μηδενὸς ἐμβλέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ
 θυεῖς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημη-
 νάμην. καὶ ὡς μὴ προανγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐ-
 τὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἰκοσιν ἐφό-
 διον δοθῆναι. τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσαντος,
 συνεῖς τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτῇ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα ἐστὶν
 αἰλώσιμος, ἀλλ' εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔφην, θελήσας, λήψαι
 κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκυσεν, καὶ
 πολὺν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τῷ πλεον λαβεῖν ἀρ-
 γύριον, καὶ μεθυθεὶς, ἔκτετι τὰ ἀπόρρητα εἶπεν ἐδύνατο,
 ἀλλ' ἔφραζεν ἅκ' ἐρωτώμενος τὴν τε συνεσκευασμένην ἐπι-
 βολὴν, καὶ ὡς κατεψηφισμένος εἶναι θάνατον παρ' αὐτοῖς.
 ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τῆτον· „ΙΩΣΗ-
 „ΠΟΣ ΙΩΝΑΘΗ, ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΤΥΝ ΑΥΤΩ, ΧΑΙΡΕΙΝ.
 „Εἰρῶμεντες ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἦκεν πυθόμενος ἡδο-
 „μα, μάλιστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδὲς ὑμῖν τὴν τῶν
 „ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευ-
 „θῆναι. τῆτο γὰρ καὶ πάλας ποιεῖν ἠθέλον. ἔδει μὲν οὖν
 „μὴ μόνον εἰς Ξαλῶθ παραγενέσθαι με πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ

meruerat. erat autem hora noctis iam secunda, et tum forte amicos et Galilaeorum primores conuiuium excipiebam. Hic sane, cum mihi nuntiasset famulus, adesse equitem quendam Iudaeum, intro iussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est; sed porrecta epistola, hanc, inquit, tibi miserunt legati Hierosolymitani. scribe iam et tu quam ocyssime: nam mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. Et quidem ii, qui accumbebant, valde mirati sunt militis audaciam: ego vero obsecrabam, ut discumberet et nobiscum epularetur. Cum autem hoc abnuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post cum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quatuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, iussissemque puero, ut vinum appararet, literis explicatis, cum nemo animaduerneret, statimque ex iis intellecto, quid sibi vellent, rursus illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi, ut drachmae viginti militi darentur in viaticum. Quas cum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde coniiciens, hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis, ad hunc modum rescripsi: „IOSEPHVS IONATHAE EIVSQUE COLLEGIS S. „Audito, vos bona cum valetudine in Galilaeam peruenisse, equidem laetor. idque maxime, quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat mihi „in patriam reuerti. Hoc enim facere mihi iam pridem „in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos conuenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et longius,

ἢ πέρρω, καὶ μηδὲ κελυσάντων. συγγνώμης δὲ τυχεῖν
 ἢ ἀξιώ μὴ δυνάμενος τῷτο ποιῆσαι. παραφυλάσσω γάρ
 ἢ ἐν Χαβωλῷ Πλακίδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐν-
 ἡνοίας ἔχοντα. ἤκετε ἢ ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀνα-
 ἡγνόντες. ἔρρωθε.

μέ. Ταῦτα γράψας καὶ δὲς τῷ στρατιώτῃ Φέρεν, συν-
 ἐξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτης, ὑπο-
 θέμενος αὐτοῖς ἀσπασάσθαι μὲν ἐκείνας, ἕτερον δὲ μηδὲν
 λέγειν. ἔταξα δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πιστῶν ὀπλιτῶν ἓνα
 παραφυλάξοντα, μὴ τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμῆ πρὸς
 τῆς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὁμιλία γένηται καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθη-
 σαν. οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πύρας ἀμαρτόν-
 τες, ἐτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν· „ΙΩΝΑΘΗΣ
 „ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝ ΑΥΤΩ, ΙΩΣΗΠΩ, ΧΑΙΡΕΙΝ. Παραγ-
 ἡγέλλομέν σοι χωρὶς ὀπλιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς
 ἡμᾶς εἰς Γαβαρῶθ κώμην, ἵνα διακώσωμεν τῶν πρὸς Ἰω-
 ἡάννην ἐγκλημάτων σοι γεγονότων.” ταῦτα γράψαντες,
 καὶ ἀσπασάμενοι τῆς Γαλιλαίας ἧς πέπομφα, ἀφίκοιτο
 εἰς Ἰάφαν κώμην μεγίστην ἔσσαν τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, τεί-
 χεσιν ὀχυρωτάτην, καὶ πολλῶν οἰκητόρων μεσῇ. ὑπὸντία-
 ζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτῆς μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, καὶ
 κατεβόων κελεύοντες ἀπίσαι καὶ μὴ φθοιῖν αὐτοῖς ἀγαθῷ
 τῷ στρατηγῷ. παρηγεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην, καὶ φανερὸν μὲν τὴν ὀργὴν ἦν, ἐτόλμων. ἦν ἀξιώ-
 σαντες δ' αὐτῆς ἀποκρίσεως, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπο-
 ρεύοντο. ὅμοιαι δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ κατα-
 βοήσεις, μετακείσιν αὐτῆς βοώντων ἡδὲνα περὶ τῷ στρα-
 τηγῶν ἔχεν ἰώσηπον. ἄπρακτοι δὲ παρὰ τῶν ἀπελθόν-
 τες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σεπφῶρεν μεγίστην τῶν ἐν τῇ
 Γαλιλαίᾳ πόλιν ἀφικνῶνται. οἱ δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι, πρὸς
 Ῥωμαῖς ταῖς γνώμας ἀποβλέποντες, ἐκείνοις μὲν ὑπῆν-
 των, ἐμὲ δὲ ἔτε ἐπῆνεν, ἔτε ἐβλασφῆμην. παρὰ δὲ Σεπ-
 φοριτῶν εἰς Ἀσωχὴν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως
 τοῖς Ἰαφνηοῖς κατεβόων αὐτῶν. οἱ δὲ τὴν ὀργὴν ἐκείτι κα-

„etiam si a vobis non accerferer. rogo tamen, veniam mihi
 „detis, quod iam non possem quod volui facere. Nam
 „apud Chabolo motus Placidi obseruo, in animo id ha-
 „bentis, vt in Galilaeam adscendat. Vos igitur, cum
 „hanc epistolam legeritis, ad me venite. Valeto.

45. Cum has literas scripsissem, militique, qui eas
 perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilaeorum
 spectatissimos, quibus iussi, vt legatos quidem salutarent,
 nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum ad-
 iunxi e militibus vnum mihi fidissimum, qui eos obser-
 uaret, an, qui a me missi erant, sermones fererent cum Jo-
 natha eiusque sociis. Et illi quidem profecti sunt: Iona-
 thas vero sociique, vbi primum iis non successit tentamen,
 alteram mihi miserunt epistolam, huiusmodi verbis:
 „IONATHAS EIVSQUE COLLEGAE IOSEPHO S.
 „Tibi denunciamus mandamusque, vt tertio abhinc die
 „absque militibus venias ad nos in oppidum Gabaroth, ex
 „te cognituros de criminationibus, quas Ioanni obiecisti.”
 His scriptis et consalutatis Galilaeis, quos miseram, ve-
 niunt in Iapham, vicum Galilaeae maximum, moenibus
 munitissimum, plenumque incolarum. Obuiam autem
 eis prodiit vniuersa multitudo virorum cum vxoribus et
 liberis, et sublato clamore iuebant eos discedere, et du-
 cem bonum illis non inuidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Ionathas eiusque collegae; et iram quidem
 patefacere non audebant. Illos vero nullo dignati respon-
 so, alios adibant vicos. clamore autem non dissimili ab
 omnibus excipiebantur, vociferantibus, neminem posse
 illos a sententia dimouere Iosephum pro duce habendi.
 Ionathas igitur eiusque collegae, re infecta illinc disce-
 dentes, Sepphorim se recipiunt, vrbem omnium in Gali-
 laea maximam. Istius autem loci homines, animis in
 Romanos propendentes, illis quidem obuiam ibant; de
 me vero nihil dicebant, neque in laudem, neque in vitu-
 perium. At cum a Sepphoritis in Asochim descendis-
 sent, eius incolae similiter ac Iapheni clamoribus eos
 excipiebant. Illi vero, vtpote qui iram non amplius

ταχόντες, κελύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὀπλίταις τύπτειν ξύ-
λοις τῆς καταβοῶντας. κατὰ Γάβαρα δὲ γνηομένους ὑπαν-
τιαζῃ μετὰ τριχιλίῳ ὀπλιτῶν Ἰωάννης. ἐγὼ δ' ἐκ τῆς
ἐπιστολῆς ἤδη συνηκῶς, ὅτι διεγνώκασι πρὸς με πολεμῆιν,
ἀναστὰς ἀπὸ Χαβωλῶ μετὰ τριχιλίῳ ὀπλιτῶν, καταλι-
πὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστότατον τῶν Φίλων, εἰς Ἰωτά-
πατα παραγενόμενῃ, πλησίον αὐτῶν εἶναι βεβλόμενος ὅσον
ἀπὸ τεσσαράκοντα σταδίῳ. καὶ γράφω πρὸς αὐτὸς τάδε·
,,εἰ πάντως με πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν βέλεσθε, διακόσια καὶ
,,τέσσαρες κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κῆμαι,
,,τῶν εἰς ἣν θελήσετε παραγενήσομαι χωρὶς Γαβάρων
,,καὶ Γιχάλων. ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννης, ἡ δὲ σύμ-
,,μαχος καὶ Φίλη.

μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωάν-
νην, ἃν ἔτι μὲν ἀντιγράφουσιν· συνέδριον δὲ τῶν Φίλων καθε-
στάντες, καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες, ἐβελύοντο, τίνα
τερόπον ἐπιχειρήσωσί μοι· καὶ Ἰωάννη μὲν ἐδόκει γράφειν
πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεις καὶ κῆμας. εἶναι
γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἓνα γυνὴ καὶ δευτέρον διάφορον ἐμοί,
καὶ καλεῖν τῆς ὡς ἐπὶ πολέμιον. πέμπει δ' ἐκέλευε τὸ
δόγμα τῆτο καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κα-
κῆνοι γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον,
καὶ αὐτοὶ ψηφίσωνται. γενομένη γὰρ τῆς, καὶ τοὺς εὐνύως
ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψω ἔφη φοβηθέντας.
ταῦτα συμβελύσατος Ἰωάννης, σφόδρα καὶ τοῖς ἄλλοις
ἤρετε τὰ λεχθέντα. περὶ δὲ ἄραν τῆς νυκτὸς τρίτην εἰς
γνώσῃ ἡκέ μοι ταῦτα, Σακχαΐα τῶν σὺν αὐτοῖς τινας αὐ-
τομολήσαντος πρὸς με, καὶ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῶν ἀπαγ-
γέλαντος. ἃν ἔτι δὲ ἦδεν ὑπερτίθεσθαι τὸν καιρὸν. ἄξιον
δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλίτην τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν, κελύου
διακοσίους ὀπλίτας λαβόντα φερεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς
τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδας, καὶ τὰς παριόντας συλλαμβάνοντας
πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τῆς μετὰ γοαυμάτων
ἀλίσκομένης. Ἱερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν Φίλων με μετὰ

cohibendo erant, iubent suos milites fustibus eos caedere, qui aduersus ipsos inclamarent. At postquam Gabara venissent, Ioannes illis occurrit cum tribus militum millibus. Proinde ego, qui iam ex literis praesenseram, quod mihi bellum inferre decreuerint, Chabolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in castris amicorum fidissimo, Iotapata me conferebam, ut qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scripsique eis in hunc modum: „Si valde me conuentum esse expetitis, in Galilaea vrbes sunt vicique quatuor et ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis, ipse veniam, praeter Gabara et Gischala. nam haec quidem ciuitas patria est Ioanni, illa vero socia et amica.

46. Cum istas literas accepissent Ionathas eiusque collegae, non amplius ad me rescribunt: sed conuocato amicorum concilio et in id adhibito Ioanne, consultabant, quo modo me possent aggredi. Et quidem Ioanni videbatur scribi oportere ad omnes in Galilaea vrbes virosque, esse enim omnino in singulis vnum et alterum in diuersum a me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam aduersus hostem. atque decretum hoc mittendum esse iubebat etiam in Hierosolymitarum urbem, ut, cum et illis cognitum esset, me a Galilaeis haberi pro hoste capitali, idem et ipsi confirmatum irent. quod si fieret, fore aiebat, ut Galilaei, quotquot beneuolis vterer, hac re perterriti me desererent. Cum ita eis consulisset Ioannes, valde caeteris placuere quae dicebat. Caeterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt, beneficio Sacchaei cuiusdam, qui cum illis erat, et ad me transfugit, et, quid molirentur, renunciauit. Nqueram autem non amplius cunctandum esse. itaque cum virum idoneum existimassem Iacobum, e fidis, qui circa me erant, militibus, iubeo, ut, ducentis militibus assumtis, exitus omnes e Gabaris in Galilaeam custodiret, et quotquot illac praeterirent comprehensos ad me mitteret, eosque in primis, qui cum literis caperentur. Quia et Ieremiam,

ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἔπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ὁδὸς παραφυλάξοντα, πρόσαγμα δὲς καί κείνῳ τῆς μετ' ἐπιστολῶν ὁδεύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τῆς μὲν ἀνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπῳ φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος, Γαλιλαίοις δι' ἡγγεῖλα κελύων εἰς τὴν ἐπιῆσαν ἀναλίσκοντας τὰ ὅπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβαρῶθ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν μοίρας τέτταρας νέμας, τοὺς πιστοτάτης αὐτῶν περὶ τὴν τῷ σώματος φυλακὴν ἔταξα, ταξίαρχους αὐτοῖς ἐπισήσας, καὶ Φερντίζην κελύσας, ὑπὲρ τῇ μηδείᾳ στρατιώτην ἄγνωστον αὐτοῖς συναναμίγνυσθαι. τῇ δ' ἐπίσησιν περὶ κέμπτην ὥραν ἐν Γαβαρῶθ γενόμενος εὐερίσκω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρεγγέλκειν. πολὺς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. ἐπεὶ δὲ καταστὰς εἰς αὐτὴς λέγειν ἠρξάμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ σωτῆρα τῆς χώρας αὐτῶν καλῶντες. καὶ γὰρ αὐτοῖς ἔχεν ὁμολογήσας συβεβλήσθαι πρὸς μηδένα μήτε πολεμεῖν, μήτε ἀρπαγὴ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνῇν κατὰ τὸ πεδίον ἀγκυμένους τοῖς ἑαυτῶν ἰφοδίοις. θέλει γὰρ ἑφασκοῦν τὰς ταραχὰς χωρὶς Φόνων κατασεῖλαι. συνέβη δὲ αὐθιμῆρον εἰς τὰς ὑπ' ἐμὲ κατασταθείσας τῶν ὁδῶν φυλακὰς τῆς παρὰ τῇ Ἰωνάθῳ πεμφθείσας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρηγγεῖλα. τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεσι βλασφημιῶν καὶ ψευσμάτων, ἔδεν ταῦτα φράσας, ὅρμαιν ἐπ' αὐτὴς διενούμην.

μη'. Ἀκίσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τῆς ἰδίας πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησὺ οἰκίαν. βάρις δ' ἦν αὕτη μεγάλη, καὶ ἔδεν ἀκροπόλεως ἀποδέσσει. κρύψαντες οὖν λόχον

ipsumque ex amicis meis, cum sexcentis militibus missi in confinia Galilaeae, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute obseruaret, dato illi in mandatis, ut iter illac facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista cum iis, qui missi erant, imperassem, Galilaeis per nuncios edixi, ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum praesto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes diuisis, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis praefeci, qui iussi erant sedulo curare, ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie autem eius diei, circiter horam quartam, cum essem in vico Gabaroth, inuenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilaea mihi in auxilium aderant, sicuti eis praeceperam: et praeter hos ingens multitudo e vicis finitimis eo confluerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suae seruatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, huiusmodi consilium dedi, ut nec quemquam pugna lacefferent, nec vi inuaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis: nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque caede componere. Accidit autem, ut, qui a Ionatha missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias inciderent, quae a me constitutae erant. Et viri quidem, prout iusseram, istic locorum arcte tenebantur; literis vero perlectis, quae calumniis plenae erant et mendaciis, mecum statuebam, ne verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum properare.

48. At Ionathas eiusque collegae, cum de aduentu meo nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Ioanne se receperunt in domum Iesu. nam turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque cum in eam militum cohort-

ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μία· δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἤκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. καὶ δὴ δίδόασιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλιταῖς, ἐπειδὴν παραγένωμαι, μόνον εἰσελθεῖν ἐᾶσαι, τὰς ἄλλας ἀπείρξαντας. ὅτως γὰρ ὥντό με γενήσεσθαι ῥαδίως αὐτοῖς ὑποχείριον. ἐψεύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβλῆν προαισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγενέμην, καταλύσας ἀντικρὺς αὐτῶν καθεύδειν ἐσκηπτόμην. καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι με καθυπνωμένον, ὤρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδίον μεταπίθαι αὐτὰς ὡς ἐμῷ κακῶς στρατηγῶντος. τάναντία δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. ὁφθέντων γὰρ εὐθύς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν στρατηγὸν εὐνοίας ἀξία. κατὰ μεμψίν τε ἐποιῶντο τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσις, ἔδδεν μὲν αὐτοὶ κακὸν προπεπονθότες, ἀνατρέψαντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα. καὶ παρεκλεύοντο ἀπίναί. μὴ γὰρ ἂν ποτε μεταπειθῆναι, προσάτην ἕτερον ἀντ' ἐμῷ λαβεῖν. τέτων ἀπαγγελθέντων μοι, προσελθεῖν εἰς μίσχους ἐκ ὤκησα. κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς, τί λέγῃσιν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκυσόμενος. προσελθόντος δὲ μου, κρότος παρὰ πάντος τῷ πλήθει εὐθύς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν ἐπιβοήσεις χάριν ἔχεν ὁμολογόντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.

μθ'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκρόντες, ἐφοβήθησαν, μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτὰς ὀρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν. δρασμὸν ἔν ἐπειρόν. μὴ δυνηθέντες δὲ ἀπελθεῖν, προσμεῖναι γὰρ αὐτὰς ἤξιωσα, κατήφησαν ἐκσησάμενοι τῷ λόγῳ. προστάξας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς εὐφημίας πάντας χεῖν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τὰς πισωτάτας ταῖς ὁδοῖς ἐπισήσας, ὑπὲρ τῷ Φερεῖν, μὴ ἀπροσδοκῆτως ἡμῖν ἱωάννης ἐπιπέση, παραιέσας δὲ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν ἔφοδον τῶν πολεμίων, εἰάν γένηται τις αἰφνίδιος, ταραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τῆς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὑπερίμνησκειν. ὃν τρόπον γράψαι ὑπὸ τῷ κοινῷ τῶν ἱεροσολυμιτῶν

tem abdidissent, vnamque ianuam mihi aperuissent, reliquis oclusis, expectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum; adeoque militibus praeceperunt, ut me, simul ac adero, solum ingredi sinerent, caeteris ab introitu repulsis. Sic enim putabant me facile posse in illorum potestatem redigi. Verum spe sua falsi sunt: nam ego, qui insidias praesenseram, quam primum e via eo perueniebam, cum in diuersorium illis ex aduerso me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Ionathas sui que, existimantes, me somno et lassitudine oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentarunt eos ad se pertrahere, quasi inale ducis officio fungerer. verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilaei clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem beneuolentia dignum: et Ionatham eiusque collegas incusabant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacessiti iniuria, res vero illorum funditus ouersuri: eosque ad discedendum hortabantur. nunquam enim se eo adduci posse, ut alium pro me acciperent, qui illis praecesset. His mihi renunciatis, nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque continuo ipse descendebar, auditurus quod Ionathas eiusque collegae dicerent. Mihi autem in publicum progressu statim a populo vniuerso applausum est, laetisque acclamationibus me praedicarunt; gratias se habere fatentes meo ductui et imperio.

49. Cum autem ista audirent Ionathas et qui cum eo erant, valde timuerunt, ne mortis discrimen adirent: facto in eos a Galilaeis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga cogitabant. Verum cum abire non potuissent; (postulaui enim ab ipsis, ut manerent) moesti vultuque demisso stabant verbis meis attoniti. Itaque cum multitudini quidem imperassem, ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et militum fidiissimos viis ad eas custodiendas praefecissem, ne nos inopinantes Ioannes adoriretur, Galilaeos vero in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si quis derepente fieret, animis turbarentur, primo Ionatham eiusque collegas commonefaciebam epistolae, quemadmodum ad me scripserant, missos se a communi Hierosolymitarum,

πεπέμφθαι, διαλύσοντές με τὰς πρὸς τὸν Ἰωάννην Φιλο-
νείκίας, ὡς παρακαλέσειάν με πρὸς αὐτὰς ἀφικέσθαι. καὶ
ταῦτα διεξιὼν, τὴν ἐπιστολὴν εἰς μέσας πρῆτεινον, ἵνα
μηδὲν ἀρνήσασθαι δυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτὰς τῶν γραμ-
μάτων. καὶ μὲν, ἔφην, Ἰωνάθη ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις,
εἰ πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τῆ παραστήσας τον ἑμαυ-
ντῆ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλὰς καγαθὰς
ἠῆγαγον, δῆλον ὡς ἀνάγκην εἶχετε, προεξετάσαντες καὶ
ὑτὰς τῶν βίης, ἀπαλλάξαι με τῶν ἐγκλημάτων. ἔν-
ουν γινώτε καλῶς πεπραχθᾶί μοι τὰ κατὰ τὴν Γαλι-
λαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους εἶναι νομίζω τῶ
καλῶς βεβιωκότι. τῶν δὲ πάντας ὑμῖν δίδωμι. παρὰ
τῶν οὖν πύθεσθε, τίνα τρόπον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης
ἡσιμνότητος καὶ πάσης δὲ ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι.
καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς, ὦ Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι
τῆς ἀληθείας, λέγειν δ' ἐπὶ τῶν, ὡς δικαστῶν, εἴ τι
μὴ καλῶς πέπρακται.

ἦ. Ταῦτ' ἐτι λέγοντός μου, κρινὰ παρὰ πάντων ἐγί-
νοντο Φωναί, καλόντων εὐεργέτην με καὶ σωτῆρα. καὶ
περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἑμαρτύρην, περὶ δὲ τῶν πρα-
χθησομένων παρεκάλεν. πάντες δ' ὤμνουον ἀνυβρίστους
μὲν ἔχεν τὰς γυναῖκας, λελυκῆσθαι δὲ μηδέποτε μηδένα
ὑπ' ἐμοῦ. μετὰ τῷτο δύο τῶν ἐπιστολῶν, ἃς οἱ κατασα-
θέντες ὑπ' ἐμοῦ Φερεοὶ, πεμφθείσας ὑπὸ τῶν περὶ τὸν
Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεσάλκεισαν πρὸς ἐμὲ, παρανεγίνωσκον
τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν βλασφημιῶν πλήρεις, καὶ κατα-
ψευδομένας, ὅτι τυραννίδι μᾶλλον, ἢ στρατηγίᾳ, χεῖρμαι
κατ' αὐτῶν. ἕτερά τε πολλὰ πρὸς τῷτοις ἐνεγέγραπτο
μηδὲν παραλειπόντων ἀναιχύνει ψευδολογίας. ἔφην δ'
ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων
ἐκασίως τῶν κομιζόντων. ἔ γάρ ἐβηλόμην αὐτὰς τὰ περὶ
τὰς Φερεὰς τὰς ἐναντίας εἶδεαι, μὴ δέισαντες τῆ γράφειν
ἀποσῶσιν.

ναί. Ταῦτα ἀκούσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθέν

ad contentiones, quae mihi cum Ioanne erant, finiendas, et, ut me oblectauerant, ipsos conuenire. Hisque commemoratis, epistolam coram ipsis proferebam, ne quid inficiari possent, dum literis ipsos coarguerem. „Atqui, dicebam, o Ionatha vosque eius collegae, si mihi cum Ioanne contendenti reddenda esset vitae meae ratio, adducitis pro me duobus tribusque testibus, qui viri sint probi et honesti, procul dubio necesse fuisset, facta in illorum vitam inquisitione, ab intentato crimine me absolui. Ut igitur sciatis, bene a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes paucos admodum esse arbitror ei, qui vitam recte instituerit; hos vero vniuersos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his vitae meae rationem poscite: annon cum omni honestate atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos sane cunctos, o Galilaei, adiutoro, ne quid veri occulteris aut dissimuletis, sed coram his tanquam iudicibus dicatis, si quid minus recte factum fuerit.

50. Vix ista loquutus sum, cum vna omnium vox exoritur, benefactorem me suum et seruatorem appellantium. Et anteaclis quidem testimonium perhibebant, in agendis vero ut eadem facere pergerem, adhortabantur. affirmabant etiam omnes iureiurando, se vxorum quidem pudicitiam saluam habere, neminem vero vnquam a me dolore iniuriae affectum. Ab hoc elogio, epistolas duas a Ionatha eiusque collegis datas, quas custodes a me constituti interceptas mihi miserant, praelegebam Galilaeis, perquam plenas maledictis, meque falsi insimulantes, quod pro tyranno potius, quam duce, apud ipsos me gererem. insuper et alia multa perscripta erant, illis nihil mendacii impudenter admodum confictum omittentibus. quin et multitudini dicebam, me literas accepisse a perferentibus, qui non inuiti eas mihi dederant; quippe nolebam aduersarios quidquam resciscere de viarum custodiis, ne praemetu literas scribere desinerent,

51. Cum ista audiuiisset multitudo, animis exasperati

ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὥρμα καὶ τὰς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθεροῦντες. καὶ ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τὰς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν, καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγειεν τοῖς πέμψασι τάληθ' περὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων. ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτὰς, καί τοι γινώσκων, ὅτι μηδὲν ὦν ὑπέχρητο ποιήσασιν. τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ μετὰ παρορμήσεως ἐπιτρέπεν αὐτοῖς τιμωρῆσασθαι τὰς τοιαῦτα τολμήσαντας. παντοῖος μὲν οὖν ἐγενόμην πένθων αὐτὰς φέισασθαι τῶν ἀνδρῶν. πᾶσαν γὰρ ἤδειν εἶσθαι ὅλεθρον ἔσσαν τῇ κοινῇ συμφέροντος. τὸ δὲ πλῆθος ἔχεν τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον. καὶ πάντες ὤρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὁρμὴν ἔσσαν αὐτῶν ἀνεπίχρετον, ἀναπηδήσας ἐφ' ἵππον, ἐκέλευσα τοῖς πλήθεσιν πρὸς Σωγάνην κώμην ἔπεισθαι, Γαβάρων ἀπέχουσιν εἴκοσι στάδια. καὶ τοιαῦτα στρατηγῆματι χρησάμενος παρέχον ἑμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμφυλίᾳ πόλεμῳ κατάρχειν.

ιβ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τὰς Σωγανείας ἐγενόμην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος καὶ παραιήσει χρησάμενος περὶ τῇ μὴ πρὸς τὰς ὀργάς, καὶ τὰς ἐπανηκέστες τιμωρίας ὀξέως φέρεσθαι, κελεύω τὰς καθ' ἡλικίαν ἤδη προβεβηκότας καὶ πρώτας παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὡς πορευομένους εἰς τὴν Ἱερουσαλυμιτῶν πόλιν εὐτρεπίζεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τῇ δῆμῳ τῶν τὴν χώραν διασασιαζόντων. „καὶ ἂν ἐπὶ κλαῖωσιν, ἔφην, πρὸς τὰς λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς ἐμεῖς, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τὰς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκείθεν.” ταῦτας αὐτοῖς τὰς ὑποθήκας δὲς, ἐναρμολογούμενων τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποιησάμην, συμπέμψας ὀπλίτας πεντακοσίους. ἔγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τῇ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πόρεϊαν αὐτοῖς. ἤδη γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ

gestiebant in Jonathan, et qui cum eo aderant, impetum facere, quasi illos interfecaturi. Atque id sano perfecissent, nisi Galilaeos quidem furentes cohibuissem, Ionathae vero eiusque collegis dixissem, me illis ignoscere, quae iam ante gesserant, si modo resipiscerent, et profecti in patriam his, a quibus missi erant, vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem, nihil esse facturos eorum, quae pollebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, meque obsecrabant, permitterem de illis, qui talia ausi fuerant, poenas sumere. Verum ego summopere admonēbar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus. probe enim noueram, omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia: unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Ionathas eiusque collegae diuersabantur. Ego vero, cum conspicerem, impetum illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, iussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. atque eiusmodi usus stratagemate hoc mihi met praestabam, me pro belli civilis auctore nequam habitum iri.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accederem, cum multitudine stitissem, eosque admonuissem, ne ad irascendum et grauissimas poenas exigendas ocys ferrentur, iubeo centum aetate prouectiores et dignitate praestantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et querelam apud populum habituri aduersus eos, qui in regione seditionem mouerent: illisque dicebam, „si contigerit eos flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflagitate, ut literas ad me darent, iubentes inemet in Galilaea manere, et Jonathan eiusque collegas inde discodere.” Cum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim se ad profectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos in praedidium. Quin et amicis Samariae scripsi, darent operam, ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum

Σαμάρεα. καὶ πάντως ἔδει τὰς ταχὺ βελομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι. τρισὶ γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἔνεστιν οὕτως εἰς Ἱεροσόλυμα καταλῦσαι. συμπαραπομπῇ δὲ τὰς πρέσβεις καὶ γὰρ μέχρι τῶν τῆς Γαλιλαίας ὁδῶν, Φυλακὰς ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τῆς μὴ ῥαδίως τινὰ μαθεῖν ἀπαλλαττομένους. καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰαφούς τὴν διατριβὴν ἐποιεῖμην.

γυ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμὲ πράξεως, Ἰωάννην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίγχαλα, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν πεπόρευντο λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχείριον· ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς, ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῶτον ἐκείνων ἄρχων, ἐγγράφει πρὸς αὐτὰς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχεσθαι, καὶ αὐτοῖς ἐλέσθαι προσεθῆναι. ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύτας ἐλπίσιν ἀπῆλθον. ἀπαγγέλλει δὲ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπέναι, καὶ σπεύδειν ἡξίει. καὶ γὰρ, ταχέως ὑπακῶσας αὐτῷ παραγενόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γενόμενοι παρὰ τοῖς Τιβεριεῦσι, καὶ πολλὰς πείσαντες ἀποσῆναί με διαφόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρεσίαν, δέξαντες περὶ αὐτῶν ἤκουσεν πρὸς ἐμέ. καὶ ἀσπασάμενοι, μακαρίζου ἐλεγγον ἕτως περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστραφέντα, συνήδεδάί τε διὰ τιμῆς ἀγομένῳ. κόσμον γὰρ αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δόξαν ἔφασαν, ὡς ἂν διδασκάλων τ' ἐμὲ γενομένων καὶ πολιτῶν. δικαιότεραν τε τῆς Ἰωάννης τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτὰς Φιλίαν ὑπάρχειν ἐλεγγον. καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δὲ, ὡς ὑποχείριον τὸν Ἰωάννην ἐμοὶ ποιήσουσιν. καὶ ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τὰς Φρικωδεσάτης ὁρκας παρ' ἡμῖν, δι' ἧς ἀπιστεῖν ἔθεμιτὸν ἡγάμην. καὶ δὴ παρακαλῶσί με τὴν κατάλυσιν ἀλλαχῇ ποιήσασθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιῶσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον. ὀχλεῖσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἔφασκον.

in potestate erat Samaria. et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci, per eam transire; sic enim tribus diebus e Galilaea Hierosolyma peruenitur. Immo et ipse legatos deduxi ad fines usque Galilaeae, custodes, qui viis praessent, constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Cumque ista perfecissem, aliquantisper apud Iapha morabar.

55. Ionathas autem eiusque collegae, cum frustrati essent in iis, quae contra me moliti sunt, Ioannem Gischala remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiada profecti sunt, spei pleni fore, ut eam in suam potestatem redigerent: quandoquidem et Iesus, qui eo tempore summæ rerum illic praeerat, scripserat ad ipsos, promittens, se populo persuasurum esse, ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem huiusmodi spe freti illinc digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat, (quem iam ante dixi rerum Tiberiadis curatorem me reliquisse) utque festinarem me rogabat. Atque ego, cum e vestigio illi obsequutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex huiusmodi causa. Ionathas eiusque collegae, cum apud Tiberienses essent, et multos aduersae mihi factionis a me deficere suasissem, quamprimum me adesse audierant, de se solliciti ad me veniunt; meque salutato beatum praedicabant, qui ita me gesserim in Galilaeae rebus administrandis, seque mihi gratulari, quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis illorum et ab ipsa institutus fueram. adiciebantque, iustus esse, ut meam erga ipsos amicitiam, quam Ioannis, complecterentur: et diuinum quidem ocyus redire aiebant; manere vero, donec Ioannem in meam potestatem traderent. Atque ista loquuti iusiurandum iurarunt unum et alterum, ex iis, quae apud nos horroris plenissima habentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. deinde me rogabant, ut in alium locum diuerterem, quod in crastinum diem Sabbatum incideret: illosque minima decere aiebant eo die Tiberiensium civitatem in tumultus conficere.

νό. Κάγω, μηδὲν ὑπονοήσας, εἰς τὰς Ταριχεῆας ἀπῆλ-
 θον, καταλιπὼν ἡμῶς ἐν τῇ πόλει τὰς πολυπραγμονήσου-
 ντας, οἷ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. διὰ πάσης δὲ τῆς οδῆς, τῆς
 ἀπὸ Ταριχεῶν εἰς Τιβεριάδα Φερῆσης, ἐπέστητα πολλὰς,
 ἵνα μοι δι' ἀλλήλων σημῆνωσιν, ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ
 πόλει καταλαφθέντων πυκνάνονται. κατὰ τὴν ἐπίστα-
 σὺν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχήν, μέγιστον
 οἶκημα πολὺν ὄχλον ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. εἰσελθὼν δὲ
 Ἰωνάθης, Φαισῶς μὲν περὶ τῆς ἀποτάσεως ἔκ ἐτόλμα
 λέγειν. ἔφη δὲ, στρατηγῷ κρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐ-
 τῶν ἔχειν. Ἰησοῦς δ' ἄρχων ὑδένυποστευλάμενος ἀναφαν-
 θὼν εἶπεν· ἡμεῖνόν ἐστιν, ὃ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμᾶς ἀν-
 ἰστῶσιν ὑπακχεῖν, ἢ ἐνὶ, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς, καὶ
 ἡ κατὰ σύνεσιν ἔκ ἀδόξοις. ὑπὸθέντες δὲ τὰς περὶ Ἰωνά-
 θην, ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ παρελθὼν Ἰῆσος, καὶ
 τινὰς ἐκ τῶ δῆμου συνέπειθεν. ἔκ ηῤῥοκτο δὲ τοῖς λεχθε-
 σιν τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς τὰσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ
 τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελθῶσα ἔκτῃ ὥρᾳ, καθ' ἣν τοῖς
 σαββάσιν ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. καὶ αἱ περὶ τὸν
 Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπίστασιν ὑπερθέμενοι τὴν βελὴν, ἀπῆλ-
 θαν ἄπρακτοι. εὐθύς δὲ μοι τῶν ἀπαγγεληθέντων, πρῶτ'
 διέγνων εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι. καὶ τῇ ἐπίστασιν
 περὶ πρῶτην ὥραν ἦκον ἀπὸ τῶν Ταριχεῶν, καταλαμβάν-
 ῶν δὲ συναγόμενον ἤδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχήν. ἔφ'
 ὅ, τι δ' ἦν αὐτοῖς σύνοδος, ἔκ ἐγίνωσκον οἱ συλλεγόμενοι.
 οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῆτως θρασυμένοι με-
 παρόντα διαταράχθησαν. εἴτ' ἐπινόησιν διαδῆναι λόγον, ὅτι
 Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίᾳ πόρρω τριάκοντα σταδίῳ
 ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ομόνοϊαν, εἰσὶν
 ἐωρεμένοι. καὶ προσαγγελθέντων τῶντων, ἐξ ὑποβολῆς παρ-
 οκάλαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, μὴ περιιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων
 λεηλατημένην αὐτῶν τὴν γῆν. ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐνοίας
 ἔχοντες, ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπεγυῆσης βοηθείας μετα-
 σήσαντες, αὐτοὶ τὴν πόλιν ἔχθραν μοι κατασκευάσαι.

54. Tum ego, nihil suspicatus, Taricheas me conferebam, relictis tamen aliquibus in ciuitate, curiose in sermones inquisituris, qui de me fererentur: et per omnem viam, quae a Taricheis Tiberiada recta ferebat, aliquam, multos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent, quaecunque inaudirent ab iis, qui in vrbe relictī erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in Proseucham, domum scilicet amplissimam et ingentis multitudinis capacitam. Cum autem Ioannes eo esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione; duce vero meliore ciuitati illorum opus esse aiebat. At Iesus, qui vrbi praeerat, nihil dissimulans, aperte dicebat: „praestat, o ciues, quatuor nos viris, quam vai, parere, praestitum illustri ortis genere, et rerum scientia inclytis;” quibus verbis Ionathan subindicabat eiusque collegas. Iustus, cum in medium prodiiisset, Iesum ista loquutum extollebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo haud placebant, quae dicta erant, et procul dubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Ionathas eiusque collegae, cum in crastinum diem concilium distulissent, re infecta abierunt. Illis autem mihi actutum renunciatis decreui mane Tiberiada peruenire: et prima diei sequentis hora a Taricheis eo veniebam, populumque in Proseucham iam iam congregatum deprehendo: quem vero in finem advocarentur in concionem, plane nesciuerunt, qui conuenerant. At Ionathas eiusque collegae, cum me ex improviso adesse conspexissent, primo perturbati erant: deinde illis in mentem venit rumorem spargere, procul visos esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab vrbe, in loco, qui Homonoea dicitur. atque illis nunciatis, admonendo hortandoque subiiciunt Ionathas eiusque collegae, non permittendos esse hostes agrum illorum depopulari. Dicebant autem haec eo animo, vt, cum me auxilii praesentis ferendi praetextu ab vrbe amouissent, ipsi iterum eam mihi infestam insensamque redderent,

νί. Εγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθόμημα, ὁμῶς
 ὑπήκυσσα, μὴ δόξαν παράχω τοῖς Τιβεριεῦσιν ἔπρονό-
 μενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. ἐξῆλθον οὖν, καὶ γενόμενος
 κατὰ τὸν τόπον, ὡς ἔδ' ἔχνος πολεμίων εὖρον, ὑπαστρέφω
 συντόνως ὁδύσας. καὶ καταλαμβάνω τὴν τε βυλὴν πα-
 σαν συνεληλυθυῖαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποικιμένους
 τε πολλὴν κατηγορίαν μὲν τῆς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τῷ μὲν
 τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελῶντος, ἐν τρυφαίᾳ
 δὲ διάγοντος. ταῦτα δὲ λέγοντες πρὸς Θερον ἐπιστολας τέσ-
 σαραι ὡς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμ-
 μένας πρὸς αὐτῆς, ἐπὶ βοήθειαν ἤκειν παρακαλῶντων.
 Ρωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἰππέων τε καὶ πεζῶν εἰς
 τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν, ἐπισπεύδειν τε
 καὶ μὴ περιοφθῆναι δεομένων. ταῦτ' ἀκῆσαντες οἱ Τιβε-
 ρεῖς, λέγειν ἀληθῆ δέξαντες αὐτῆς, καταβοήσεις ἐποιούν-
 το, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπι-
 κρησόντα τοῖς ὁμοεθνεῖσιν αὐτῶν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ, συνῆ-
 κα γὰρ τὴν ἐπίνοιαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπακῆσθαι
 μὲν ἔφην ἐτοίμως καὶ χωρὶς ἀναβολῆς ἐρμήσειν πρὸς τὸν
 πόλεμον ἐπηγγελάμην. συνεβάλουσιν δ' ὁμῶς, καὶ ἐπὶ
 τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ρωμαῖους σημαίνου-
 προσβαλεῖν, εἰς πέντε μοῖρας διελόντας τὴν δύναμιν ἑκά-
 στη τῶν ἐπιστῶν τῆς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἐταίρους
 αὐτῆς. πρέπειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβα-
 λεύειν, ἀλλὰ καὶ χρείας ἐπεγύσης ἡγεμένους βοηθεῖν. ἐγὼ
 γὰρ πλὴν μιᾶς μοῖρας ἔκ ἔφην ἀφηγῆσθαι δυνατόν εἶναι.
 σφόδρα τῷ πλήθει συνήρουν ἢ ἐμὴ συμβουλία. κακείνους
 οὖν ἠνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξέλθαι. τοῖς δ' ἔτι με-
 τρώς συνεχύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασαμένοις ἀ-
 διανοήθησαν, ἐμὲ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγῆ-
 σαντος.

νς. Εἰς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τῆνομα, ποιηρὸς
 ἀνὴρ καὶ κακῆργος, εἰσπηῆτο τοῖς πλήθεσι πανδημὴ ἡ-
 γίαν εἰς τὴν ἐπιῆσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι. καὶ κατὰ τὴν

55. Ego vero, etiamsi probe norim, quid illi in mente agitent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberienlibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, cumque ad locum peruenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere reuertor; et senatum omnem populique multitudinem congregatam inuenio, et Ionathan eiusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis leuare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Cum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis, qui in Galilaeae confinibus degebant, ad ipsos scriptas, ut iis subueniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum assuturas et regionem illorum populaturas esse) et orantibus, ut summa adhiberetur sollicitudo, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati, illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abundum. Ad haec ego, ut qui intelligerem, quid Ionathas sociique cogitarent, respondi, me promte imperata facturum esse, promissique sine mora in bellum profecturum. Caeterum, quando literae significabant, Romanos in loca quatuor incursionem facere, suadebam oportere, in quinque partes diuisis copiis, Ionathan eiusque socios, singulos singulis, praefici. decere enim viros fortes non modo consilium dare; sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam praecire. nam fieri non posse dicebam, ut ego nisi partis vnus me ducem praerberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non potuerint, quae mente versauerant, quod ego contra ea, quae moliebantur, stratagemata adhiberim.

56. Vnus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini, ut in crastinum diem vniuerso populo apud Deum indiceretur.

αὐτὴν ἄραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρῆ-
 ναι, τῷ Θεῷ Φανερόν ποιήσοντας, ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνους
 τυγχάνοντες βοηθείας, πᾶν ὄπλον ἄχρηστον εἶναι νομίζου-
 σιν. ταῦτα δ' ἔλεγεν ἡ δὲ εὐσέβειαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς λυ-
 βεῖν ἀνοπλὸν με καὶ τῆς ἐμῆς. καὶ γὰρ δὲ ἀνάγκην ὑπήκουον,
 μὴ δόξω καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑποθήκης.
 ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην γράφουσι τῷ Ἰωάννῃ πρὸς αὐτὸς ἔωθεν ἀφικέσθαι
 κελεύοντες μεθ' ὅσων ἂν στρατιωτῶν δυνήθῃ. λήψεσθαι γὰρ
 εὐ ἐμὲ ὑποχείριον, καὶ ποιήσῃν ὅπερ ἔχοι δὲ εὐχῆς. δεξά-
 μενος δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνος, ὑπακούειν ἔμελλεν. ἐγὼ δὲ
 τῆς ἐπίσεως ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυλάκων,
 τῆς κατ' ἀνδρείαν δοκιμωτάτης καὶ κατὰ πίσιν βεβαίης,
 κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς ἐσθῆτας, ἐμοὶ συμ-
 προσελθεῖν, ἵν', εἰ γένοιτο παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπίθεσις, ἀμυ-
 νώμεθα. θώρακα δ' ἔλαβον αὐτὸς, καὶ μάχαιραν ὑπε-
 ζωσάμεν ὡς οἷον ἦν ἀφανέστατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσ-
 ευχήν.

νζ'. Τῆς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκλησάσθαι προσέ-
 ταξεν Ἰησοῦς ὁ ἄρχων. αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐφειστίκει.
 μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἶασεν. ἤδη δ' ἡμῶν
 τὰ νόμιμα ποιούντων, καὶ εἰς εὐχὰς τεκνομένων, ἀναστὰς
 ὁ Ἰησοῦς, περὶ τῶν ληφθέντων ἐκ τῆς ἐμπρησμοῦ τῆς βασι-
 λικῆς σκευῶν τῇ ἀσήμε ἀργυρεῖς ἐπυνθάνετό με, παρὰ
 τίνι τυγχάνει κείμενα. ταῦτα δ' ἔλεγε διατρέβειν τὸν χρό-
 νον βεβλόμενος, ἕως ἂν ὁ Ἰωάννης παραγένηται. καὶ γὰρ πάν-
 τα Καπέλλον ἔχεν ἔφην, καὶ τῆς δέκα πρώτης Τιβερείων,
 ἀνακρίνας δ' αὐτὸς ἔφην, εἰ ψεύδομαι. τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῖς
 εἶναι λεγόντων· οἱ δ' εἴκοσιν, εἶπεν, χρυσοῖ, ὅς ἔλαβες πω-
 λήσας τινὰ σαθρόν ἀσήμε, τί γεγόνασιν; καὶ τότε, ἔφην,
 δεδοκέναι πρέσβεσιν αὐτῶν ἐφόδιον πεμφθεῖσιν εἰς Ἱεροσ-
 σόλυμα. πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡ καλῶς
 ἔφασαν πεποιηκέναι με, δόντα τοῖς πρέσβεσιν τὸν μισθὸν
 ἐκ τῆς κοινῆς. παροξυνθέντος δὲ τῷ πλήθους ἐπὶ ταῖς ἐνόη-

ieiunium: iussitque eadem hora absque armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos, quod arma parum valere existiment, nisi ille eis adsit in auxilium. Haec autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque incermes opprimeret. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Ionathas eiusque collegae scribunt Ioanni, cum adhortantes, ut mane ad se veniat, secum adducens quotcunque milites contrahere potuit. facile enim me capturum esse, et de me facturum quicquid facere veller. Ille acceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die sequenti duos ex satellitibus, qui circa me erant, fortitudine spectatissimos fideque constantes, iubeo, sicis sub vestibus celatis, una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent, eam propulsaremus. Thoracem praeterea ipse accepi et gladio me succinxi, quam occultissime fieri potuit, et in Proseucham veniebam.

57. Caeterum eos, qui mecum erant, omnes excludi praecepit Iesus civitatis princeps. ipse enim foribus adlittit: solumque cum amicis ingredi fuit. Cum autem adhuc in ritibus patriis occuparemur, et ad preces converteremur, surrexit Iesus, et me de supellectile ex argento non signato, e regia, dum combureretur, erepta, percontabatur, apud quem deposita erat: atque haec eo animo dicebat, ut tempus extraheret tantisper, dum Ioannes adveniret. Ego respondi, quicquid erat penes Capellum esse et decem Tiberiensium primores; iulique, ut ex ipsis sciscitarentur, an mentirer. Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subiecit; at isti viginti aurei, quos tibimet capiebas, cum certum auri non signati pondus vendidisses, quid de iis factum est? Et hos, inquam, dedi in viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad haec Ionathas quidem eiusque collegae responderunt, non recte a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem soluerim. Ex illis multitudine exasperata, ut

σαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων τὴν πονηρίαν, συνεῖς ἐγὼ εἶσιν μέλλουσιν ἐξάπτεσθαι, καὶ προσεξεβήθισα μᾶλλον βεβλόμενος τὸν δῆμον ἐπὶ τῆς ἀνθρώπου· „ἀλλ' εἴ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον, ἐπραῖα δὲς τὸν μισθὸν ἐκ τῆ κοινῆ τοῖς „πρέσβεσιν ἡμῶν, παύσαθε χαλεπαίνοντες, ἐγὼ γὰρ τῆς „εἰκοσι χερσὺς αὐτὸς ἀποτίσω.”

νῆ. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύχασαν. ὁ δὲ δῆμος ἔτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη. Φανεράν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἄδικον πρὸς ἐμὲ δυσμένειαν. συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν δῆμον ἐκέλευεν ἀναχωρεῖν, προσμεῖναι δὲ τὴν βελὴν ἡξίωσεν. ὃ γὰρ δύνασθαι θορυβημένους περὶ πραγμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιεῖσθαι. τῇ δὲ δῆμῳ βοῶντος, μὴ καταλείψειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον, ἦκέν τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν, Ἰωάννην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐκ ἔτι καταχόντες αὐτῆς· τάχα καὶ τῇ Θεῷ προνοῦντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας, μὴ γὰρ ἂν γενομένη τέττα, πάντως ὑπὸ τῇ Ἰωάννῃ διαφθάρην· „παύσαθε, φασίν, ὦ Τιβερεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι χερσῶν ἔνεκεν. διὰ τέττα μὲν γὰρ ἔκ ἀξίος ἐσιν Ἰωσήπος ἀποθανεῖν, ὅτι δὲ τυραννεῖν ἡμῖν ἐπεθύμησε, καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθη λόγοις ἀπατήσας τὴν ἀρχὴν αὐτῶν κατεκτήσατο.” ταῦτα δὲ λέγοντες, εὐθύς μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον, ἀναιρεῖν τε ἐπειρῶντο. ὥς δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μαχαίρας καὶ παῖναι ἀπειλῶντες, εἰ βιάζοντο, τῇ τε δῆμῳ λίθος ἀραμένῃ, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὀρμήσαντος, ἐξαεπάξασί με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

νθ'. Επεὶ δὲ προσελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἔμελλον τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν ὀπλιτῶν, δέσας ἐκένον μὲν ἐξέκλινα· διὰ σενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην σωθεὶς καὶ πλοῖς λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχέας διεπεραιώθην ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών. μεταπέμπομαί τε εὐθύς τῆς πρωτεύοντος τῶν Γαλιλαίων, καὶ φράζω τὸν τρόπον, ὃ παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ

quae hominum erga me malignitatem perspexerat, cum ipse intelligerem, non procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam contra eos populum irritare, adiciebam: „si male fecerim, quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desinite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos rependam.

§8. Cum ista dixissem, Ionathas quidem eiusque collegae conticuerunt: populus vero magis adhuc aduersus illos incitatus erat: ut qui iniquam erga me malevolentiam palam fecerant. Atque Iesus, ubi animorum mutationem vidit, populum quidem abire iussit; senatum vero, ut maneret, imploravit. fieri enim non posse aiebat, ut in tumultu de eiusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem clamante, se neutiquam me solum apud eos relicturos esse, accedebat quidam, Iesu eiusque sociis clam nuncians, in propinquo esse Ioannem cum militibus. Tum Ionathas eiusque collegae, non valentes amplius sese cohibere, (Deo fortasse saluti meae prospiciente, nisi enim id contigisset, a Ioanne interissem) in haec verba erumpunt: „desinite, o Tiberienses, de viginti aureis inquirere, propter hos enim haud morte dignus est Iosephus; sed quod tyrannidem affectarit, et decepto verborum lenociniis Galilaeorum, vulgo imperium in eos fuerit adeptus.” Cum autem ista dicerent, e vestigio manus in me iniiciebant, meque interficere adnitebantur. At quamprimum comites mei facinus conspexerunt, gladiis strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublati lapidibus in Ionathan irruente, ab hostium violentia me eriperunt.

§9. Postquam vero paululum progressus in eo eram, ut Ioanni, cum militibus iter facienti, obuiam fierem, prae metu illius de via deflexi; et per angiportum quendam ad lacum saluus perueniens, nauigio forte arrepto eoque conscenso Taricheas traieci, ita ut praeter expectationem e periculo euasem. atque illico Galilaeorum primores ad me acciri iubeo, illisque denarro, quo modo a Ionatha so-

τοὺς Τιβεριεῖς, παρ' ὀλίγον διαφθαρεῖν παρ' αὐτῶν. ὀργισθὲν δ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκλεύετό μοι, μηκέτι μέλλειν τὸν πρὸς αὐτὰς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ἐλθῆσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην, ἄρδην αὐτὸν ἀφαιῖσαι, καὶ τῆς περὶ τὸν Ἰωνάθην. ἐπείχον δ' ὁμῶς αὐτὰς ἐγὼ, καίπερ ἄνω ὀργιζομένους, περιμένειν αὐτὰς κελεύων, ἕως μάθωμεν, τί οἱ πεμφοθέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελεύσιν. μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκῶντα πράττειν αὐτὰς ἔφην. καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, ὃ λαβῆσθαι αὐτῷ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνεξεύγνυεν εἰς τὰ Γίβχαλα.

Ξ. Μετ' ἢ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνῶνται πάλιν ἕς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον, σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τῆς περὶ τὸν Ἀνανοῦ καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τῷ Γαμαλιήλ παροξύνουσαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τῇ κοινῇ πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύασαν. ἔφασαν δ' οἱ πρέσβεις, ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν ὁ δῆμος ὤρμησεν ἐμπιπράναι. ἔφερον δὲ καὶ γράμματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τῷ δήμῳ δεηθέντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐβεβαίον, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέτασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστέφειν θάσσον. ἐντυχῶν ἂν ταῖς ἐπιστολαῖς, εἰς Ἀρβηλα κώμην ἀφικόμεν. ἔνθα σὺν ἔθον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος, ἐκέλευσα τῆς πρέσβεις διηγῆσασθαι τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν καὶ μισοπονηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τῆς περὶ τὸν Ἰωνάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς. πρὸς ἕς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διπεμψάμην, πολυπραγμονῆσαι τὸν κομίσαντα κελεύσας, τί ποιῶν μέλλουσιν.

Ξα'. Δεξάμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ταραχθέντες ἔχι μετρίως, μεταπέμποντα τὸν Ἰωάννην καὶ τῆς ἐκ τῆς βελῆς τῶν Τιβεριεῶν, τῆς τε πρωτεύοντος Γαβάρων, βελὴν τε προτιθέασιν, σκοπεῖσθαι κελεύοντες, τί πρακτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀντέχεσθαι μᾶλλον ἰδόκει τῶν

cuiusque et Tiberiensibus contra foedera proditus eram, utque parum abfuerit, quin ab illis occiderer. Illis auditis, Galilaeorum multitudo, ira accensa, me adhortabatur, ut non cunctarer illis bellum inferre; sed eos permetterem in Iohannem proficisci, ipsumque cum Ionatha eiusque collegis penitus e medio tollere. Attamen eos, ita licet adeo incitatos, ipse reprimebam, diem de die illos expectare iubens, donec resciscamus, quidnam legati, in Hierosolymitarum urbem ab eis missi, renunciabunt: ex illorum enim sententia, quae factu optima viderentur, agere eos oportere aiebam. cumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Ioannes, quod insidiae ei parum succederent, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus reuertuntur legati, et nunciabant, populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielis filio; quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilaeam ab ipsis missi essent, qui id egerant, ut ex ea exciderem. Aiebant etiam legati, quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Quin et literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilaeae principatum; Ionathae vero eiusque collegis praecipiebant quantocyus domum redire. Literis igitur istis perceptis, in vicum Arbela concessi. quo loci congregatis Galilaeis, iussi legatos enarrare, quantum irascerentur Hierosolymitae, et indignarentur iniquitatem eorum, quae perpetrata erant a Ionatha suisque; et ut regionis ipsorum praefecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quaeque Ionathae eiusque sociis scripserant de illorum discessu: ad quos literas e vestigio mittendas esse curabam, iusso tabellario curiose inquirere, quidnam facturi essent.

61. Illi vero, cum epistolam accepissent et non modicriter turbati essent, accersunt Ioannem, et senatores Tiberiensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare iubentes, quidnam eos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur,

πραγμάτων. ἡ δὲ γὰρ ἔφασαν ἐγκαταλιπεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπαξ ἐκείνοις προσεθεμένην, ἄλλως τε μηδ' ἐμὲ μέλλοντος αὐτῶν ἀφ' ἑξέσθαι. τῷτο γὰρ ὡς ἠπειληκόςτος ἐμὲ κατεψεύδοντο. ἡ δὲ Ἰωάννης ἡ μόνον τῷτοις συνηρῆσκετο, πορευθῆναι δὲ συνεβέλευεν αὐτῶν τῆς δύο κατηγορήσοντάς μιν πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσεν ῥαδίως αὐτῆς ἔφη διὰ τε τὸ ἀξίωμα, καὶ παντός πλῆθους εὐτρεπῶς ἔχοντος. δόξαντος οὖν τῇ Ἰωάννῃ κρατίστην εἰσηνηχέναι γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπείναι πρὸς τῆς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τῆς ἐτέρας δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδῃ καταλιπεῖν, συνεπηγάγοντο δὲ Φυλακῆς ἑνὲα τῆς αὐτῶν ὀπίστας ἑκατόν.

ξβ'. Τιβερίῃς δὲ, τὰ μὲν τείχη προενόησαν ἀσφαλίσθηναι, τῆς ἐνοίκου δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὄπλα. καὶ παρ' Ἰωάννη δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας ἕκ ὀλίγους συμμαχήσοντας, εἰ δέήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμὲ. ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γαζάλοις. οἱ τοίνυν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναζεύξαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος, ὡς ἦκον εἰς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἑχατιαῖς τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσσην νύκτα τοῖς ἐμοῖς Φύλαξιν ἐμπίπτουσιν, οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτῆς τὰ ὄπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσαν ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπῳ καθῶς αὐτοῖς ἐνετετάλην. γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὃ τὴν Φυλακὴν ἐπεπισύκεν, παραλιπὼν ἔν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τῆς Τιβερίῃς συνεβέλευσιν αὐτοῖς, τὰ ὄπλα καταθεμένους ἀπολύειν τῆς ἀνθρώπου εἰς τὴν ἑαυτῶν. οἱ δὲ, δόξαν γὰρ εἶχον τῆς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορευθῆαι, βλασφῆμους ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγὴν αὐτῆς ἐπένοον. πρὸς γὰρ τῆς πολίτας ἐξάπτειν πόλεμον ἕκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. βυλόμενος δ' αὐτῆς ἀποσπάσαι τῶν Τιβερίων, μυρίας ὀπίστας τῆς ἀρίστου ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διέδλον, καὶ τῆς μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις

ut rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos, aiebant, urbem illorum deferere, quae semet ipsis commiserit, praesertim cum foret, ut ipse illis manus non abstinere. mendacium enim confingebant, quasi hoc illis interminatus fuisset. Et Ioannes non solum ista comprobabat; sed et suadebat, ut ex eis duo me accusatum irent coram populo Hierosolymitano, quod Galilaeae res non satis commode administrem; idque eos facile illis persuasuros esse dicebat, cum ob ipsorum auctoritatem, tum quod vulgus omne varium sit et mutabile. Itaque cum sententiam optimam dixisse visus fuerit Ioannes, placuit illis, ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Ionathas et Ananias; alios vero duos, apud Tiberiadem mansuros, relinqui, atque in sui custodiam milites centum cgebant.

62. Tiberienses autem moenibus quidem suis firmandis prouiderunt, incolas vero arma iubent resumere: et a Ioanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciuerunt, illis auxilio futuros, si quando res suae metum eis egerent. Interim Ionathas suiue Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilaeae finibus situm, in Campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. illi vero, cum eos arma deponere iussissent, in vinculis eodem loco asseruabant, prout eis praeceperam. Mihi autem ista per literas significat Leui, cui loci custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, cumque nihil ea de re me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam, ut finerent homines, positis armis, in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonathan cum suis Hierosolyma iam peruenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil animo consternatus, stratagemate contra eos uti cogitabam: nam nefas esse ducebam contra ciues bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam diuisi: et imperavi, ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille

προσέταξα λοχῶντας περιμένειν, χιλίης δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὁρεινὴν μὲν ὁμοίως, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσήγαγον, κελύσας ἐκείνης, ἐπειδὴν λάβωσι σημεῖον, εὐθὺς καταβαίνειν. αὐτὸς δὲ τῆς κώμης προελθὼν, ἐν πρῶτῳ καθεζόμεν. οἱ δὲ Τιβεριεῖς ὁρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς, καὶ πολλὰ κατεκερτόμεν. τοσαύτη γὰρ ἀφροσύνη κατέχευεν αὐτὰς, ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπὴ κλίνην προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱσάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. διστιθέμεν δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

Ξγ'. Βυλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτὰς, παρεκάλειν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ Φίλων πολλῶν τε τῶν Φυλαξόντων αὐτὰς ἐλθεῖν. βύλεσθαι γὰρ ἔφην καταβάς, σπέντασθαι πρὸς αὐτὰς καὶ διανείμεσθαι τὴν προσασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τὴν ἄνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθεὶς, ἔκ ὤκησεν ἐλθεῖν. ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνέδραν ὑποπτεύσας, ἔμεινεν. ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ Φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτόν, ὑπαντίσας ἡσπαζόμεν Φιλοφρόνως, καὶ χάριν ἔχεν ὁμολόγησεν ἀναβάντι. μετ' ἃ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν, ὡς καταμόνας τι βυλόμενος εἶπεῖν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν Φίλων ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς μετ' ἐμῇ Φίλοις ἔδωκα. τὰς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. μάχης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον ἔπω τῶν Τιβεριέων νικῶντων, ἐπεφύγεσαν γὰρ οἱ παρ' ἡμῖν ὀπλίται, τὸ γινόμενον ἰδὼν, καὶ τὰς μετ' ἐμαυτῇ παρακαλίσας, νικῶντας ἤδη τὰς Τιβεριεῖς εἰς τὴν πόλιν συνεδίωξα. ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ τῆς λίμνης, προσέταξα τὴν πρώτην λαθῶσιν οἰκίαν, ἐμπρῆσαι, τὰτε δὲ γενομένης, νομίσαντες οἱ Τιβεριεῖς εἰληφθῆαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φόβου ῥίπτουσι τὰ ὅπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἰκέτευον φέισασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. ἐγὼ δὲ, πρὸς τὰς

autem in vicum alium deducebam, perinde quidem, ac alii, montanum, a Tiberiade vero quatuor stadiis distitum, quibus edixi, ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. quod cum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me conuicia iactabant. Immo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica funebri decenter instructa, mei imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent, cum lusu risuque. At ego, cum illorum dementiam adspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Cum autem vellem Simonem per insidias intercepte et cum eo Ioazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam, ut paulum extra urbem procederent, assumtis secum amicis et aliquam multis, qui eis praesidio essent, Velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, foedus cum illis ferire et Galilaeae praefecturam diuidere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire. Ioazarus vero, insidias suspicatus, domi manebat. Simoni igitur, cum adscendisset una cum amicis, qui ipsi praesidio essent, obuiam factus benigne comiterque eum salutabam, fatebarque, me gratiam illi habere, quod ad nos adscenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei seorsim remotisque arbitris vellem aliquid dicere; ubi longius eum abduxeram, medio in altum sublatum amicis, qui mecum erant, tradidi, in vicum proximum perducendum: militibusque descendere iussis, cum ipsis Tiberiada ibam oppugnatum. Cum autem utrinque acriter pugnatum esset, parumque aberat, quin victoria cederet Tiberiensibus, milites enim mei iam terga dederant, ipse, hoc conspecto, eos, qui mecum erant, adhortatus, victores prius Tiberienses in ciuitatem usque persequutus sum: aliis vero copiis lacum traiectis, mandauit, ut domum, quam primum occupassent, incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati, vi expugnatam esse ipsorum ciuitatem, prae metu arma abiiciunt, cumque vxoribus ac liberis supplices orabant, ut ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus

δεύσεις ἐπικλαοίς, τῆς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς ἐπέχον, αὐτὸς δὲ, καὶ γὰρ ἐσπέρα κατέλαβεν, μετὰ τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποσέψας, περὶ τὴν τῷ σώματος θερραπίαν ἐγινόμην. καλέσας δὲ ἐπὶ τὴν ἐξέασιν τὸν Σίμωνα παρεμυθίην περὶ τῶν γεγονότων, ὑπὶχνέμην τε δὲς ἐφόδια αὐτῷ παραπέμψειν εἰς Ιεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

ξδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιῦσαν ἡμέραν, μυρίους ἐπαγόμενος ὀπλίτας, ἦκον εἰς Τιβεριάδα. καὶ μεταπεμφάμενος εἰς τὸ σάδιον τῆς πρώτης αὐτῶν τῇ πλήθους, ἐκέλευσα φράζειν, οἵτινες εἶεν αἴτιοι τῆς ἀποσάσεως. ἐνδείξαμένων δὲ τῆς ἀνδρας, ἐκείνης μὲν δεδεμένης εἰς τὴν Ἰωταπάτην πάλιν ἐξέπεμψα, τῆς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν, καὶ δὲς ἐφόδια, μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαζάρεα καὶ ὀπλιτῶν πεντακοσίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτὰς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ Ιεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγγινώσκειν αὐτοῖς παρεκάλεον περὶ τῶν πεπραγμένων, ἐπανορθώσασθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ πίσει λέγοντες. τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύσαντα σῶσαι με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. καὶ γὰρ τοῖς ἔχουσιν προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν, ἀπειθῶντων δὲ μέχρι πολλῷ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ στρατιωτῶν λαμπροτέραν τῇ συνήθους περικείμενον εὐλην, ἐπυθόμην, πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ, ἐκ τῆς κατὰ πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀπάσιν ἠπέλησα μείζω τιμωρίαν ἐπιθήσειν, μὴ κομίσασιν εἰς ἐμὲ φανερὰ ἥρπαικισαν, πολλῶν δὲ συναχθέντων, ἐκάστω τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνώδην ἀποδεδῶκα.

ξε'. Γεγονώς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως, βέλομαι πρὸς Ἰῆσον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τῶν πραγμάτων γεγενηφότα, πρὸς τε τῆς ἄλλης τῆς ἰστορίας, μὲν γράφειν ὑπὶχνέμενος, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρεας, καὶ δι' ἔχθραν ἢ καὶ χάριν τὸ ψεῦδος ἐκ ἐντροπομένης, μικρὰ διελθεῖν. πρᾶττωσι μὲν γὰρ ὅμοιον τι τοῖς περὶ συμβολαίων πλαστὰ

flexus, impetum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper appetebat) vna cum militibus ab urbis obsidione reuersus, corpori curando incumberebam. cumque Simonem ad conuiuium adhibuissem, eum super iis, quae acciderant, consolabar: atque promittebam fore, vt, dato ei viatico, Hierosolyma deduceretur saluus et incolumnis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus Tiberiada veniebam: populiue istius primoribus in circum accitis, iussi, vt, quinam essent defectionis auctores, dicerent. Cumque homines indicassent, eos quidem victos in urbem Iotapata misi; Jonathan vero et Ananiam sociosque vinculis solutos et commeatu instructos, vna cum Simone et Ioazaro, et militibus quingentis, qui eos custodirent obseruarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tiberienses, cum ad me iterum confluxissent, supplices obsecrabant, vt quae facta essent illis ignoscerem; dicentes, se emendaturos esse, quae male fecissent, suae in posterum erga me fidei constantia. Insuper orabant, vt, quaecunque ex spoliis supererant, iis seruantur, qui ea perdiderant. atque ego ea habentibus imperabam, vt omnia penes ipsos in medium afferrent: diuque cunctantibus iussa mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus, velle solito splendidior indutum, eam vnde haberet interrogabam. cumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus castigari iubebam, aliis me atrocior poenam inflicturum esse minatus, nisi, quicquid rapuerant, in aprium protulerint. Multis itaque compositis, Tiberiensibus, quod quisque pro suo agnouit, reddidi.

65. Cum autem ad hanc narrationis meae partem de-
venerim, libet mihi verba aliquot facere ad iustum, qui et ipse hisce de rebus opus composuit, et ad caeteros item, qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiae falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem faciunt, ac ii, qui de rebus contractis scripta in me-

γράμματα συντιθέσιν, τῷ δὲ μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν
 ἐκείνοις δεδιέναι, καταφρονῶσι τῆς ἀληθείας. Ἰδὼς γὰρ
 συγγράφειν τὰς περὶ τῶν ἐπιχειρήσας πράξεις, καὶ τὸν
 πόλεμον, ὑπὲρ τῆς δοκεῖν φιλόπρονος εἶναι, ἐμὲ μὲν κατέψευ-
 σαι, κλήθευσε δὲ ἑοδὲ περὶ τῆς πατρίδος. ὅθεν, ἀπολογί-
 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη ἔχω καταψευδομαρτυρούμενος,
 ἐρῶ τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. καὶ μὴ θαυμάσῃ τις, ὅτι
 μὴ πάλα περὶ τῶν ἐδήλωσα. τῷ γὰρ ἱστορίαν ἀναγρά-
 φοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον, ἔξῃσι δ' ὅμως μὴ πι-
 κρῶς τὰς τινων πονηρίας ἐλέγχειν, ἢ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνας
 χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτῇ μετριότητα. „πῶς οὖν, ἴνα
 „Φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς παρόντα, Ἰδὼς, δεινότετε συγγρα-
 „φῶν, τῷτο γὰρ αὖχης περὶ σεαυτῇ, αἵτιοι γεγόναμεν
 „ἐγὼ τε καὶ Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σε τῆς πρὸς Ῥωμαίους
 „καὶ πρὸς τὸν βασιλέα σάσεως; πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
 „Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τῇ κοινῇ τῶν Ἰεροσολυμιτῶν χει-
 „ροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς, ἢ μόνον ἀνείληθα-
 „τε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ Δέκα πόλεις ἐπο-
 „λεμῆτε. σὺ γὰρ τὰς κώμας αὐτῶν ἐνέπρησας, καὶ ὁ σὸς
 „οἰκίτης ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης ἐπισεν. ταῦτα δὲ ἔκ.
 „ἐγὼ λέγω μόνος, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὐσπασιανῇ τῇ αὐ-
 „τοκράτορος ὑπομνήμασιν ἕτως γέγραπται. καὶ τίνα τρέ-
 „πον ἐν Πτολεμαίδι Οὐσπασιανῇ κατεβόησαν οἱ τῶν Δέ-
 „κα πόλεων ἑνοικοι, τιμωρίαν ὑποχεῖν σε τὸν αἴτιον ἀξιῶν-
 „τες. καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὐσπασιανῇ κελεύσαντος,
 „εἰ μὴ Βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἐξουσίαν ἀποκτενῆναι σε,
 „πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερνίκης δεηθείσης, ἔκ ἀνελὼν δεδε-
 „μένον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐφύλαξεν. καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ
 „πολιτεῖαί σε σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον,
 „καὶ ὅτι σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. ὦν τὰ τεκμή-
 „ρια καὶ γὰρ δηλώσω μετ' ὀλίγον. βέλομαι δ' εἰπεῖν καὶ
 „πρὸς τὰς ἄλλας Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σε, καὶ παραστήσαι
 „τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστορίαις, ὅτι μήτε Φιλο-
 „γράμμοιοι, μήτε Φιλεβασιλεῖς γεγόνατε. τῶν ἐν τῇ Γαλι-

dium afferunt ficta et commentitia: sed quod similia, ac isti, non metuant supplicia, parui pendunt et contemptui habent veritatem. Iussus igitur de iis, quae a nobis gesta fuerint, et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo memet contra falsa testimonia defendere) libere loquar ea, quae hactenus silui. neque mirum cuiquam sit, quod non antea ea indicauerim. Historiam enim scribenti vera dicere in primis necessarium est: licet tamen ei non acerbe redarguere quorundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut sese moderatum esse ostendat: „Quo modo igitur, (ut ipsum tanquam praesentem alloquar) Iuste, historicorum grauissime, (id enim tibi met arrogas) ipse et Galilaei patriae tuae auctores fuimus solitionis aduersum Romanos et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum praetor Galilaeae essem constitutus, tu et Tiberienses vniuersi non solum arma corripuistis, sed et Syriae Decapoli bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendiisti, tuusque famulus in acie illic cecidit. atque haec non a me tantum dicuntur, sed et in Vespasiani imperatoris commentariis scripta reperiuntur: et quo modo Vespasianum apud Ptolemaida clamoribus prosequuti sunt Decapolitani, te vnum malorum auctorem ad supplicium deposcentes. Et poenas certo dedisses iussu Vespasiani, nisi Agrippa rex, accepta potestate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia victum seruasset. Quin et res, quas postea in republica gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod tu patriae tuae auctor fueris defectionis a Romanis. id quod multis indiciis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facereque, ut sciant, qui nostras legent historias, quod neque Romanorum, neque regis, amici fueritis. Urbium in Galilaea maxi-

„λαία πόλεων αἱ μέγισται, Σεπφῶρις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ
 „πατρίς, ὧ Ἰῷσε. ἀλλὰ Σεπφῶρις μὴν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ
 „τῆς Γαλιλαίας κειμένη, καὶ περὶ αὐτὴν κύμας ἔχουσα πολ-
 „λας, καὶ τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους εἶπερ
 „ἠθέλησεν, εὐχέως, διεγνωκυῖα τῇ πρὸς τῆς δεσπότας ἐμ-
 „μένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέκλειπτε, καὶ
 „στρατεύεσθαι τινα τῶν πολιτῶν Ἰσδαίοις ἐκώλυσεν. ὅπως
 „δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλὲς εἴη, ἠπάτησάν με τείχε-
 „σιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶσαι προτρέψαντες. καὶ παρὰ
 „Κεσίῃ Γάλλῃ τῇ τῶν ἐν Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγμάτων ἡγε-
 „μονεύσαντος Φερεᾶν ἐκόντες ἐνεδέξαντο, κατὰφρονήσαν-
 „τες ἐμῷ τότε μέγα δυναμένῳ, καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως ὄν-
 „τος. πολιορκημένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν πόλεως Ἰε-
 „ροσολύμων, καὶ τῇ κοινῇ πάντων ἱερῷ κινδυνεύοντος ἐν τῇ
 „τῶν πολεμίων ἐξουσία γενέσθαι, συμμαχίαν ἐκ ἐπιμψαν
 „μὴ βελλόμενοι δοκεῖν κατὰ Ῥωμαίων ὄπλα λαβεῖν. ἡ δὲ
 „σὴ πατρίς, ὧ Ἰῷσε, κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ
 „ἀπέχουσα Ἰππῶν μὲν σάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξή-
 „κοντα, Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπερκό-
 „βασιλείας, μηδὲ μιᾶς δὲ πόλεως Ἰσδαίων παρακειμένης,
 „εἰ ἠθέλειν τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίσιν φυλάττειν ῥάως ἐδύνα-
 „το. καὶ γὰρ ἢ τε πόλις, ὃ τε δῆμος ὄπλων εὐπορεῖτο.
 „ἀλλ', ὡς σὺ φῆς, αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε. μετὰ ταῦτα δὲ,
 „τίς, ὧ Ἰῷσε; πρὸ γὰρ τῆς Ἰεροσολύμων πολιορκίας οἶδας
 „ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γινόμενον, καὶ ἰωτάπατα κατὰ κρᾶ-
 „τος ληφθέντα, Φερεῖά τε πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων
 „ὄχλον κατὰ τὴν μάχην πεσόντα. τότε ἔν ἐχερὴν ὑμᾶς,
 „πάντως ἀπηλλαγμένους τῇ δι' ἐμὲ φόβῳ, ρίψασθαι τὰ
 „ὄπλα καὶ παραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτε δὲ
 „ἔχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκαζόμενοι ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτὰς ὤρ-
 „μήσατε πόλεμον. ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε Οὐεσπασια-
 „νόν, ἕως αὐτὸς ἀφικόμενος μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως
 „προσέλθῃ τοῖς τείχεσι, καὶ τότε διὰ φόβον τὰ ὄπλα
 „κατέθεθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ πόλις ἤλω κατὰ κρᾶ-

mae sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Iuste, patria.
Sed Sepphoris quidem in media Galilaea sita, et circa
se habens vicos quam plurimos, quaeque facile pote-
rat, si quidem voluisset, aduersus Romanos aliquid
audere, secum tamen statuens suam erga dominos fi-
dem seruare, et me vrbe sua exclusit; edictoque pro-
hibuit ciuium suorum quemquam Iudaeis merere: vt-
que a me extra periculum esset, dolo me induxerunt
ciues, vt urbem eorum moenibus munirem. quo facto
praesidium receperunt a Cestio Gallo, qui Romanis
legionibus in Syria praeerat: me contempto, qui tum
potens valde eram et caeteris omnibus terrori. Cum
autem eo tempore oppugnarentur Hierosolyma, vrbs
apud nos amplissima, et parum abesset, quin templum
omnibus comune in hostium potestatem veniret, non
miserunt suppetias, quod videri nollent arma sum-
sisse aduersus Romanos. Tua vero patria, o Iuste,
ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo-
triginta stadiis, Tadaris sexaginta, et Scythopoli in
ditione regis centum et viginti, neque Iudaeorum
vrbs vlla ei adiaceret, ea, inquam, si voluisset, fa-
cile Romanis fidem seruare potuit. nam et ciuitati
ipsi et populo abunde armorum erat. Verum, vt
tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis post-
ea, o Iuste? nam antequam obsiderentur Hieroso-
lyma, nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta
Iotapata, multaque castella, magnamque populi Ga-
lilaeae partem acie cecidisse. Tunc igitur oportebat
vos, omnino a mei terrore liberatos, arma ab-
iecisse, et auxilio venisse regi Romanisque; quan-
doquidem non sponte, sed necessitate coacti, in
bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantisper ex-
spectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus suis
copiis moenibus oppugnandis sese admoueret: ac
tunc demum prae metu arma posuistis, et procul
dubio vestram vi expugnasset urbem, nisi regi sup-

„τος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῳ καὶ τὴν ἄνοιαν ὑμῶν παρα-
 „τρεμένῳ συνεχώρησεν Οὐσπασιανός. ἐκ ἐγὼ τοίνυν αἴτιος,
 „ἀλλ' ὑμεῖς οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. εἰ ἢ μέμνηθε, ὅτε
 „τοσαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος, ἠδένα διέφθαιρα;
 „σασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, ἢ διὰ τὴν πρὸς τὸν
 „βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοίαν, διὰ δὲ τὴν ὑμετέραν αὐ-
 „τῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν πολιτῶν ἀπε-
 „κτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμῷ πολιορκημένῳ ἐν Ἰω-
 „ταπατοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων. τί δ' ἔχει κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύ-
 „μων πολιορκίαν διχίλιοι Τιβερίων ἐξητάθησαν, οἱ μὲν
 „ποπτωκότες, οἱ δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι; ἀλλὰ σύ πο-
 „λέμιος ἢ γεγονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔσυχες.
 „καὶ τῷτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμῷ φόβον φημί σε πεποιηκέναι.
 „καὶ γὰρ μὴν πονηρὸς, ὡς λέγεις. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας,
 „ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὐσπασιανῷ θανῶν
 „κατακρίθηντι, ὁ τοσούτοις δωρησάμενος χρήμασιν, τίος
 „ένεικεν ὕστερον οἷς μὲν ἔδησε, τοσαυτάκις δὲ φυγῇ τὴν
 „πατερίδα προσέταξε; καὶ ἀποθανῶν δὲ κτελὺσας ἅπαξ,
 „τῇ ἀδελφῇ Βερένῃ, πολλὰ δειθείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχα-
 „ρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα ὁ δὲ τὰ κακουργήματα τάξιν
 „ἐπιστολῶν σοι πισεύσας, ὡς καὶ ταύτας σὲ εὗρε ραδιερ-
 „γῶντα, ἀπήλασεν τῆς ὕψεως. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγ-
 „χων ἐπ' ἀκριβὲς εἶω. θαυμάζεις δ' ἐπισί μοι τὴν σὴν
 „ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν, ἀπάντων τῶν τὴν πραγμα-
 „τείαν ταύτην γεγραφότων αὐτὸς ἄμεινον ἐξηγγελκέναι.
 „μήτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν ἐπιστάμενος,
 „ἧς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ, μήθ' ὅσα ἔπαθον
 „Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπατῶν πολιορκίας ἢ ἔδρασαν ἡμᾶς
 „παρακολοθῆσας, μήθ' ὅσα κατ' ἐμαυτὸν ἔπραξα πολιορ-
 „κούμενος δυνηθεὶς πυθέσθαι. πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγέλαν-
 „τες ἂν διεφθάρησαν ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. ἀλλ'
 „εἴσως τὰ κατὰ Ἱεροσολυμιτῶν πραχθέντα μετὰ ἀκριβείας
 „φήσεις συγγεγραφέναι. καὶ πῶς εἶόν τε; ἔτε γὰρ τῷ πο-
 „λέμῳ παρέτυχες, ἔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα.

„plicanti vestramque stultitiam excusanti vos condona-
„let Vespasianus. Non mea igitur est culpa, sed vestra,
„qui belligerare studuistis. Annon meministis, quod,
„vobis toties superatis, vestrum neminem interfecerim?
„Cum vero vos seditionem inter vosmet agitareris, non
„ex benevolentia erga regem et Romanos, sed vestrum
„ipforum ex malitia, centum et octoginta quinque ci-
„ves occidistis, quo tempore ipse a Romanis obsiderer
„Iotapatis. Quid? annon in Hierosolymitana obsidione
„recensita sunt Tiberiensium duo millia, qui partim ce-
„ciderunt, partim captivi facti sunt? Sed forsitan tu ho-
„stem te fuisse negabis, quod tum profugeris ad re-
„gem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu quidem
„me hominem improbum esse dicis. Verum rex Agrip-
„pa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam indul-
„sit et tam magna pecunia te donavit, qua demum causa
„semel et iterum in vincula te coniecit, totiesque e pa-
„tria in exilium ire iussit? cumque semel te morti ad-
„dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus mo-
„tus salutem tibi concessit? Postea vero cum te, tot li-
„cet maleficiis deprehensum, ei ab epistolis esse voluiss-
„set, ut comperit, hic quoque te mala fide rem age-
„re, a conspectu suo te abegit. Sed in hac diligen-
„tius inquirere eaque redarguere desino. Caeterum
„mihi subit mirari impudentiam tuam, qui ausus sis
„dicere, te omnibus, qui harum rerum historiam li-
„teris mandarunt, melius eas scriptis tuis enarrasse,
„cum nec ea resciveris, quae per Galilaeam gesta
„sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem) nec eo-
„rum, quae Romani passi sunt Iotapatorum obsidio-
„ne, nosae pati fecerunt, notitiam allequutus fue-
„ris; nec res a me gestas, dum obsiderer, discere po-
„tueris. nam omnes, qui ista narrando erant, acie-
„rum conflictu illic perierunt. Sed forte dices, te
„accurate omnia perscripsisse, quae gesta erant contra
„Hierosolymitas. Et qui potuisti, cum nec ei bello
„interfueris, nec Caesaris commentarios legeris? maxi-

„μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρες ὑπομνήμασιν ἐναν-
 „τίαν πεποίησαι τὴν γραφὴν. εἰ δὲ θαρρεῖς ἄμεινον ἀπάν-
 „των συγγεγραφέναι, διὰ τί, ζώντων Οὐεσπασιανῆ καὶ Τί-
 „του τῶν αὐτοκρατόρων τῷ πολέμῳ γενομένων, καὶ βασιλέως
 „Αγρίππας περιόντος ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτῆ πάντων,
 „ἀνδρῶν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλεῖστον ἠκόντων, τὴν
 „ἱστορίαν ἢ ἔφερες εἰς μέσον; πρὸ γὰρ εἴκοσιν ἐτῶν εἶχες
 „γεγεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλεῖ τῆς ἀκριβοείας τὴν
 „μαρτυρίαν ἀποφέρειν. νῦν δ', ὅτε ἐκείνοι μὲν ἔτι εἰσὶ
 „μεθ' ἡμῶν, ἐλεγχεσθῆναι δ' ἔνομίζεις, τεθάρρηκας. ἢ μὴν
 „ἐγὼ σοὶ τὸν αὐτὸν τρόπον, περὶ τῆς ἐμαυτῆ γραφῆς ἔδει-
 „σα. ἀλλ' αὐτοῖς ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτορσι τὰ βιβλία,
 „μόνον ἢ τῶν ἔργων ἤδη βλεπομένων. συνήδην γὰρ ἐμαυ-
 „τῷ τετηρηκότι τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 „ρίας τεύξεσθαι προσδοκήσας ἢ διήμαρτον. καὶ ἄλλοις δὲ
 „πολλοῖς εὐθύς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν ἔτι καὶ παρετε-
 „τυχήμεσαν πολέμῳ, καθάπερ βασιλεὺς Αγρίππας καὶ
 „τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. ὁ μὲν γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος
 „ἕως ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβλήθη τὴν γνώσιν τοῖς ἀνθρώποις
 „παραδῆναι τῶν πράξεων, ὥςτε χαράξας τῇ ἐαυτῆ χειρὶ τὰ
 „βιβλία δημοσιεύσεσθαι προσέταξεν. ὁ δὲ βασιλεὺς Α-
 „γρίππας ἐξήκοντα δύο γέγραφεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀλη-
 „θείας παράδοσιν μαρτυρῶν. ὧν δὴ καὶ δύο ὑπέταξα, καὶ
 „βληθέντι σοὶ τὰ γεγεγραμμένα γινῶναι πάρεστιν ἐξ αὐτῶν.
 „ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΙΩΣΗΠΩ, ΤΩΙ ΦΙΛΑΤΩΙ
 „ΧΑΙΡΕΙΝ. Ἡδιστα διήλθον τὴν βίβλον. καὶ μοι πολὺ
 „ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραφάντων ἡκριβω-
 „κέναι. πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. ἔρρωσο Φίλτατε.”
 „ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΙΩΣΗΠΩ, ΤΩΙ ΦΙΛΑΤΩΙ
 „ΧΑΙΡΕΙΝ. Εξ ὧν ἔγραψας, ἡδὲ μιᾶς εἰκοσας χεῖρ' ἐν δι-
 „δασκαλίᾳ ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς ὅλης ἀρχῆθεν. ὅτ' ἂν
 „μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτός σε πολλὰ κατηχῆσω τῶν
 „ἀγνοουμένων.” ἐμοὶ δὲ ἀπαρτιομένης τῆς ἱστορίας, Αγρίπ-
 „πας, ἢ κολακεύων, ἡδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ, ἡδὲ εἰρω-

„moque est indicio, quod scripseris contra quam Caesar
„in commentariis. Quod si confidis, te caeteris omni-
„bus in scribendo praestitisse, cur non, dum viuerent
„Vespasianus ac Titus, quorum imperatorum auspiciis
„confectum erat bellum, et dum Agrippa rex superstes
„esset, cognatique eius, viri Graecarum literarum peri-
„tissimi, historiam tuam in lucem edidisti? eam utique
„ante viginti annos scriptis consignatam habebas: et pote-
„ras ab iis, quibus omnia explorata erant, accuratae di-
„ligentiae testimonium retulisse. Nunc vero, quando illi
„quidem nobiscum esse desierunt, teque redargui non
„posse arbitraris, ausus es librum edere. At non ego
„de meis libris perinde, ac tu, sum veritus: sed ipsis im-
„peratoribus eos obtuli, cum res gestae paene adhuc ante
„omnium oculos versarentur; quippe conscius eram mihi
„seruatæ ubicunque veritatis. Ac proinde cum testimo-
„nium illorum sperauissem, non sum expectatione mea
„frustratus. Quinetiam cum pluribus aliis historiam
„meam comunicauim, quorum nonnulli bello interfue-
„rant: inter quos fuit rex Agrippa, et quidam ex eius
„propinquis. Nam Titus quidem imperator ex iis solis
„rerum gestarum notitiam hominibus tradi tantopere vo-
„luit, ut manu sua subscriptos publicari praeceperit: rex
„vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epistolas, quibus
„veritatem a me traditam esse testatur. Ex quibus sane
„duas etiam subieci; et tibi, si volueris, inde licet ea
„cognoscere, quae scripta erant.” REX AGRIPPA IO-
„SEPHO CARISSIMO S. Libenter admodum perle-
„gi librum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et ac-
„curate, quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
„tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
„quum est illius. Vale, carissime.” „REX AGRIPPA IO-
„SEPHO CARISSIMO S. Ex iis, quae scripsisti, nihil
„desiderare videris, quod aliquis te edoceat, ut nos res
„omnes, quae gestae fuerint ab initio, perspedas habeamus.
„tamen cum me conueneris, ipse faciam, ut auditione ali-
„quam multa accipias, quae forsitan ignorasti.” Mihi autem,
„historia absoluta, Agrippa, non adulatione utens, hoc enim

„νευόμενος, ὡς σὺ Φήσεις, πόρρω γὰρ ἦν ἐκείνος τοιαύτης „κακοηθείας, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ „πάντες οἱ ταῖς ἰσορίαις ἐντυγχάνοντες.” ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τὸν Ἰῆσον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παράθεσιν, μέχρι τῶντων λελέχθω.

Ξς'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβεριάδα, καὶ καθίσας τῶν Φίλων συνέδριον, ἐβλεπόμενῃ περὶ τῶν πρὸς Ἰωάννην πρᾶχθησομένων. ἰδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς Γαλιλαίοις ὀπλίσαντά πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ λαβεῖν παρ' αὐτῷ δίκας ὡς πάσης τῆς σάσεως αἰτίῃς γεγονότος. ἔκ ἡρεσκόμενῃ δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς ταραχὰς χωρὶς Φόνος κατατέλλειν. ὅθεν δὴ παρήνευσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τῆ γυνῶται τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τὸν Ἰωάννην ὄντων. ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γινῆς ἐγὼ τῆς ἀνθρώπου, ὅτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, διὰ τῆς πίστιν καὶ δεξιὰν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννη θελήσασι λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἴκοσι χρόνον προέτεινα τοῖς βυλεύσασθαι θέλῃσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. ἠπέλκην δὲ, εἰ μὴ ρίψωσιν τὰ ὄπλα, καταπρήσσειν αὐτῶν τὰς οἰκήσεις καὶ δημοσιώσκειν τὰς ἐπίας. ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ ταραχθέντες ἔ τι μετρίως, καταλείπῃσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὄπλα ρίψαντες ἦκον πρὸς με τετρακιχίλιοι τὸν ἀριθμόν. μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμεναν οἱ πολῖται, καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Ἰωάννης μὲν, ἔτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμῶ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοβος ἔμεινεν.

Ξζ'. Κατὰ τῶτον δὲ τὸν καιρὸν Σιπφωρεῖται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὄπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν τειχῶν ὀχυρότητι, καὶ τῷ πρὸς ἐτέροις ὄντα με ὀρεῖν. πέμπῃσι δὴ πρὸς Κέσιον Γάλλον, Συρίας δ' ἐν ὕτος ἡγεμῶν, παρακαλῶντες ἢ αὐτὸν ἢ κεν θᾶττον παραληφόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψῃ τὰς Φρερήσοντας. ὁ δὲ Γάλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέχετο, τότε δὲ, ἔ διςτάφησεν. καὶ γὰρ ταῦτα

„ei non conueniebat, neque, ut tu dices, dissimulatione, „nam plurimum aberat ab ista ingenii malignitate, sed, „quemadmodum ii omnes, qui historias legunt, de veritate eius testimonium perhibebat.” Et haec quidem, quae ad Iustum spectant, quocum necessario instituenda erat comparatio, haecenus dicta sunt,

66. Ego vero cum res Tiberiadis curassem et amicorum concilium coëgissem, deliberabam, quid de Ioanne faciendum esset. Et Galilaeis quidem omnibus placuit, ut, cum eos armis instruxissem, in Ioannem impetum facerem, deque eo tanquam seditionis totius auctore poenas sumerem. At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat sine caede tumultus componere. Quam obrem eos adhortatus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum, qui cum Ioanne erant, nomina ediscerent. Quod cum illi fecissent, comperto mihi, qui viri essent, edictum proposui, quo fidem dextramque me illis porrigere dicebam, qui a Ioanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium ad cogitandum eis praescripti, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma proiicerent, me ignem illorum domibus subiecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, et non mediocri timore perculsi, Ioannem quidem relinquunt, armisque proiectis ad me veniebant, numero circiter quatuor hominum millia. Soli vero apud Ioannem manserunt ciues ipsius, et peregrini quidam e Tyrionum metropoli, plus minus mille et quingenti. Ioannes quidem, ita meo vnus stratagemate superatus, deinceps in patria prae metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritae suntis animis ad arma prouolant, freti firmitate moenium, et quod me viderent aliis rebus distineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriae praefes) rogantes, ut aut ipse ocyus veniret in suam fidem illorum ciuitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum praesidium. Gallus vero se quidem venturum esse promittebat; sed de tempore nihil constituit. Et ego, cum ista

πυθόμενος, ἀναλαβὼν τὰς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας, καὶ ὀρ-
 μήσας ἐπὶ τῆς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ
 κράτος. λαβόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρεῖναι
 τῇ μίσῃ τὸν καιρὸν οἰηθέντες, εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ
 πρὸς ταύτην τὴν πόλιν, ὥρμησαν ὡς ἄρδην ἀφανίσοντες
 πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. εἰσδραμόντες οὖν ἐνεπὶμπρησαν
 αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες. οἱ γὰρ ἄν-
 θρωποι δέισαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. διήρπα-
 ζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον ἑδέναι πορεύσεως κατὰ τῶν
 ὁμοφύλων παρελίμπανον. ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος, σφόδρα
 διετίθην ἀνιερῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπο-
 μιμνήσκων, ὅτι τοιαῦτα δεῖν ὁμοφύλους ἢ ἐστὶν ὅσιον. ἐπεὶ
 δ' ἔτι παρακαλῶντος, ἔτι προσάσσοντος ἤκουον, ἐνῖκα δὲ
 τὸ μῖσος τὰς παραινήσεις, τῆς πισωτάτης τῶν περὶ ἐμὲ
 φίλων ἐκέλευσα διαδῆναι λόγους, ὡς Ῥωμαίων μετὰ μεγά-
 λης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβλη-
 κότων. ταῦτα δ' ἐποίουν ὑπὲρ τῆς τῆς Φήμης ἐμπιστάσεως
 ἐπιχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὀρμὰς, διασωσάμην δὲ τὴν
 τῶν Σεπφωρίτων πόλιν. καὶ τέλος προύχρησε τὸ στρατή-
 γημα. τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες, ἐφοβήθησαν ὑπὲρ
 αὐτῶν, καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρκαγὰς ἔφυγον. μάλιστα
 δὲ, ἐπεὶ καὶ τὸν στρατηγὸν ἰώρων ταῦτα ποιεῖντα. πρὸς
 γὰρ τὸ πισὸν τῆς Φήμης, ἐσκηπτόμην ὁμοίως αὐτοῖς δια-
 τίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ, παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν, ὑπὸ
 τῇ ἐμῇ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ξη'. Καὶ Τιβεριᾶς δὲ παρ' ὀλίγον διησπάσθη ὑπὸ Γα-
 λιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπιστάσεως. τῶν ἐκ τῆς βελῆς
 οἱ πρῶτοι γράψασι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλῶντες ἀφι-
 κέσθαι πρὸς αὐτὴς παραληψόμενον τὴν πόλιν. ὑπέχετο βα-
 σιλεὺς ἔρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀντιγράψει, καὶ τῶν πε-
 ρὶ τὸν κοιτῶνά τι, Κρίσπῳ μὲν τῆνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίῳ,
 δίδωσι πρὸς τῆς Τιβεριᾶς φέρειν. τῆτον κομίσαντα γράμ-
 ματα γνωρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ συλλαβόντες ἄγασιν
 ἐπ' ἐμέ. τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παραξυνθὲν, ἐφ'

accepissem, assumtis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilaei vero, hac occasione arrepta, ratique, sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim ciuitati infesti erant infensique) incitati ferebantur in eam, quasi ciues omnes aduenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque cum excursionem fecissent, aedes illorum, quas incolis vacuas deprehendebant, igne cremarunt. nam homines prae metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant aduersus populares suos. Ista cum ego animaduertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam, ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare eiusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti, neque imperanti, morem gererent, (nam admonitionibus praeualebat odii magnitudo) amicorum, qui circa me erant, fidiissimos iussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Haec aptem eo faciebam, ut, fama eius rei percrebrescente, Galilaeorum quidem impetus reprimeretur, seruarieturque Sepphoritarum ciuitas. Tandemque mihi bene successit hoc stratagemæ. Audito enim eiusmodi nuncio, sibiipsis timuerunt; relictisque a tergo, quae rapta ceperant, fugae se mandarunt; praesertim cum me ducem suum eadem facere viderent. nam ad fidem rumori faciendam, simulabam, me similiter ac illos periculo terreri. Sepphoritae autem praeter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum absuit quin a Galilaeis diriperetur, ex huiusmodi causa. Senatus eius primores scribunt ad regem, rogantes, ut ad eos veniret urbemque sub imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat, illisque rescripsit; et literas ad Tiberienses perferendas cuidam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem nomine, genere vero Iudaeo. Galilaei hunc, qui literas deferabat, a suis agnitum comprehensumque, ad me ducunt: plebs autem omnis, hac re au-

ὅπλα τρέπεται. συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταχόθεν κατὰ τὴν ἐπιῴσαν, ἦκον εἰς Ἀσωχὴν πόλιν, ἐνθα δὲ τὴν κατάλυσιν ἐποιῶμην, καταβοήσεις τε σφύδρα ἐποιῶντο, προδόντιν ἀποκαλῶντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως φίλην. ἐπιτρέπειν τε ἡξίαν αὐτοῖς καταβάσιν ἄρδην ἀφανίσαι. καὶ γὰρ πρὸς τὰς Τιβεριεῖς ἔχον ἀπεχθῶς, ὥς πρὸς τὰς Σεπωρεῖτας.

ξθ'. Εγὼ δὲ ἀκῆσας ἠπόρεον, τίνα τρόπον ἐξαεπάσω τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὀργῆς ἐπ' αὐτὴς. ἀρνήσασθαι γὰρ ἔκ ἐδυνάμην, μὴ γεγραφέναι τὰς Τιβεριεῖς καλῶντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκείνων πρὸς αὐτὰς ἀντιγραφῇ τὴν ἀλήθειαν. σύνεως ὅν πολλὴν ὥραν γενόμενος, „ὅτι μὲν ἡδικήκασιν, εἶπον, Τιβεριεῖς, οἶδα „καί γ' τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς ἔκωλύσω διαεπάσω. δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως τὰ τηλικαῦτα πράττειν. ἔγὰρ μόνοι Τιβεριεῖς προδότης τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν „γεγόνασιν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. προσμένετε δὲ, μέχρι τὰς αἰτίας ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ τότε πάντας ὑποχειρίους ἔξετε, καὶ ὅσας ἰδίᾳ „ἐπάξαι δυνήσεσθε αὐτῶν.“ καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεισα τὸ πλῆθος, καὶ παυτάμενοι τῆς ὀργῆς διελύθησαν. τὸν παρὰ βασιλέως δὲ πεμφθέντα δῆσαι κελεύσας, μετ' ἑπολάς ἡμέρας ἐπὶ τίνα τῶν ἑμαυτῷ χρεῶν ἐπείγμεσαν σκληψάμενος ἐκδημῶν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον λάθρα, προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιώτην Φύλακα, καὶ Φυγεῖν πρὸς βασιλέα. Τιβεριάς δὲ μέλλετα δεύτερον ἀφανίζεσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ προνοία τῇ περὶ αὐτῆς ὅζον ἔως κίνδυνον διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τῆτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰῆτος ὁ Πιστῷ παῖς λαθὼν ἐμὲ διαδιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. τὴν αἰτίαν δὲ, δι' ἣν τῷτο ἔπραξεν, ἀφηγήσομαι. λαβόντος ἀρχὴν Ἰουδαίοις τῷ πρὸς Ῥωμαῖς πολέμῳ, Τιβεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακῆειν βασιλεῖ, καὶ Ῥωμαίων μὴ ἀφίστασθαι. κείθει δ'

data, valde exasperata erat, et ad arma procurrebat. cumque multi postmodum eius diei undique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua tum diuersabar, confestim veniebant; et vehementer vociferabantur, Tiberiada proditricem appellantes regisque amicam: postulabantque, ut permitterem eos, descensu illic facto, eam funditus euertere soloque aequare. Tiberiensibus quippe aequae infensi erant ac Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam, quomodo Tiberiadem iratis Galilaeis eriperem. nam inficiari non potueram, Tiberienses literis regem ad se, deditionem facturos, acciuisse: nam literae, ab illo ad eos rescriptae, rei veritatem arguebant. Itaque cum diu tacitus mecum cogitassem, tandem respondebam: „Tiberienses quidem inique egisse et ipse noui; nec per me stabit, quo minus urbem eorum diripiatis. veruntamen eiusmodi quid non nisi adhibito iudicio admittendum. non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt: sed et multi eorum, qui in Galilaea fidei spectatissimae habentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidicero, quinam fuerint proditionis auctores: et tunc eos omnes in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos singuli reos adducere potestis.” Atque haec loquutus persuasi multitudini: moxque, ubi ira resederat, domum quisque suam discesserunt. Cum autem eum, qui a rege missus erat, vinciri iussissem, non ita multis post diebus cum simulassem, me necesse habere e regno abire ad aliquid negotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, iussi, ut militum custodem suum inebriaret, atque ita ad regem fugeret. Iam vero cum in extremo excidii discrimine iterum constituta esset Tiberias, mea solertia, qua ei prouidebam, periculum breui adeundum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Iustus Pisti filius, me inficio, ad regem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, paucis exponam. Cum primum ortum esset bellum, quod Iudaei contra Romanos gesserunt, Tiberienses decreuerant regi parere et a Romanis nequitiam desciscere. Iustus vero

αὐτὸς Ἰῦτος ἐφ' ὅπλα χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτὸς ἐφίεμενος πραγμάτων, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχων ἄρξεν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἑαυτῇ πατρίδος. ἔ μὴν τῶν προσδοκηθέντων ἐπέτυχεν. Γαλιλαῖοί τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τὰς Τιβεριεῖς, διὰ μὴν ὧν ὑπ' αὐτῇ πρὸ τῆ πολέμου ἐπεπόνθεισαν, ἔκ ἡνείχοντο στρατηγόντος αὐτῶν Ἰῦτα. καὶ γὰρ δὲ τὴν προσασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τῷ κοινῷ τῶν Ἰεροσολυμιτῶν, πολλάκις εἰς τοσαύτην ἦκον ὀργήν, ὥς ὀλίγῃ δὲν ἀποκτεῖναι τὸν Ἰῦτον, φέρειν αὐτῇ τὴν μοχθηρίαν ἔ δυνάμενος. δέσας ἔν ἐκείνος, μὴ καὶ λάβῃ τέλος ἀπαξ ὁ θυμὸς, ἐπεμψε πρὸς βασιλέα, κρεῖσσον καὶ ἀσφαλέςτερον οἰκήσιν παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

οά'. Σεπφωρίται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέσιον Γάλλον ἐπεμψαν, καὶ ἤκειν παρεκάλον ὥς αὐτὸς θᾶττον παραληφόμενον τὴν πόλιν, ἢ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόψωσαν τὰς ἐπ' αὐτὲς τῶν πολέμιων ἐπιδρομάς. καὶ τέλος ἐπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν πάλιν συχνήν, ἣν ἐλθῶσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. καυχμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περίξ χώρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τὰς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἦκον εἰς Γαρεισίμην. ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρῳ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως ἀπέχων σαδίων εἴκοσι νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμιξα, καὶ τοῖς τείχεσιν προσέβαλλον. καὶ διὰ κλιμάκων ἐμβήσας συχνὰς τῶν στρατιωτῶν, ἐγκρατὴς τῇ πλείστῃ τῆς πόλεως μέρης ἐγενόμην. μετ' ἔ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἄγνοιαν ἀναγκαθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δύο καὶ δέκα Ρωμαίων πεζῶς, δύο δὲ ἱππεῖς, ὀλίγας δὲ Σεπφωριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. γενομένης δὲ ὕπερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδίου μάχης πρὸς τὰς ἱππεῖς, μέχρι πολλῆς καρτερώς διακινδυνεύσαντες ἠττήθημεν. περιελθόντων γάρ με τῶν Ρωμαίων, οἱ μετ' ἐμῇ δέσαντες ἔφυγον εἰς τὴν πίσω. πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τῷ σώματός με Φυλακὴν, Ἰῦτος τῆνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ τότε τὴν αὐτὴν

suadet eos arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraretque imperium adipisci Galilaeorum patriaeque suae. non tamen voti compos factus est. Nam et Galilaei Tiberiensibus infensi, ex ira, quam conceperant ob ea, quae ante bellum susceptum ab eo passi fuerant, iustum pro duce habere non ferebant. Quin et ego, cui commissa erat praefectura Galilaeae a communi Hierosolymorum, saepenuinero adeo ira accensus eram, ut parum abfuerim a iusto occidendo, quod malitiam eius perpeti nequiverim. Ille igitur veritus, ne ira mea aliquando in caedem prorumperet, ad regem misit, fore ratus, ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritae autem, praeter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes, ut ad eos ocyus veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quae hostium incursiones reprimeret. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad eos mittere copias aliquam multas pedestres equestresque: quas, cum venissent, noctu in urbem receperunt. Cum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumtis, qui mecum erant, militibus, Garesumem veniebam; ubi, castris positus valloque circumdatis, cum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis moenibus successi: cumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum peditibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis: vno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post praelio in planitie cum equitibus conferto, cum diu pericula fortiter adiissemus, tandem victi sumus. Nam cum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant prae metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit vnus eorum, quibus credita erat corporis mei custodia, Iustus nomine, quique apud regem

τάξιν ἰσχυράς. κατὰ τῆτος δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασι-
λέως δύναμις ἦεν ἰππική τε καὶ πεζική, καὶ Σύλλας ἐπ'
αὐτῆς ἡγεμὼν, ὁ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. ἔτος οὖν βαλ-
λόμενος στρατόπεδον Ἰηλιάδος ἀπέχον σαδίας πέντε, Φεβ-
ραν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγύσῃ, καὶ τῇ εἰς
Γάμαλα τὸ Φερίον, ὑπὲρ τῆς τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων
ὠφελείας τοῖς ἐνοικοῖσι ἀποκλείειν.

οβ'. Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐπυθέμην, πέμπω διχιλίς
ἐπλίτας, καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν. οἱ δὲ, καὶ χάρα-
κα θέντες ἀπὸ σαδίας τῆς Ἰηλιάδος πλησίον τῇ Ἰορδάνῃ
ποταμῷ, πλεόν ἀκροβολισμῶν ἔδεν ἐπραξάν, μέχρι τρισ-
χιλίς ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἦκον πρὸς αὐτάς. κατὰ
δὲ τὴν ἐπιῦσαν ἡμέραν, ἐν τινὶ Φάραγγι καθίσας λόχον
ἤκ' ἀπώθεν αὐτῶν τῷ χάρακι, προσκαλόμεν τὰς βασιλι-
κὰς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμῶν στρατιώταις σρέ-
ψαι τὰ νῶτα, μέχρις ἂν ἐπισπᾶσωνται τὰς πολεμίους προ-
ελθῆν. ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς
ἀληθείαις τὰς ἡμετέρας Φεύγειν, προσελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός
τε ἦν. κατὰ νῶτα δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας,
καὶ σφόδρα πάντας ἐθορεύθησαν. ἐγὼ δὲ εὐθύς ὀξείᾳ
χρησάμενος ὑποσροφῇ μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησα τοῖς
βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα. καὶν κατὰρθωτό μοι
κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πρᾶξις, μὴ ἐμποδῶν γενομένης
δαίμονός τινος· ὁ γὰρ ἵππος, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἐποιέμην, εἰς
τελματώδη τόπον ἐμπεσὼν, συγκατήνεγκέ με ἐπὶ τῷ ἐδά-
φει. θραύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρκίν
τῆς χειρὸς, ἐκομίσθην εἰς κώμην ΚεΦαρναώμην λεγομένην. οἱ
δὲ ἐμοὶ ταῦτ' ἀκῶσαντες, καὶ δεδοικότες, μὴ τι χεῖρον ἔκα-
θον, τῆς μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέχοντο. ὑπέστρεφον δὲ
περὶ ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. μεταπεμψάμενος οὖν ἰατροὺς καὶ
θεραπευτοὺς, τὴν ἡμέραν ἐκείνην αὐτῶν κατέμεινα πυρέξας,
δόξαν τε τοῖς ἰατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχέας μετακο-
μίσθην.

ογ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτῶν, πυθόμενοι τὰ κατ'

aliquando eundem locum tenerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copiae equestres pedestresque; et Sylla, qui dux eis praeerat, satellitum regionum praefectus. Hic igitur, cum ad stadia quinque a Iuljade castra posuisset, custodias praefecit viis, vni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilaeis commeatu incolas excluderet.

72. Ista quam primum ego acceperam, duo militum millia eo mitto, et, qui dux illis esset, Ieremiam. Illi vero, positis prope Iordanem amnem castris, stadii intervallo a Iuljade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die cum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regio ad pugnam prouocabam, admonitis, qui mecum erant, militibus, tantisper terga ut obernerent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus, nostros fugam non simulatam capeessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant, qui ex insidiis surgebant, et caeteros omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conuersus cum meis omnibus regiis obuiam processi, et in fugam compuli. Atque praelium mihi ea die ex animi sententia successisset, nisi fors quaedam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnabam, in locum coenosum forte incidens, simul cum ipso me solo allisit. Cum autem articulorum ad manus carpum facta esset contusio, deportatus eram in vicum, cui nomen Cepharnome. At mei, cum ista audiuissent, sollicitique essent, ne quid forsan peius mihi acciderit, ab hostibus quidem persequendis deslitterunt, atque reuerfi de me vehementer animis angebantur. Accitis igitur medicis et curatione adhibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus eram Taricheas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos per-

ἐμὲ, πάλιν ἐθάρσυσαν. καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ περὶ τῆς Φυλακῆς τῷ στρατοπέδῳ, διὰ νυκτὸς ἱππέων λόχον ἰδρύσαντες ἐν τῷ πέραν τῇ Ἰορδάνῃ, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. τῶν δ' ὑπακουσάντων καὶ μέχρι τῷ πεδίῳ διαλθόντων, ἐπιφανέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς, καὶ ταραξάντες αὐτοὺς εἰς φυγὴν ἐτρεψαν, ἔξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, ἃ μὴν μέχρι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. καταπεπλευκέναι γάρ τινας ὀπλίτας ἀκύναντες ἀπὸ Ταρχεῶν εἰς Ἰσλιάδα, φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οὐδ'. Μετ' ἃ πολὺν δὲ χρόνον Οὔεσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀφικνεῖσθαι, καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας. καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυρίων αὐτὸν καλῶντες καὶ Ρωμαίων πολέμιον. τὸν γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτῷ Φίλιππον ἔλεγον προδεδωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλήν, καὶ τὰς Ρωμαίων δυνάμεις τὰς ὕσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτῷ πρόσταξιν. Οὔεσπασιανὸς δὲ ἀκύνσας Τυρίους μὲν ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα, καὶ βασιλέα καὶ Ρωμαίους Φίλον, τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνευσεν πέμψαι Φίλιππον εἰς Ρώμην ὑφ' ἑξόντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμφθεὶς ἔχ' ἦκεν εἰς ὄψιν Νέρωνι. καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐχάτοις ὄντα διὰ τὰς ἐμπιστάσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὑπέσχεψι πρὸς τὸν βασιλέα. ἐπεὶ δὲ Οὔεσπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας Δέκα πόλεων κατεβόων Ἰούδαι τῷ Τιβερίῳ, ὅτι τὰς κώμας αὐτῶν ἐνέπερσεν. παρέδωκεν οὖν αὐτὸν Οὔεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολαδοσόμενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. ὁ βασιλεὺς δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικευφάμενος τῷ Οὔεσπασιανόν, ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σεπφωρεῖται δ' ὑπαντήσαντες, καὶ ἀσπασάμενοι Οὔεσπασιανόν, λαμβάνουσι δύναμιν καὶ στρατηγὸν Πλακίδον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τέτων, ἐπομένῃ μὲν, ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὔεσπασιανῷ ἀφίξεως. περὶ ἧς, τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχέαν κώμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποίησατο, καὶ ὡς ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἰωτάπατα ἀνεχώρησαν,

lata essent, quae mihi acciderant, animos resumserunt: cumque nouissent, negligentius custodiri castra, noctu trans Iordanem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad praelium prouocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, nostris terrore iniecto, eos in fugam verterunt. E nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. nam cum audissent, milites nonnullos Taricheis nauibus Iuliada aduectos esse, prae metu receptui cecinerunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. atque Tyrii regem maledictis incessere coeperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Romanorum. Eius enim exercituum praefectum Philippum regiam prodidisse dicebant, et Romanorum milites, qui Hierosolymis erant, idque ipsius iussu. At qui Vespasianus, his auditis, Tyrios quidem obiurgauit; quod virum, et regem et Romanorum amicum, contumeliis afficerent; regem vero adhortatus est, ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum, quae gesta erant, rationem redditurum. Philippus proinde Romam missus in Neronis conspectum non veniebat. cum enim offenderet eum in extremis agentem propter tumultus, qui incidebant bellumque ciuile, ad regem reuersus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaïda adueniret, Decapolitanorum primores in Iustum Tiberiensem palam vociferabantur, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut poenas daret regi stipendiariis. At rex eum, inscio Vespasiano, in vincula coniecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sephoritae, obuiam progressi Vespasiano, eoque salutato, praesidium ab eo acceperunt duce Placido: cumque illis adscenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galilaeam veniret Vespasianus. De quo aduentu, et cuiusmodi erat, et quo modo circa vicum Taricheam mecum acie primum conflixerunt, utque illinc in Iotapata se re-

καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν, καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληφθεὶς ἐδέσθην, καὶ πῶς ἐλύθην, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰσθαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱερουσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκριβείας ἐν ταῖς περὶ τῷ Ἰσθαϊκῷ πολέμῳ βίβλοις ἀπήγγελκα. ἀνάγκαιον δ' ἐστίν, ὥς οἶμαι, καὶ ὅσα μὴ κατὰ τὸν Ἰσθαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῷ βίῳ με πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οἱ. Τῆς γὰρ τῶν Ἰωταπάτων πολιορκίας λαβῆς τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμην, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἄγοντός με Οὐεσπασιανῷ. καὶ δὴ κελεύσαντος αὐτῷ ἡγαγον μὲν τινα παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτίδων τῶν κατὰ Καϊσάρειαν ἀλυσῶν ἐγχώριον. ἡ παρέμεινεν δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ, λυθέντος καὶ μετὰ Οὐεσπασιανῷ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπηλλάγη. γυναῖκα δ' ἑτέραν ἡγαγον κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. καί κειθεν ἐπὶ τὴν Ἱερουσολύμων πολιορκίαν συμπεμφοθεὶς Τίτῳ, πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσαν, τῶν τε Ἰσθαίων διὰ σπᾶδης ἐχόντων ὑποχείριόν με λαβεῖν τιμωρίας ἔτεκεν, καὶ Ῥωμαίων, ὅσας νικηθεῖεν, πάχυν τῆτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκάντων, συνεχεῖς καταβοήσεις ἐπὶ τῷ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδότην ἀξιόντων. Τίτος δὲ Καῖσαρ, τὰς τῷ πολέμῳ τύχας ἐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλευσεν ὀρμαίς. ἤδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱερουσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καῖσαρ ἐπειθὲν με πολλάκις ἐκ τῆς κατατρεφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὃ, τι θέλοιμι λαβεῖν. συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν. ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσόνσης μηδὲν ἔχων τιμιώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτῷ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαβὼν φυλάξαιμι, σωμάτων ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιέμην Τίτῳ, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον, χαρισάμενος Τίτῳ. μετ' ἡ πολὺ δὲ καὶ τῶν ἀδελφῶν μετὰ πενήτηντα Φίλων αἰτησάμενος, ἐκ ἀπέτυχον. καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτῳ τὴν ἐξουσίαν δόν-

ceperunt, quaeque ipse gessi in eius loci obsidione, et qui factum est, ut ipse viuis captus vinculis adstrictus fuerim, et non multo post solutus, quae item ipse in bello Iudaico perfeci, quaeque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de Bello Iudaico non perfunctorie narraui. Mihi autem necessarium esse arbitror, ut res me in vita mea gestas, quas in libros de Bello Iudaico non retulerim, nunc demum memorarem.

75. Iotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, cum iam essem in Romanorum potestate, summa diligentia asservabar, magno tamen in honore a Vespasiano habitus. ideo illius iussu in uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero, quae Caesareae captae erant, illius loci indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed cum vinculis solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, a me discessit: uxorem autem alteram ducebam Alexandriae. Illinc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum; et Iudaeis modis omnibus id agentibus, ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea prodicione accidisset, continuo imperatorem appellantibus, et me ad poenam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Caesar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me imperum silentio discutebat. cumque in eo esset urbs Hierosolymorum, ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Caesar, ut ex patriae excidio, quicquid vellem, ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in mearum calamitatum consolationem acceptum seruarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Cum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in

τος, ἔνθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειτο γυνα-
κῶν τε καὶ τέκνων, ὅσας ἐπέγνων Φίλων ἡμῶν καὶ συνήθων
ὑπάρχοντας ἑρρύσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα ὄντας
τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἔδδ' ἁλῦτρα καταδεμένους ἀπέλυσα συγ-
χωρήσας αὐτὰς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. πεμφθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτῃ
Καίσαρος σὺν Κερβαλίῳ καὶ χιλίοις ἱππεῦσιν εἰς κώμην τι-
νὰ Θεκῶαν λεγομένην, πρὸς κατάνοησιν, εἰ τόπος ἐπιτή-
δειός ἐστι χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποσρέφων εἶδον
πολλὰς αἰχμαλῶτας ἀνεσauerωμένους, καὶ τρεῖς γνωρίσας
συνήθεις μοι γενομένους, ἤλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ
δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. ὁ δ' εὐθύς ἐκέλευσεν
καθαίρεθέντας αὐτὰς θεραπείας ἐπιμελεσάτης τυχεῖν.
καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσιν θεραπευόμενοι, ὁ δὲ τρίτος
ἔζησεν.

ος'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσεν τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς
Τίτος, εἰκάσας τὰς ἀγρὰς, ἃς εἶχον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις,
ἀνονήτως ἐσομένης μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκείνῳ Ῥωμαίων
Φερεῶν ἐγκαθεζέσθαι, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ.
μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, σύμπλην ἐδέξατό με
πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμων. ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν,
πολλῆς ἔτυχον παρὰ Οὐσπασιανῶν προνοίας, καὶ γὰρ καὶ
κατάλυσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῶ
γενομένη, πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησεν, καὶ σύνταξιν
χρημάτων ἔδωκεν. καὶ τιμῶν διετέλει μέχρι τῆς ἐκ τῆ βίᾳ
μετασάσεως, ἔδδ' ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών. ὁ
μοι διὰ τὸν Φθόνον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ τις, Ἰω-
νάθης τῆνομα, σάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ, καὶ δι' αἰχλὺς
τῶν ἐγχωρίων συναναπίσας, ἐκείνοις μὲν αἴτιος ἀπωλείας
ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τῇ τῆς χώρας ἡγεμονεύοντος δεθείς,
καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς, ἔφασκεν, ἐμὲ αὐτῶ
ὅπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα. ἔ μὲν Οὐσπασιανὸν
ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κατέγνω θάνατον αὐτῷ, καὶ
παραδοθεὶς ἀπέθανεν. πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν
βασκαϊνόντων μοι τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συν-

quod inclusa erat magna captiuarum mulierum et puorū multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberaui, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunae statum restitutos. Missus deinde a Tito Caesare cum Cerealio et mille equitibus in vicum quendam, cui nomen Thecoa, ad dispiciendum, an locus esset castris metandis idoneus, cum illinc reuertens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et cum Titi pedibus lacrymans accidissem, rem, ut erat, ei referebam. Ille vero mox iussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo, dum curarentur, animam efflarunt; tertio vero longior vitae usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Iudaea turbatas composuerat, facta coniectura, agros, quos habebam circa Hierosolyma, mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi praedia donauit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumsit, magno in honore habitum. Vbi vero Romam peruenimus, curae non mediocri eram Vespasiano. Nam et mihi hospitium dedit iis in aedibus, quas, antequam fieret imperator, habitauerat, et ciuis Romani iure cohonestauit; et annuam mihi pensionem assignauit; meque honoribus cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum quidem deminuta, donec e vita migrasset. id quod ex nonnullorum inuidia me in discrimen aliquoties adduxit. Iudaeus enim quidam, Ionathas nomine, cum seditionem apud Cyrenen excitasset, et bis mille indigenis, ut idem facerent, persuasisset, istis quidem in causa erat exitii; ille vero, a prouinciae praefide vinctus et ad imperatorem missus, aiebat, me arma et pecunias illi suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat, quod mentitus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut carnifici traditus perierit. Saepe etiam postea accusationibus ab iis, qui meae inuiderunt felicitati, in me

θίντων, Θεῷ προνοία πάσας διέφυγον. ἔλαβον δὲ παρὰ Οὔσπασιανῷ δωρεάν γῆν ἐκ ὀλίγῃ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. καθ' ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς τοῖς ἡθροῖσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παίδων γενομένην μητέρα. ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἰς δὲ, ὃν Τερκανὸν προσηγόρευσα, περίεστιν. μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενῃ γυναῖκα κατωκηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἐπιφανεστάτων, ἥθη πολλῶν γυναικῶν διαφέρεσαν, ὥς ὁ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. ἐκ ταύτης δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο. πρεσβύτερος μὲν Ἰῦτος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνον, ὁ καὶ Λαγρίππας ἐπικληθεὶς. ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον διέμεινεν δέ μοι ὅμοια καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων. Οὔσπασιανῷ γὰρ τελευτήσαντος, Τίτος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὅμοιαν τῷ πατρὶ τὴν τιμὴν μοι διεφύλαξεν, πολλάκις τε κατηγορηθέντος ἐκ ἐπίστευσεν. | διαδεξάμενος δὲ τῆτον Δομετιανός, καὶ προσήύξησεν τὰς εἰς ἐμὴ τιμὰς. τῆς τε γὰρ κατηγορήσαντάς με Ἰουδαίαις ἐκόλασεν, καὶ δῆλον εὐνῆχον, παιδαγωγὸν τῷ παιδὸς μου, κατηγορήσαντα, κολαθῆναι προσέταξεν. ἐμοί τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ χώρας ἀτέλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τιμὴ τῷ λαβόντι. ἡ δὲ τῷ Καίσαρος γυνὴ Δομετία διετέλεισεν εὐεργετήσαί με. ταῦτα μὲν τὰ πεπραγμένα μοι διὰ παντός τῷ βίῳ εἰσὶν. κρινέτωσαν δ' ἐξ αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως αὖ ἐθέλωσιν, ἕτεροι. σοὶ δ' ἀποδεδωκώς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τῷ παρόντι ἐνταῦθα καταπαύω τὸν λόγον.

institutis, Dei providentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi latifundium in Iudaea. quo etiam tempore et uxorem dimisi, quod eius mores mihi non placerent, cum iam mater facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quae in Creta quidem habitabat, genere autem Iudaea erat, parentibus nobilissimis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quae multas mulieres morum praestantia superabat, ut vita eius, quam deinceps mecum agebat, indicio fuit. Ex ea duos suscepi filios, Iustum natu grandiorum, et post eum Simonidem, qui et Agrippae cognomen habuit. Et huiusmodi quidem sunt res nostrae domesticae. Mansit autem mihi imperatorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem, quo pater, honore me habuit; cumque saepius accusarer, delatoribus non credidit. Domitianus autem, qui ei in imperium successit, honoribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Iudaeos accusatores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei paedagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri iussit. Quia et mihi, quod attinet ad agros in Iudaeae provincia, tributorum immunitatem dedit: id quod ei, qui acceperit, honorificentissimum censetur. Ad haec Caesaris uxor Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et haec quidem praecipua sunt, quae per omnem vitam a me gesta sunt. ex illis vero de moribus meis iudicent alii, prout cuicunque libuerit. Cum autem tui in usum, praestantissime virorum Epaphrodite, antiquitates nostras omnes iam perscripserim, in praesentia hic narrationem claudō.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

L. S.

Opus tam voluminosum, vel adcuratissimis et diligentissimis operis, sine villa labe atque omnibus immune maculis egredi humanae vires non patiuntur. Typi impuri aut nigro delituti, chartarum etiam plicaturae in causa maxime sunt, ut in charta praecipue nitidiori iota subscripta aut non dignoscantur facile, aut una binacue litterae haud sint expressae. Non raro legentis animus maxime attentus oculique acutiores desiderantur. Rectuli igitur et illa in mendorum seriem, quae in tuo forsitan exemplo recte scripta atque expressa fuerint.

TOMVS I.

In epistola dedicatoria pag. IV. versu 15. post *obtulisti* adde *accessus bene-*
ficiim.

pag. XVI. versu 9. lege *litterariam*.

In textu

- pag. 10. versu 25. lege *ivna*. p. 42. versu 7. lege *ελληνιστων*.
- 80. versu 1. lege *Δουμας*. p. 80. versu 12. lege *Αβραμ*.
- 83. versu 19. §phi 2. post *Labanus* adde *εβ*.
- 92. pro §. 4. lege §. 7. et pro §. 9. lege §. 4.
- 93. pro §. 8. lege §. 7. et pro §. 9. lege §. 8.
- 166. versu 30. lege *δικυοντες*. p. ead. pro §. 1. lege §. 2.
- ead. versu ult. lege *ιουρον*.
- 167. versu 1. post *utilitatem* et *damna* pone comma.
- ead. pro §. 10. lege §. 9. p. 172. versu 13. §. 3. lege *υιου*.
- 176. versu 2. lege *φουαντος*.
- 189. versu 3. §phi 6. post *vero* pone comma.
- 204. versu ult. lege *εδαιν*. p. 208. versu 8. lege *και*.
- 218. versu 10. lege *τουτοις*. p. 256. versu 1. lege *κα*.
- 260. versu 1. lege *απορευμενοις*. p. 262. versu 11. §phi 7. lege *εταρον*.
- 264. versu 12. κεφ. 5. lege *ουν*. p. 266. versu 8. lege *εχρησι*.
- 266. versu ult. lege *ιν*. p. 273. versu 10. post *ninosa* dele comma.
- 284. pro §. 7. lege §. 6. p. 285. pro §. 7. lege §. 6.
- 287. versu 4. pone comma pro *puncto*. p. 288. versu 21. lege *ισσηνη*.
- 316. κεφ. 12. §phi 1. versu ult. lege *ειυβο.σαντων*.
- 328. versu 11. §phi 3. lege *εχοντες*. p. 366. versu 9. §phi 3. lege *δαιον*.
- 370. κεφ. 5. versu 1. lege *ουν*. p. 374. versu 12. lege *προτερον*.
- 396. versu 20. §phi 3. lege *ιν*. p. 399. versu 18. dele *sed*.
- 406. versu 8. §phi 17. lege *ισχυν*.
- 428. versu 5. §phi 17. lege *βοταγμα*.
- 463. versu 25. lege *Eleazarum*. p. 485. versu penult. lege *ad*.
- 488. versu 12. lege *αλλα*. p. ead. versu 17. lege *εφεσιμιτιδος*.
- 494. pro §. 12. lege §. 13. p. 497. versu ult. lege *qui*.
- 546. versu 15. §phi 7. lege *προς* pro *προς*.
- 580. versu 4. §phi 3. lege *ουν*.
- 606. versu 7. §phi 5. lege *δυναστες*. p. 622. versu 21. lege *δμης*.
- 628. versu 17. §phi 1. lege *ταουτοις*. p. 678. versu 9. §phi 3. lege *οδω*.
- 680. versu 22. lege *εγκαταλειμμενον*.
- 716. versu 2 et 3. lege *ικανος* pro *ικανος*.
- 749. versu 16. lege *respondet*.
- 789. 2. versu §phi 5. lege *sciscitantique*.
- 814. versu 12. lege *απιδανε*. p. 836. versu 10. lege *εμπρασεν*.
- 841. versu 14. §phi 3. lege *inde*. p. 952. versu 1 et 2. lege *οδω*.
- 1018. versu 7. lege *ημεραν*. p. 1025. versu 13. lege *forte*.
- 1085. versu 1. lege *inertis*. p. 1135. versu 31. lege *terram*.
- 1170. versu 5. κεφ. 12. lege *λογων οτις*. p. 1188. versu 18. lege *δαιμονη*.

TOMVS II.

In textu

- pag. 2. versu 15. lege *ισουα*. p. ead. versu 2. *§phi β*, lege *δ τυς*.
 - 6. versu 7. lege *iva*. p. 99. versu 35. lege *postularunt*; —
 - 223. versu 2. *§phi 6*. lege *vestrem*. p. 237. versu 13. lege *ita* pro *isagm*.
 - 239. versu 9. lege *ut* pro *ur*. p. 333. versu 3. *§phi 6*. lege *καβς*.
 - 343. versu 3. cap. XIV. lege *mercenariorum*. p. 351. versu 3. lege *nullum*.
 - 414. versu vlt. lege *απατα· αυ-*
 - 450. versu 1. *§phi ζ*. lege *απαρτας*.
 - 573. versu 31. lege *prehendi*. p. 602. versu 3. *§phi ε*. lege *τη τα*.
 - 602. versu 3 et 4. lege *οικοδομημασιν*. p. 627. versu 36. lege *meridionali*.
 - 682. versu 13. post *γραφη* pone punctum.
 - 690. pro 590. post paginam 689. scribe.
 - 719. versu 2. *§phi 4*. lege *Alexandrii*. p. 737. lege *§. 6.* pro *§. 5.*
 - 738 et 739. *§§*phorum numeri sunt mutandi.
 - 778. versu 8 et 9. lege *χρησαι*. p. 783. versu 18. lege *omnis*.
 - 796. versu 20. lege *δοξαν*. p. 899. versu 7. cap. VI. lege *occisabas*.
 - 904. versu 12. *§phi δ*. lege *ευχαιμενον*.

TOMVS III.

- pag. 5. versu 3. post *perfecissem* pone comma. p. 36. pro *§. ης*. lege *πε*.
 - 36. versu 18. lege *προδιδοναι*. p. 44. versu 18 et 19. *§phi αβ*. lege *ήμερας*.
 - 44. versu 19 et 20. *§phi αβ*. lege *στρατιωτικον*.
 - 83. versu 10. lege *carpitum*. p. 132. versu 3. *§phi ε*. lege *αλωνοι*.
 - 151. vlt. cap. III. post *populus* dele comma. p. 262. versu vlt. lege *ως το*.
 - 388. versu 8. *§phi γ*. lege *εξαν* pro *εξαν*. p. 433. versu 34. lege *perdis*.
 - 504. versu 1 et 2. lege *οικας*. p. 626. versu 12. κεφ. η. lege *εχται*.
 - 651. versu 10. cap. X. lege *rescuiatunt*.
 - 652. versu 17. *§phi β*. lege *θανατον*. p. 661. versu 23. lege *fecat*.
 - 768. versu penult. lege *των φαρμακων*. p. 780. versu vlt. lege *ομναι*.
 - 962. versu 22 et 23. lege *μενηγο*. p. 982. versu 5. lege *λυσαντες*.
 - 1012. versu 11. lege *ομνος*.
 - 1024. versu 23 et 24. *§phi δ*. lege *ανυμμεξαν*.
 - 1056. versu 10. lege *ουκ· επ*. p. 1076. versu 1. lege *δενη*.
 - 1184. versu 22. 23. lege *βουλομεναις*.
 - 1202. versu 11. lege *Σιθων τον και Ραμνεσην*.
 - 1235. versu vlt. lege *solum*, *si*.
 - 1245. pro *§. 8.* lege *§. 9.* et sic vltcrius mutandi sunt *§§*phorum numeri.
 - 1266. versu 10. lege *τη γρα μγ*.
 - 1342. versu 1. in *§. ιε*. lege *και αυτιβιν*.

Haec fere sunt, beneuole lector, quae celeribus oculis pernolutanti mihi, plurimis distraho negotiis, vltro obuia inciderunt. Emenda et corrige, si quae alia minus recta inueneris. Quod ad Apparatum Flauianum et Commentarium, quem promisi: aliquid illius propediem exspecta, laborique meo faueas rogo.

DR. FRANCISCVS OBERTHÜR.